TamSaha

TFF'nin Aylık Futbol Dergisi ● Ağustos 2017 ● Sayı 153

İLHAN CAVCAV SEZONU 2017 2018

Süper Lig'de 60. sezona merhaba

GOLLER CEPTE İLE
GOLLERİ ANINDA İZLEMEK
NE GÜZEL ŞEY!

GC YAZ 2222'YE GÖNDER,
UYGULAMAYI ÜCRETSİZ İNDİR!

FUTBOL NE GÜZEL ŞEY!

GOLLER CEPTE

SPOR TOTO SÜPER LİG İLETİŞİM VE
MİLLİ TAKIMLAR ANA SPONSORU

TURKCELL

Download on the App Store
Google play

INTERVIEW
SARAR

SARAR.COM
SHOP.SARAR.COM

TamSaha

Türkiye Futbol Federasyonu Adına Sahibi
Yıldırım Demirören

Sorumlu Yazışleri Müdürü
Mazlum Uluç

Yazışleri
Bağış Erten
İlker Uğur
Barış Tarık Mutlu
Nihat Özten
Türker Tozar
Gürsel Kuru
Aydın Güvenir
Rasim Artagan
Görkem Demir

Görsel Tasarım
Hasan Teoman

Fotoğraf Editörü
Haydar Tanışan

Yazışma Adresi
Türkiye Futbol Federasyonu İletişim Müdürlüğü Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri Riva-Beykoz İstanbul

Telefon
0216 554 51 00
Dahili: **57 59 / 57 60**
e-mail: **iletişim@tff.org**
Web sitesi
http://www.tff.org

Ağustos içindekiler

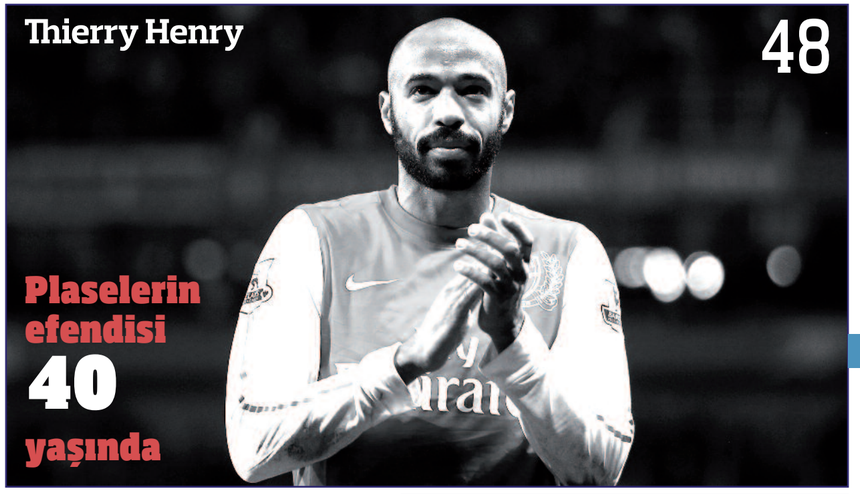

Süper Lig

Hoş geldin futbol

Süper Lig'in 60. sezonu 11 Ağustos 2017 günü start alıyor. İlk sezonunda Fenerbahçe'nin, son sezonunda ise Beşiktaş'ın şampiyon olduğu lig tarihinde mutlu sonla en çok kucaklaşan takım, 20 şampiyonluğu bulunan Galatasaray. Sarı-kırmızılı takımı 19 şampiyonlukla Fenerbahçe takip ediyor. Beşiktaş'ın 15, Trabzonspor'un 6, Bursaspor'un da 1 şampiyonluğu var. Bu beş şampiyonun yanı sıra yeni sezonda Akhisar Belediye, Alanyaspor, Antalyaspor, Atiker Konyaspor, Evkur Yeni Malatyaspor, Gençlerbirliği, Göztepe, Kardemir Karabükspor, Kasımpaşa, Kayserispor, Medipol Başakşehir, Osmanlıspor ve Sivasspor, İlhan Cavcav'ın adı verilen sezonda mücadele edecek.

1959 yılında başlayan lig mücadelesinde 60. sezon 11 Ağustos günü start alıyor. TFF Yönetim Kurulu, yeni sezona, Gençlerbirliği'nin merhum başkanı İlhan Cavcav'ın ismini verdi. İlk sezonunda Fenerbahçe'nin, son sezonunda ise Beşiktaş'ın şampiyon olduğu lig tarihinde mutlu sonla en çok kucaklaşan takım, 20 şampiyonluğu bulunan Galatasaray. Sarı-kırmızılı takımı 19 şampiyonlukla Fenerbahçe takip ediyor. Beşiktaş'ın 15, Trabzonspor'un 6, Bursaspor'un da 1 şampiyonluğu var. Bu beş şampiyonun yanı sıra yeni sezonda Akhisar Belediye, Alanyaspor, Antalyaspor, Atiker Konyaspor, Evkur Yeni Malatyaspor, Gençlerbirliği, Göztepe, Kardemir Karabükspor, Kasımpaşa, Kayserispor, Medipol Başakşehir, Osmanlıspor ve Sivasspor, İlhan Cavcav'ın adı verilen sezonda mücadele edecek. Sezonun sonunda yeni şampiyonu ve ligden düşecek takımları hep birlikte göreceğiz ama şimdi gelin birlikte geçmişe bir yolculuk yapalım ve 1. Lig olarak yola çıkıp Süper Lig adını alan en üst düzeydeki futbol mecramızın 59 sezonluk macerasına şöyle bir göz atalım... Futbol Federasyonu Başkanı Orhan Şeref Apak'ın girişimleriyle kurulan ve o dönemdeki adı "Milli Lig" olan Türkiye Profesyonel Birinci Ligi'nin ilk maçı 21 Şubat 1959'da İzmir'de İzmirspor ile Beykoz arasında oynandı. İzmirspor'un 2-1 kazandığı maçın 11. dakikasında meşin yuvarlağı rakip filelere gönderen Özcan Altuğ, lig tarihine "ilk golü atan futbolcu" olarak geçti. O sezon 16 takımla oynandı. Takımlar 8'erli iki gruba bölündü ve bu gruplara "Kırmızı", "Beyaz" isimleri verildi. İki grubun birincileri final oynayacak ve şampiyon belirlenecekti. Beyaz Grup'un lideri Fenerbahçe ile Kırmızı Grup'un lideri Galatasaray finale adlarını yazdırdı. İlk maçı 1-0 kaybeden Ignac Molnar yönetimindeki Fenerbahçe, rövanşı 4-0 kazanarak Türkiye 1. Ligi'nin ilk şampiyonu unvanını elde etti.

Ligimizin Şampiyonları

Sezon	Şampiyon
1959	Fenerbahçe
1959-1960	Beşiktaş
1960-1961	Fenerbahçe
1961-1962	Galatasaray
1962-1963	Galatasaray
1963-1964	Fenerbahçe
1964-1965	Fenerbahçe
1965-1966	Beşiktaş
1966-1967	Beşiktaş
1967-1968	Fenerbahçe
1968-1969	Galatasaray
1969-1970	Fenerbahçe
1970-1971	Galatasaray
1971-1972	Galatasaray
1972-1973	Galatasaray
1973-1974	Fenerbahçe
1974-1975	Fenerbahçe
1975-1976	Trabzonspor
1976-1977	Trabzonspor
1977-1978	Fenerbahçe
1978-1979	Trabzonspor
1979-1980	Trabzonspor
1980-1981	Trabzonspor
1981-1982	Beşiktaş
1982-1983	Fenerbahçe
1983-1984	Trabzonspor
1984-1985	Fenerbahçe
1985-1986	Beşiktaş
1986-1987	Galatasaray
1987-1988	Galatasaray
1988-1989	Fenerbahçe
1989-1990	Beşiktaş
1990-1991	Beşiktaş
1991-1992	Beşiktaş
1992-1993	Galatasaray
1993-1994	Galatasaray
1994-1995	Beşiktaş
1995-1996	Fenerbahçe
1996-1997	Galatasaray
1997-1998	Galatasaray
1998-1999	Galatasaray
1999-2000	Galatasaray
2000-2001	Fenerbahçe
2001-2002	Galatasaray
2002-2003	Beşiktaş
2003-2004	Fenerbahçe
2004-2005	Fenerbahçe
2005-2006	Galatasaray
2006-2007	Fenerbahçe
2007-2008	Galatasaray
2008-2009	Beşiktaş
2009-2010	Bursaspor
2010-2011	Fenerbahçe
2011-2012	Galatasaray
2012-2013	Galatasaray
2013-2014	Fenerbahçe
2014-2015	Galatasaray
2015-2016	Beşiktaş
2016-2017	Beşiktaş

1959 yılında kurulan ligin ilk şampiyonu Fenerbahçe

1959-1960 sezonundan itibaren grup sistemi kaldırıldı ve lig bugünkü haliyle oynanmaya başlandı. "Millî Lig" adı kısa bir süre sonra "Türkiye 1. Ligi" olarak değiştirildi. 1987-1988 sezonuna kadar galibiyete 2 puan verilirken, o sezondan itibaren galibiyete 3 puan verilmeye başlanmasıyla gol ortalamalarında büyük artış görüldü. 90'lı yıllarda iletişim teknolojileri ve TV yayıncılığındaki gelişmeler de ligimize sıçrama yaptırdı. Özel televizyon kanallarının kurulmasının ardından şifreli yayınlara geçilmesi, Türk futbolu için büyük bir gelir kapısı açtı. Galatasaray'ın UEFA Kupası'ndaki başarısı, Millî Takım'ın 2002 yılında Dünya Kupası'nda, 2003 yılında ise Konfederasyon Kupası'nda üçüncü olması, 2008 Avrupa Şampiyonası yarı finali, Türk futbol tarihinin önemli gelişmeleri olarak kayıtlara geçti.

1959'da Millî Lig'le başlayan lig tarihimizde 51 sezon boyunca Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş ve Trabzonspor dışında şampiyon çıkmamıştı. Ancak 2010 sezonunda Bursaspor bu geleneğe son vererek ligimizin beşinci şampiyonu olmayı başardı. Lig tarihinde Galatasaray'ın 20, Fenerbahçe'nin 19, Beşiktaş'ın 15, Trabzonspor'un 6, Bursaspor'un da 1 şampiyonluğu bulunuyor.
Şimdi gelin ligin başladığı günden bu yana neler yaşanmış, geçmişteki sezonlara bir göz gezdirelim.
İki grup üzerinden oynanan ilk sezonda Fenerbahçe'nin şampiyon olduğunu yazının başında belirtmiştik. İkinci sezonda yeni bir şampiyonla tanıştık. 20 takımlı ligde 38 maçta 65 puana ulaşan Andras Kutik'in Beşiktaş'ı ipi göğüslerken, 88 gol atarak siyah-beyazlılardan 20 gol daha fazla kaydeden Fenerbahçe 60 puanla ikinci sırada kaldı. Adalet ve Hacettepe ise 2. Lig'e düşen takımlar oldu.
Üçüncü sezonda Fenerbahçe ikinci kez şampiyonlukla kucaklaştı. Yine 20 takımla oynanan ligde Galatasaray'la kıyasıya bir yarışa girişen sarı-lacivertli takım, Laszlo Szekely'nin teknik direktörlüğünde ipi rakibinin 1 puan önünde göğüsleyerek mutlu sona ulaşırken, bir önceki sezonun şampiyonu Beşiktaş 6 puan geride, üçüncü sırada kalmıştı. Adana Demirspor küme düşerken, Altay ve Altınordu play-off oynayarak ligde kalmayı başardı.
1961-62 sezonu Türkiye'ye yeni bir şampiyon daha getirdi. Galatasaray, Fenerbahçe'nin dört puan önünde ilk şampiyonluğunu elde ederken, Beşiktaş yine üçüncü sırada yer alıyor ve ligin üç büyük geleneği değişmiyordu. O sezon ligden düşen takım olmamış, son üç sıradaki Vefa, Ankara Demirspor ve Şeker Hilal play-off sonunda devam etmeyi başarmıştı. Bu sezonun bir başka özelliği ise ilk üç sezondaki şampiyon Macar teknik adamlar hegemonyasına son veren Gündüz Kılıç'ın, şampiyonluk yaşayan ilk Türk teknik adam olmasıydı.
Ertesi sezon da yine Gündüz Kılıç yönetiminde ipi göğüsleyen Galatasaray, üst üste iki kez şampiyon olmayı başaran ilk takım olarak geçiyordu kayıtlara. Bu defa lig 22 takımla ve iki grup üzerinden oynanıyor, Kırmızı Grup'u Galatasaray, Beyaz Grup'u Beşiktaş ilk sırada tamamlıyordu. İkinci tur, iki grubun ilk 6 sırasını alan 12 takımla oynandı ve Galatasaray, Beşiktaş'ın 1 puan önünde ipi göğüsledi. Üçüncü sırada ise yeni bir takıma yine yer yoktu. Fenerbahçe şampiyonun 9 puan gerisinde o sırayı parsellemişti. Karagümrük, Şeker Hilal, Vefa ve Yeşildirek ise küme düşüyordu.
Bir başka Türk teknik adamın şampiyonluk yaşayabilmesi içinse 12 sezon beklemek gerekecekti.
1963-64 sezonunda yeniden normal lige dönüldü. 18 takımlı sezonda iki takım arasında büyük bir çekişme yaşandı ve Yugoslav Miroslav Kokotoviç yönetimindeki Fenerbahçe, Beşiktaş'ın 1 puan önünde üçüncü şampiyonluğuyla kucaklaştı.
Galatasaray ise şampiyonun 11 puan gerisinde kalmasına rağmen üçüncü sırayı yine "üç büyük" dışında bir takıma bırakmadı. Beyoğlu ve Kasımpaşa ise lige veda eden takımlardı.
1964-65 sezonunda lig ilk defa 16 takımla oynandı. Fenerbahçe sadece 1 kez yenildiği sezonu 47 puan toplayarak Beşiktaş'ın 6 puan önünde dördüncü kez şampiyon olarak tamamladı. Takımın başında bu defa İngiliz Oscar Hold vardı. Galatasaray 39 puanla üçüncü sıraya yeni bir takımın girmesine izin vermezken, Altınordu küme düşen tek takımdı.
1965-66 sezonunda Yugoslav Ljubusa Spajic yönetimindeki Beşiktaş 48 puan toplayarak ikinci şampiyonluğunu elde ederken, ikinci sırada 42 puanlı Galatasaray vardı. Ligin ancak 8. sezonunda üç büyüğün dışında bir takım ilk üçe girmeyi başarmış, 38 puan toplayan Gençlerbirliği, Fenerbahçe'nin 6 puan önünde üçüncü sırayı almıştı. Şekerspor ve Beykoz ise lige veda eden takımlardı.
Ertesi sezon Beşiktaş, Spajic'in teknik direktörlüğünde alıştığı koltuğu bırakmadı ve 45 puan toplayarak üçüncü şampiyonluğunu elde etti. Fenerbahçe iki puan gerisinde ikinci, Galatasaray ise dört puan arkada üçüncü sıradaydı. İstanbulspor, İzmirspor ve Karşıyaka o sezon lige mendil salladı.
1967-68 sezonunda yarış yine Beşiktaş ile Fenerbahçe arasında yaşandı. Ama bu defa ipi göğüsleyen taraf 49 puanlı Fenerbahçe oldu. Sarı-lacivertliler, kendilerine ligin ilk sezonunda şampiyonluk yaşatan Ignac Molnar'la bir kez daha mutlu sona ulaşmıştı. Beşiktaş, şampiyonun 7 puan gerisinde ikinci sırada kalmış, Galatasaray ise 13 puanlık farka rağmen üçüncü sırayı kimselere bırakmamıştı. Bu şampiyonluk Fenerbahçe'nin beşinci şampiyonluğuydu ve sarı-lacivertliler iki rakiplerine kısa sürede önemli bir fark atmış durumdaydı. Ancak 1968-69 sezonunda 46 puanla şampiyon olan Galatasaray'ın bu farkın açılmasına izin vermeyeceği de ortaya çıkmıştı. O sezonun en çarpıcı yanı Yugoslav Toma Kaleperovic yönetimindeki Galatasaray'ın şampiyonluk için çekiştiği takımın Eskişehirspor olmasıydı. Es-Es fırtına gibi estiği sezonda Galatasaray'ın üç puan gerisinde kalmış ama ilk kez bir Anadolu takımı ligi ikinci sırada bitirmeyi başarmıştı. Şekerspor ve İzmirspor ise sezonun küme düşenleriydi.
1969-70 sezonunda yine bir ilk yaşandı. Rumen Traian Ionescu yönetimindeki Fenerbahçe'nin şampiyonluğu olağan bir sonuçtu ve sarı-lacivertliler bu mutluluğu altıncı kez yaşıyordu. Ama ikinci ve üçüncü sırada Eskişehirspor ile Altay'ın yer alması, Galatasaray'ın sekizinci, Beşiktaş'ın ise dokuzuncu sırada kalması o güne dek görülmüş bir şey değildi. O sezonun küme düşenleri ise Gençlerbirliği ve Altınordu olmuştu. Galatasaray bu dibe vuruşun acısını, sonraki üç sezonda çıkarmayı başardı. İngiliz Brian Birch'ün çalıştırdığı sarı-kırmızılı takım, 1970-71'de Fenerbahçe'nin, 1971-72'de Eskişehirspor'un, 1972-73'te ise yine Fenerbahçe'nin önünde ipi göğüsleyerek lig tarihinin üst üste üç sezon şampiyonluk elde eden ilk takımı olmayı başardı. Sarı-kırmızılılar böylece 6 kez şampiyon olan Fenerbahçe'yi de yakalamış oluyordu. Bu üç sezonda Beşiktaş bir kez bile ilk üçe giremiyor ve giderek rakiplerinin gerisinde kalıyordu. Ancak Galatasaray

İlk kez üst üste üç defa şampiyon olmayı başaran Galatasaray kadrosu

Trabzonspor, şampiyonluğu ilk defa İstanbul dışına taşıyarak Anadolu ihtilalini gerçekleştirmişti

da üst üste üç sezon elde ettiği şampiyonluğun ardından tam 13 sezon beklemek zorunda kalacaktı. Bu arada 1970-71'de Adana Demirspor ve Vefa, ertesi sezon Karşıyaka ve İstanbulspor, sonrasında ise PTT ve Şekerspor küme düşüyordu.
1973-74 ve 1974-75 sezonlarında Brezilyalı futbol efsanesi Didi'nin çalıştırdığı Fenerbahçe, üç yıl uzak kaldığı şampiyonlukla üst üste iki kez kucaklaştı. 1973-74'te Beşiktaş bir süredir uzaktan izlediği şampiyonluk yarışına yeniden katılıyor, ancak Fenerbahçe, siyah-beyazlıların 3 puan önünde mutlu sona ulaşıyordu. Üçüncü sırada ise tarihinde ilk kez Boluspor yer almıştı. Son üç sezonun şampiyonu Galatasaray, Eskişehirspor'un da arkasında ancak beşinci sırayı alabiliyor, Vefa ve Mersin İdman Yurdu ise lige veda ediyordu.
1974-75 sezonunda Fenerbahçe, en yakın takipçisi Galatasaray'ın 5 puan önünde şampiyonluğu elde ederken, üçüncü sırada Eskişehirspor yer alıyor, Beşiktaş ise beşincilikle yetiniyordu. O sezon lige çıkan Trabzonspor 30 puanla 9. olurken, hiç kimse bordo-mavili takımdan kısa bir süre sonra gelecek şampiyonlukları beklemiyordu. Ama Trabzonspor, şampiyon Fenerbahçe'den bile az gol yemiş ve başarılı bir savunmanın neler yapabileceğini ertesi sezon göstermek üzere sinyallerini vermişti. O sezon düşen takımlar ise Samsunspor ve Kayserispor'du.
1975-76 sezonunda Türk futbolunda bir ihtilâl yaşandı. 17 sezonda Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş dışında şampiyon görmeyen Türkiye Ligi o sezon yepyeni bir büyükle tanıştı. Ahmet Suat Özyazıcı'nın teknik direktörlüğünü yaptığı Trabzonspor, ikinci sezonunu yaşadığı ligde en yakın rakibi Fenerbahçe'ye 3 puanlık fark atarak şampiyon oldu. Fenerbahçe 40, Trabzonspor ise Galatasaray ve Adanaspor gibi 36 gol atmıştı ama kalesinde sadece 14 gol görmek, bordo-mavililere tarihlerindeki ilk şampiyonluğun kapısını açmıştı. Galatasaray'ın üçüncü olduğu sezonda Ankaragücü ve Balıkesirspor düşüyor, Beşiktaş ise küme düşen takımların 2 puan önünde 11. sırada kendisine yer bulabiliyordu.
Trabzonspor, bu başarının tesadüfi olmadığını 1976-77 sezonunda bir kez daha şampiyon olarak kanıtladı. Bordo-mavili takım bu defa da Fenerbahçe'nin 4 puan önünde yer almış, 41 golle ligin en fazla gol atan takımı olurken, kalesinde de sadece 12 gol görmüştü. Altay'ın üçüncülüğü elde ettiği sezonda Beşiktaş dördüncü, Galatasaray beşinci oluyor, Giresunspor ve Göztepe küme düşüyordu.
1977-78 sezonunda 1 puan farkla Trabzonspor'un önünde şampiyonluğa ulaşan Toma Kaleperoviç'in Fenerbahçe'si, rakibinin serisine son verdi. Kaleperoviç, Galatasaray'dan sonra Fenerbahçe'yi de şampiyon yapan teknik adam olarak tarihe geçerken, Trabzonspor o sezon da şampiyon olsa, bugün üst üste 6 şampiyonlukla yanına bile yaklaşılmayacak bir rekorun sahibi olabilirdi. Üçüncülüğü Galatasaray'ın elde ettiği sezonu Beşiktaş beşinci sırada tamamlıyor. Ankaragücü ve Mersin İdmanyurdu ise küme düşüyordu.
1978-79'dan itibaren Trabzonspor üç kez daha şampiyon oldu. O sezon Özkan Sümer yönetiminde sadece bir kez yenilen ve kalesinde yalnızca 7 gol gören bordo-mavili takım Galatasaray'ın 1 puan önünde 42 puanla mutlu sona ulaşırken, üçüncü sırayı 38 puanla Fenerbahçe elde ediyor, Beşiktaş 9. sırada kalırken, Kırıkkalespor, Boluspor ve Samsunspor küme düşüyordu.
1979-80 sezonunda 39 puan toplayan Trabzonspor dördüncü şampiyonluğuna Fenerbahçe'nin 4 puan önünde, Ahmet Suat Özyazıcı yönetiminde ulaştı. 33 puan toplayan Zonguldakspor tarihinin en başarılı sonucunu alarak üçüncü sırayı elde ederken, Galatasaray 9, Beşiktaş ise 11. sırada sezonu tamamlıyordu. Sezonun düşenleri ise Diyarbakırspor, Kayserispor ve Göztepe olmuştu.
1980-81 sezonunda ilk iki sırada Anadolu takımları vardı. Özkan Sümer'in Trabzonspor'u 39 puanla şampiyon olurken, 34 puanlı Adanaspor, Galatasaray'ı averajla geride bırakıyor, Beşiktaş 5. sırayı alırken, 29 puanlı Fenerbahçe averajla ligde kalıyordu. Rizespor 29 puanla küme düşerken, lige veda eden diğer iki takım Mersin İdman Yurdu ve Orduspor'du.
1981-82 sezonunun şampiyonu Beşiktaş, mutlu sonla tam 14 sezon sonra kucaklaştı. Eski oyuncusu Yugoslav Djordje Miliç yönetimindeki siyah-beyazlı takım ligi Trabzonspor'un 1 puan önünde 44 puanla şampiyon olarak tamamlarken, Fenerbahçe 41 puanla üçüncü sırayı alıyor, Galatasaray ise 32 puanla 11. sırada kalıyordu. O sezon düşen takımlar Diyarbakırspor, Göztepe ve Eskişehirspor olmuştu.
1982-83 sezonunda Fenerbahçe dört yıl beklediği şampiyonlukla bir kez daha buluştu. Yugoslav Branko Stankoviç'in çalıştırdığı sarı-lacivertliler Trabzonspor'a 2 puan fark atarak zirvede yer alırken sezonu Galatasaray üçüncü, Beşiktaş ise beşinci sırada tamamlıyordu.
O sezonun düşenleri ise Altay, Gaziantepspor, Samsunspor ve Mersin İdman Yurdu'ydu.
1983-84 sezonu Trabzonspor'un şampiyonluğuyla tamamlandı. Ahmet Suat Özyazıcı yönetimindeki bordo-mavili takım, lige çıktığından bu yana 10. sezonunda 6. şampiyonluğunu elde etmişti ama bu aynı zamanda onların mutlu sonla son buluşması olacaktı. Trabzonspor'un 50 puan topladığı ligde Fenerbahçe 45 puanla ikinci, Galatasaray 44 puanla üçüncü, Beşiktaş aynı puanla dördüncü sırada yer alıyordu. Karagümrük, Adanaspor ve Adana Demirspor ise o sezon lige veda etmişti.
1984-85 sezonu inanılmaz bir çekişmeye sahne oldu. Fenerbahçe ile Beşiktaş sezonu 50'şer puanla bitirdi ve ligin şampiyonu ilk kez averajla belirlendi. 65 gol atıp 25 gol yiyen Yugoslav teknik direktör Todor Veselinovic'in Fenerbahçe'si, 49 gol atıp 19 gol yiyen Beşiktaş'ın önünde ipi göğüsledi. Trabzonspor 42 puanla üçüncü, Galatasaray 36 puanla beşinci olabilmiş, Boluspor ve Antalyaspor ise küme düşmüştü.
1985-86 sezonu tıpkı bir önceki gibi geçti. Bir sezon önce şampiyonluğu averajla Fenerbahçe'ye kaptıran Beşiktaş, bu defa Galatasaray'a averajla üstünlük sağlayarak mutlu sona ulaşmıştı. Her iki takımın da

Sezonlar ve Goller

Ligde bir sezonda en fazla gol, 1987-88 sezonunda 380 maçta 1032 golle kaydedildi. En az gol ise 1973-74 sezonunda atıldı. Takımlar 240 maçta fileleri toplam 405 kez havalandırdı. Ligde gol ortalaması en yüksek sezon ise 2000-2001 oldu. 306 maçta toplam 1017 gol atılırken, maç başına düşen 3.32 ortalama, lig tarihine "en bereketli sezon" olarak geçti. En az gol ortalamasının gerçekleştiği sezon ise 1969-70 oldu. 240 maçta toplam 419 gol atılırken, maç başına düşen ortalama gol sayısı 1.74'te kaldı.

14 yıllık şampiyonluk hasretini 1982'de sona erdiren Beşiktaş kadrosu

Trabzonspor 6. ve son şampiyonluğunu 1984'te bu kadroyla kazandı

Galatasaray, 14 yıllık şampiyonluk özlemini Derwall-Denizli ikisi ve bu kadroyla bitirdi

56'şar puanı vardı ancak Beşiktaş 65 gol atıp 21 gol yerken, o sezon hiç yenilmeyen Galatasaray 57 gol atıp 20 gol yemişti. Stankoviç ise Fenerbahçe'nin ardından Beşiktaş'ı da şampiyon yapan teknik direktör olarak kayıtlara geçmişti. Fenerbahçe; Samsunspor ve Sarıyer'in ardından beşinci oluyor, Trabzonspor ise ligdeki ilk sezonu dışında en kötü derecesini yaparak yedinci sırada kalıyordu. Sezonun düşenleri ise Kayserispor, Orduspor ve Sakaryaspor'du.

1986-87 sezonu bir başka hasretin sonu oldu. Son şampiyonluğunu 1973'te elde eden Galatasaray, 13 sezonluk bekleyişin ardından Alman futbol efsanesi Jupp Derwall yönetiminde Beşiktaş'ın 1 puan önünde mutlu sona ulaştı. Sarı-kırmızılılar bir sezon önce namağlup olmalarına rağmen averajla kaptırdıkları şampiyonluğun acısını çıkartmış, üçüncülüğü ise Samsunspor almıştı. Trabzonspor ve Fenerbahçe dördüncü ve beşinci olarak sıralanıyor, Diyarbakırspor ve Antalyaspor lige veda ediyordu. Galatasaray, hasret yıllarının ardından üst üste ikinci şampiyonluğunu 1987-88 sezonunda elde etti. Sarı-kırmızılı takımın ulaştığı 90 puan da bir rekordu. İkinci Beşiktaş 78, üçüncü Malatyaspor 62, dördüncü Samsunspor ise 60 puan toplayabiliyordu. Trabzonspor 6, Fenerbahçe 8. sıralarda kalmış, Zonguldakspor, Gençlerbirliği, Kocaelispor ve Denizlispor küme düşmüştü.

1988-89 sezonunda çifte rekor kırıldı. Yugoslav Todor Veselinoviç yönetimindeki Fenerbahçe 93 puan toplayarak şampiyon olurken, o güne kadar ulaşılan en yüksek puana erişmişti. Sarı-lacivertlilerin attığı 103 gol ise gruplar olmadan oynanan sezonların bir başka rekoru olarak kayıtlara geçti. İkinci Beşiktaş, Fenerbahçe'nin 10 puan gerisinde kalmış, Galatasaray ise ancak 69 puan toplayabilmişti. Ligden düşenler ise Kahramanmaraşspor, Rizespor ve Eskişehirspor'du.

103 gollü rekortmen şampiyon Fenerbahçe

Beşiktaş, İngiliz teknik adam Gordon Milne yönetiminde 1989-90 sezonundan itibaren üst üste üç kez şampiyon olarak, daha önce Galatasaray ve Trabzonspor'un elde ettiği başarıya ortak oldu. 1989-90 sezonunda 75 puan toplayan siyah-beyazlı takım en yakın takipçisi Fenerbahçe'ye 5 puan fark atarken, Trabzonspor ve Galatasaray üç ve dördüncü sıraları paylaşıyor, Sakaryaspor, Adana Demirspor, Samsunspor, Altay ve Malatyaspor küme düşüyor, 18 takımlı ligde takım sayısı da 16'ya indiriliyordu. Baştan da belirttiğimiz gibi ertesi sezon da Beşiktaş'ın tek yenilgi ve 69 puan toplayarak şampiyonluğa ulaşmasıyla tamamlandı. İkinci sırada kalan Galatasaray, sezonu siyah-beyazlıların 5 puan gerisinde tamamlamış, Trabzonspor şampiyonun 18 puan arkasında üçüncü olabilmişti. Fenerbahçe ise Sarıyer'in ardından beşinci sırada kalmıştı. Zeytinburnu, Karşıyaka ve Adanaspor o sezon lige veda eden takımlardı.

1991-92 sezonunda Beşiktaş bu defa Fenerbahçe'ye 5 puan fark atarak ve üstelik bir sezon öncesindeki tek yenilgilik başarısını daha da geliştirip namağlup olarak şampiyonlukla kucaklaşıyordu. Siyah-beyazlılar, sezonu yenilmeden şampiyon olarak tamamlayan ilk takım unvanıyla da kayıtlara girmişti. Galatasaray'ın üçüncü, Trabzonspor'un dördüncü sırada tamamladığı sezonda Samsunspor, Adana Demirspor ve Boluspor ligden düşüyordu.

1992-93 sezonunda, müthiş çekişmelerden birisi daha yaşandı ve Alman Karl-Heinz Feldkamp idaresindeki Galatasaray ile Beşiktaş ligi aynı puanda bitirdi. 66'şar puan toplayan iki takımdan Galatasaray 74 gol atıp 21 gol yediği için, 68 gol atıp 23 gol yiyen Beşiktaş'ı averajla arkasında bırakarak şampiyonluğa ulaştı. Trabzonspor'un üçüncü sırayı elde ettiği sezonu Fenerbahçe, Kocaelispor'un ardından beşinci sırada bitirebildi. Konyaspor, Aydınspor ve Bakırköyspor ise o sezonun tutunamayanları oldu.

1993-94 sezonunda Galatasaray bu kez Fenerbahçe ile kıyasıya bir yarışa girdi ve rakibinin 1 puan önünde 70 puan toplayarak üst üste ikinci kez şampiyonluğu yakalamayı başardı. Takımın başında bir başka Alman hoca, Rainer Hollmann vardı. Trabzonspor'un üçüncü, Beşiktaş'ın dördüncü sırada tamamladığı sezonun sonunda Karabükspor, Karşıyaka ve Sarıyer küme düşüyordu.

1994-95 sezonunda Alman teknik adamların hegemonyası devam etti. Bu kez 79 puan toplayan Christoph Daum'un Beşiktaş'ı, Trabzonspor'un 3 puan önünde şampiyonluğu elde etti. Galatasaray'ın üçüncü, Fenerbahçe'nin dördüncü bitirdiği sezon dört büyüklerin sultası altında geçmiş, o sezon Adana Demirspor, Zeytinburnuspor ve Petrolofisi lige veda etmişti.

1995-96 sezonunda yarış oldukça dramatik bir biçimde sonlandı. Brezilyalı Carlos Alberto Parrei-

Beşiktaş, Gordon Milne döneminde üst üste üç yıl şampiyonluk yaşadı

En farklı skorlar

Ligde şimdiye dek en farklı skorlu galibiyeti Beşiktaş elde etti. Siyah-beyazlılar, 56 sezonu geride kalan ligde, 1989-1990 sezonunda İstanbul'da Adana Demirspor'u 10-0 yenerek, tarihi bir galibiyete imza attı. Ligin en çok gol atılan maçı ise 1991-1992 sezonunda oynanan Fenerbahçe-Gaziantepspor müsabakası oldu. Fenerbahçe'nin 8-4 kazandığı maç, 12 kez filelerin havalandığı en gollü karşılaşma olarak tarihe geçti.

ra'nın çalıştırdığı Fenerbahçe, geride kaldığı yarışta Trabzonspor'u Avni Aker'de yenmeyi başarıyor ve 84 puanla mutlu sona ulaşıyordu. Trabzonspor 82 puanla ikincilikte kalarak 11 sezon sonra ayağına gelen şampiyonluk fırsatını tepmişti. Beşiktaş ve Galatasaray'ın üç ve dördüncü sıraları alması, ligin klasik sezonlarından birinin yaşanmasına yol açıyor, Karşıyaka, Eskişehirspor ve Kayserispor da küme düşüyordu.

1996-97 sezonundan itibaren ligde Fatih Terim ve Galatasaray fırtınası esti. Galatasaray bu sezonda üç rakibini de açık ara geride bırakmayı başardı. Sarı-kırmızılılar 82 puanla şampiyon olurken, Fenerbahçe 74, Beşiktaş 73, Trabzonspor da 72 puanda kalmıştı. Bu açık ara şampiyonluk adeta bir rekorun da habercisi gibiydi. Nitekim Galatasaray, sonraki üç sezonu da şampiyon olarak tamamlayacak ve üst üste 4 kez şampiyon olarak bir rekor kıracaktı. O sezonun küme düşenleri ise Sarıyer, Denizlispor ve Zeytinburnuspor olmuştu.

1997-98 sezonunda Terim'in Galatasaray'ı, yine Fenerbahçe'nin önünde ancak bu defa 4 puan farkla, 75 puan toplayarak bir kez daha mutlu sona ulaştı. Trabzonspor'un üçüncü tamamladığı sezonda Beşiktaş, ancak İstanbulspor ve Samsunspor'un ardından 6. olabiliyor, Kayserispor, Şekerspor ve Vanspor ise lige

Dört yıl arka arkaya şampiyon olarak bir rekor kıran Fatih Terim'in Galatasaray'ı

mendil sallıyordu.

1998-99 sezonu yine Galatasaray'ın şampiyonluğu ile noktalandı. Ancak sarı-kırmızılı takım bu defa oldukça zorlanmış, Beşiktaş'ın sadece 1 puan önünde 78 puanla zafere ulaşmıştı. Fenerbahçe ve Trabzonspor'un ilk dördü tamamladığı klasik sezonda Sakaryaspor, Çanakkale Dardanelspor ve Karabükspor küme düşmüştü.

1999-2000 sezonu, yine Galatasaray'ın şampiyonluğuyla sonuçlandı ve hem sarı-kırmızılı takımın hem de Fatih Terim'in rekoru olarak tarih sayfalarındaki yerini aldı. 79 puanlı Galatasaray'a Beşiktaş ancak 4 puan yaklaşabilmiş, üçüncülüğü Gaziantepspor'un elde ettiği sezonu Fenerbahçe dördüncü, Trabzonspor ise altıncı sırada bitirebilmişti.

O sezonun düşenleri ise Altay, Göztepe ve Vanspor'du.

2000-2001 sezonunda Galatasaray'ın hegemonyasına Mustafa Denizli'nin Fenerbahçe'si son verdi. Dört yıl bekleyen sarı-lacivertliler, 76 puan toplayarak Galatasaray'ın 3 puan önünde şampiyon oluyor, Beşiktaş ve Trabzonspor, üçüncü sırayı alan Gaziantepspor'un arkasında sıralanabiliyordu. Siirt Jetpaspor, Erzurumspor ve Adanaspor ise o sezonun tutunamayanları olmuştu.

2001-2002 sezonu yine aynı iki takımın şampiyonluk yarışına sahne oldu. Bu defa kazanan, 78 puan toplayıp Fenerbahçe'yi 3 puan gerisinde bırakan Mircea Lucescu'nun Galatasaray'ıydı. Beşiktaş'ın üçüncü olarak tamamladığı sezonda Trabzonspor tarihinin en başarısız dönemini geçirerek 14. sırada kalıyor, Çaykur Rizespor, Antalyaspor ve Yimpaş Yozgatspor ise küme düşüyordu. Küme düşen iki takımla Trabzonspor'un arasındaki puan farkı sadece üçtü.

56 sezonun 'en'leri

Bir Sezonda En Çok Kazanan	Beşiktaş	29
	Fenerbahçe	29
Bir Sezonda En Çok Berabere Kalan	Ankaragücü	18
Bir Sezonda En Çok Yenilen	Ankaraspor	34
Bir Sezonda En Çok Gol Atan	Fenerbahçe	103
Bir Sezonda En Çok Gol Yiyen	Ankaraspor	102
Bir Sezonda En Az Kazanan	Ankaraspor	0
Bir Sezonda En Az Berabere Kalan	Ankaraspor	0
Bir Sezonda En Az Yenilen	Galatasaray	0
	Beşiktaş	0
Bir Sezonda En Az Gol Atan	Ankaraspor	0

2002-2003 sezonu 7 yıllık bir aradan sonra Beşiktaş'ın yüzüne güldü. Siyah-beyazlılar sadece bir kez yenildikleri sezonda 85 puan topladı ve en yakın takibi Galatasaray'ın 8 puan önünde şampiyonlukla kucaklaştı. Bu şampiyonluk, kulübün 100. kuruluş yılında gelmesi açısından da oldukça anlamlıydı. Lucescu ise şampiyonluk yaşamasına rağmen kendisini gönderen Galatasaray'a cevabını Beşiktaş'ı mutlu sona ulaştırarak vermiş oluyordu. Gençlerbirliği, Gaziantepspor ve Malatyaspor, zirvedeki ikilinin arkasından sıralanıyor, Fenerbahçe'ye altıncılık, Trabzonspor'a ise yedincilik düşüyordu. O sezon lige veda eden takımlar Altay, Göztepe ve Kocaelispor olmuştu.

2003-2004 sezonunda Fenerbahçe, 1996'da kaçırdığı şampiyonluktan bu yana yarışta hep gerilerde kalan Trabzonspor'la çekişti ve rakibinin 4 puan önünde 76 puanla mutlu sona ulaştı. Daum, Beşiktaş'tan sonra Fenerbahçe'de de şampiyonluk yaşamıştı. Beşiktaş'ın üçüncü sırada tamamladığı sezonda Galatasaray ancak Gaziantepspor ve Denizlispor'un ardından altıncı sırayı alabilmiş, Bursaspor, Adanaspor ve Elazığspor ise küme düşmüştü.

2004-2005 sezonunda merak edilen, Galatasaray'ın 100. yılında şam-

Üst üste şampiyonluk rekoru Galatasaray'ın

Ligimizde üst üste şampiyonluk rekoru Galatasaray'a ait. Sarı-kırmızılı takım, Fatih Terim'in teknik direktörlüğü üstlendiği 1996-97, 1997-98, 1998-99 ve 1999-2000 sezonlarında üst üste dört kez şampiyonluğa ulaşarak tarihi bir başarı yakaladı. Üç sezon üst üste şampiyon olma başarısına ise Galatasaray'ın yanı sıra Trabzonspor ve Beşiktaş sahip. Galatasaray 1970-73, Trabzonspor 1978-81, Beşiktaş da 1989-92 arasında üst üste üçer kez ipi göğüsleyerek tarihe geçti. 1967-1968 sezonunda Fenerbahçe, 1976-1977'de Trabzonspor, 1992-1993 ve 2014-2015'te ise Galatasaray üç büyük kupayı birden (Lig, Türkiye ve Cumhurbaşkanlığı) kazanan takımlar oldu. Ligi domine eden dört büyük takımın, uzun süreli şampiyonluk hasretleri de bulunuyor. Şampiyonluğu İstanbul dışına taşıyarak futbolda yeni bir dönem açan ve bu sevinci tam 6 kez yaşayan Trabzonspor, 1983-84'ten bu yana bir daha şampiyonluk göremedi. Beşiktaş, 1966-67'den itibaren 14, Galatasaray 1972-73'ten itibaren 13 sezon şampiyonlukla buluşamadı. Fenerbahçe'nin şampiyonluk hasreti ise 1988-89'un ardından sadece 7 sezon sürdü.

Christoph Daum yönetiminde üst üste iki yıl şampiyon olan Fenerbahçe takımı kupasıyla...

Kuruluşunun 100. yılında şampiyon olan Beşiktaş...

piyon olup olamayacağıydı. Ancak o sezon da bir kez daha Fenerbahçe ile Trabzonspor çekişti ve Daum yönetimindeki sarı-lacivertliler 80 puan toplayarak bordo-mavililerin 3 puan önünde şampiyon oldu. Galatasaray ve Beşiktaş'ın bu ikiliyi takip etmesiyle bir Türkiye klasiği daha yaşanırken, Sakaryaspor, İstanbulspor ve Akçaabat Sebatspor lige veda etti.
2005-2006 sezonunda Fenerbahçe yine yarışın içindeydi ama bu defa Galatasaray'ın iki puan gerisinde kaldılar. Denizlispor ile oynadıkları son maçı kazanmaları sarı-lacivertlileri şampiyon yapacaktı ama o karşılaşmanın berabere bitmesi, 83 puanlı Galatasaray'ı şampiyon yapmış, Fenerbahçe ise 81 puanla ikinci sırada kalmıştı. Lig tarihinde Belçikalı bir teknik direktör ilk kez şampiyonluk yaşıyor, bu onur da Eric Gerets'in oluyordu. Beşiktaş ve Trabzonspor zirvedeki ikilinin yaklaşık 30 puan gerisinde kalmış, Malatyaspor, Samsunspor ve Diyarbakırspor ise küme düşmüştü.

Beşiktaş'ın derbi rekoru

Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş arasında oynanan derbilerde bir sezonda oynadığı dört derbi maçını birden, üstelik hiç gol yemeden kazanan tek takım 2002-2003 sezonunda Beşiktaş oldu. Beşiktaş 2002-2003 sezonunda, Fenerbahçe'yi 1-0 ve 2-0, Galatasaray'ı 1-0 ve 1-0'lık skorlarla mağlup etti. Lig tarihinde en fazla puan farkıyla şampiyonluğa ulaşan takım ise Galatasaray. Sarı-kırmızılı ekip 1987-88 sezonunda 90 puanla mutlu sona ulaşırken, ikinci sıradaki Beşiktaş 78 puanda kaldı. Aradaki 12 puanlık fark şimdiye dek şampiyonla ikinci arasındaki en fazla puan farkı olarak kayıtlara düştü. İlk üçte Fenerbahçe 46, Galatasaray 45, Beşiktaş 36, Trabzonspor 22 kez yer aldı. Bu dereceye Eskişehirspor 5, Bursaspor, Gaziantepspor, Gençlerbirliği, Sivasspor, Samsunspor ve Altay 2, Adanaspor, Boluspor, Göztepe, Malatyaspor, Vefa, Konyaspor ve Medipol Başakşehir de birer kez girebildi.

2006-2007 sezonunda, Fenerbahçe'nin 100. kuruluş yılında şampiyon olup olamayacağı sorusuna cevap arandı. Bir sezon önce dramatik bir biçimde şampiyonluğu Galatasaray'a kaptıran Fenerbahçe'nin bu defa şakası yoktu. Brezilyalı efsane Zico yönetimindeki sarı-lacivertliler 70 puan toplayarak şampiyonlukla kucaklaşacaktı. Beşiktaş, Galatasaray, Trabzonspor üçlüsü ilk dört klasiğini tamamlıyor, Antalyaspor, Kayseri Erciyesspor ve Sakaryaspor ise lig trenine el sallıyordu.
2007-2008'de Galatasaray bir şampiyonluk daha kazandı. Karl-Heinz Feldkamp'la başladığı sezonu Cevat Güler'le tamamlayan sarı-kırmızılı takım, 79 puan toplayarak ezeli rakibi Fenerbahçe'ye 6 puanlık fark attı. Beşiktaş, Fenerbahçe ile aynı puana sahip olmasına rağmen üçüncü sırada kalmış, Sivasspor ve Kayserispor ise Trabzonspor'un önünde dördüncü ve beşinci sıraları almıştı. Bu sezonun düşenleri ise Manisaspor, Rizespor ve Kasımpaşa'ydı.
2008-09, Beşiktaş'ın şampiyonluk yılı olarak kayıtlara girdi. Mustafa Denizli, Galatasaray ve Fenerbahçe'nin ardından Beşiktaş'la da mutlu sona ulaşmayı başarmıştı. İkinci sırada sürpriz bir takım, Sivasspor vardı. Trabzonspor, Fenerbahçe ve Galatasaray ise tarihinin en başarılı sonucunu elde eden Sivasspor'un ardında sıralandı. Konyaspor, Kocaelispor ve Hacettepe ise sezonun kaybedenleri oldu.
2009-10 sezonu Türk futbol tarihi açısından bir devrim dönemiydi. O güne kadar sadece dört şampiyon çıkartabilen ligimiz, Ertuğrul Sağlam yönetimindeki Bursaspor'un mutlu sona ulaşmasıyla yeni bir şampiyonla daha tanıştı. Son ana kadar Fenerbahçe ile çekişen Bursaspor, sarı-lacivertli takımın evinde Trabzonspor'la berabere kalmasıyla sezonu 75 puanla şampiyon olarak tamamladı. Fenerbahçe'nin 74 puanla ikincilikte kaldığı

2010 yılı Türkiye'ye yepyeni bir şampiyonu, Bursaspor'u armağan etti

sezonda Galatasaray, Beşiktaş ve Trabzonspor da bu ikilinin ardında sıralandı. Sezonun küme düşen takımları ise Diyarbakırspor ve Denizlispor'un yanı sıra sezon başında ligden düşürülmesine karar verilen Ankaraspor oldu.
Süper Lig'in 2010-11 sezonu da tarihe geçen sezonlardan birisiydi. Fenerbahçe ile Trabzonspor arasındaki inanılmaz çekişme, iki takımın ligi 82 puanla bitirmesiyle sonuçlandı. İkili averajda rakibine üstünlük sağlayan Aykut Kocaman yönetimindeki Fenerbahçe bu sayede şampiyon olurken, üçüncü sırayı alan Bursaspor bu ikilinin 21 puan arkasında kaldı. Gaziantepspor'un dördüncü, Beşiktaş'ın beşinci bitirdiği sezonu Galatasaray 46 puanda ve sekizinci tamamladı. Bucaspor, Konyaspor ve Kasımpaşa ise küme düştü.
Bir önceki sezonu son derece kötü tamamlayan Galatasaray, adeta küllerinden doğarak 2011-12 sezonunu şampiyon olarak bitirdi. Ancak önce değişen statüden söz etmek gerekiyor. Futbol Federasyonu o sezonu 34 haftalık normal dönemin ardından Süper Final adı altında farklı bir uygulamayla oynattı. 34 haftalık periyotta 77 puan toplayan Galatasaray ile 68 puanlı Fenerbahçe, 56 puanlı Trabzonspor ve 55 puanlı Beşiktaş, Süper Final Şampiyonluk Grubu'nu oluşturdu. 50'şer puana sahip Eskişehirspor, İstanbul Büyükşehir Belediyespor, Sivasspor ve Bursaspor da Süper Final Avrupa Ligi Grubu'nda yer aldı. Son üç sırada kalan Samsunspor, Manisaspor ve Ankaragücü küme düşerken, Süper Final gruplarındaki takımlar, topladıkları puanlar ikiye bölünerek yeni bir yarışın içine girdi. Süper Final Şampiyonluk Grubu'nu 48 puanla tamamlayan Galatasaray şampiyonluğa ulaşırken, 47 puanlı Fenerbahçe ikinci, 33'er puanlı takımlardan Trabzonspor üçüncü, Beşiktaş ise dördüncü sırayı elde etti. Fatih Terim Galatasaray'ın başında beşinci şampiyonluğunu yaşarken bu alanda Ahmet Suat Özyazıcı ile paylaştığı unvanın da tek başına sahibi oldu.
Sarı-kırmızılı takım, 2012-13 sezonunda da bu başarısını tekrarladı ve ligin en fazla şampiyon olan takımı unvanını tek başına taşımaya başladı. Sezonun 3. haftasında liderlik koltuğuna oturan Galatasaray, o koltuktan bir daha hiç inmedi ve sezon sonu geldiğinde 71 puana ulaşarak en yakın takipçisi Fenerbahçe'nin 10 puan önünde ipi göğüsledi. Daha önce şampiyonluk yaşamış takımlardan Beşiktaş'ın üçüncü, Bursaspor'un da dördüncü sırada tamamladığı sezonu, Trabzonspor dokuzuncu basamakta bitirebildi. Mersin İdman Yurdu, Orduspor ve İstanbul Büyükşehir Belediyespor ise lige veda eden takımlar oldu.
2014-15 sezonunda ise ligin ilk şampiyonu Fenerbahçe 19. şampiyonluğuna ulaşarak Galatasaray'ı yakaladı. Ersun Yanal'ın öğrencileri, Torku Konyaspor yenilgisiyle girdikleri ligde çok kısa sürede toparlanıp ilk yarının sonunda en yakın rakipleri Galatasaray'a 8, Beşiktaş'a 9 puan fark atarken, ikinci yarıda arayı daha da açtı ve daha sezonun bitmesine 3 hafta kala şampiyonluğunu ilân etti. 74 puanlı Fenerbahçe'nin ardından Galatasaray 65 puanla ikinci, Beşiktaş 62 puanla üçüncü, Trabzonspor ise 53 puanla dördüncü oldu. Şampiyon unvanlı takımlardan Bursaspor ise ligi 46 puanla 8. sırada tamamlayabildi.
Son üç sırada kalan Elazığspor, Medical Park Antalyaspor ve Kay-

serispor küme düşerken ligin yeni takımları ise İstanbul Başakşehir, Balıkesirspor ve Mersin İdman Yurdu oldu.
2014-15 sezonunda ise Galatasaray bir tarihi dönemece daha imza attı. Hasan Doğan adı altında oynanan sezona İtalyan teknik direktör Cesare Prendalli yönetiminde başlayan ancak daha sonra eski oyuncularından Hamza Hamzaoğlu ile yoluna devam eden sarı-kırmızılı takım, çifte şampiyonluk yaşadığı sezonun ardından dördüncü yıldızı taktı. Müthiş bir çekişmeye sahne olan ligin son düzlüğünde büyük bir atak yapan Galatasaray, 77 puanla şampiyonluğa ulaşırken, Fenerbahçe 74 puanla ikinci, Beşiktaş 69 puanla üçüncü oldu. Dördüncü Başakşehir ise 59 puan topladı. Geçmişte şampiyonluk yaşayan takımlardan Trabzonspor ile Bursaspor, 57'şer puan ve averajla beşinci ve altıncı sıraları paylaştı. Ligin son üç sırasında kalan Kardemir Karabükspor, Kayseri Erciyesspor ve Balıkesirspor ise küme düştü.
Süleyman Seba ismi altında oynanan 2015-16 sezonunda ise Beşiktaş, teknik direktör Şenol Güneş yönetiminde 8 yıllık şampiyonluk hasretini sona erdirdi. Stadının inşa aşamasında olması nedeniyle son üç maçı hariç tüm maçlarını evinden uzakta oynamasına rağmen müthiş bir performans sergileyen ve oynadığı futbolla taraflı tarafsız herkesin beğenisini kazanan siyah-beyazlı takım, ilk yarısını 41 puanla Fenerbahçe'nin 1 puan önünde lider kapattığı sezonun ikinci yarısında da sarı-lacivertli takımla büyük bir çekişmeye girdi ve yarışı 79 puanla şampiyon olarak bitirdi. Fenerbahçe 74 puanla ikinci olurken, Konyaspor 66 puana ulaşarak tarihinde ilk defa üçüncü sırayı aldı. Medipol Başakşehir ve Osmanlıspor'un dördüncü ve beşinci olarak sıralandığı ligde Galatasaray ancak altıncı olabilirken, şampiyon unvanlı takımlardan Bursaspor 11, Trabzonspor ise 12'nci sırada kendilerine yer bulabildi.
Son üç sırada kalan Sivasspor, Eskişehirspor ve Mersin İdman Yurdu ise lige veda etti.
2016-17 sezonu ise Turgay Şeren'in ismi altında oynandı ve bir kez daha Beşiktaş'ın şampiyonluğuyla tamamlandı. Sezonun ilk yarısını Medipol Başakşehir'in bir puan gerisinde ikinci sırada tamamlayan Şenol Güneş'in öğrencileri, 34 haftanın sonunda 77 puana ulaşarak şampiyonluk ipini üst üste ikinci defa göğüsledi. Medipol Başakşehir 74 puanda kalıp şampiyonluğu kaybetse de tarihinin en başarılı sezonunu geçirdi ve ikinci sırayı elde etti. Fenerbahçe ile Galatasaray'ın 64'er puanla üçüncü ve dördüncü olduğu sezonu Antalyaspor 58 puanla beşinci sırada tamamladı. Şampiyon unvanlı takımlardan Trabzonspor 51 puanla altıncı olurken, Bursaspor 38 puanla son haftada ligde kalabildi. Son üç sırada kalan Çaykur Rizespor, Gaziantepspor ve Adanaspor ise küme düştü. Ligin yeni takımları ise Sivasspor, Evkur Yeni Malatyaspor ve Göztepe oldu.
Şimdi Süper Lig'de yeni bir sezon daha başlıyor. 20 şampiyonluğu bulunan Galatasaray, 19 kez şampiyon olan Fenerbahçe, Tahkim Kurulu kararıyla 1956-1957 ve 1957-1958 sezonlarındaki Türkiye Ligi şampiyonlukları da dâhil edildiğinde 15 şampiyonluğa ulaşan Beşiktaş, 6 şampiyonluğa sahip Trabzonspor ve 1 kez şampiyon olan Bursaspor bu sayıyı artırmak için ter dökecek. Akhisar Belediye, Alanyaspor, Antalyaspor, Atiker Konyaspor, Evkur Yeni Malatyaspor, Gençlerbirliği, Göztepe, Kardemir Karabükspor, Kasımpaşa, Kayserispor, Medipol Başakşehir, Osmanlıspor ve Sivasspor ise tarihi yeniden yazmak için çaba harcayacak. Bakalım 60. sezonda gülen takım hangisi olacak?

Süper Lig'de yeni sezon 11 Ağustos'ta başlıyor

2017-2018 Süper Lig İlhan Cavcav Sezonu fikstür çekimi TFF'nin Riva'daki idari merkezinde yapıldı. Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri Orhan Saka Salonu'ndaki fikstür çekimi, Türkiye Futbol Federasyonu 1. Başkanvekili Servet Yardımcı, Yönetim ve İcra Kurulu Üyesi Ali Düşmez, Genel Sekreter Kadir Kardaş ve Maç Planlama Müdürü Besim Yalçın tarafından, Süper Lig kulüp temsilcilerinin katılımıyla gerçekleştirildi. Kura çekim töreninde Türkiye Futbol Direktörü Fatih Terim, beIN Media Group Başkanvekili ve Digiturk CEO'su Yousef Al-Obaildy, beIN Media Group Strateji ve Yatırımlardan Sorumlu Direktör Ziad Hammoud de bulundu.
2017-2018 Süper Lig İlhan Cavcav Sezonu, 11, 12, 13 ve 14 Ağustos tarihlerinde oynanacak ilk hafta maçlarıyla başlayacak. Süper Lig'de ilk yarı 24 Aralık 2017 tarihinde sona erecek, ikinci yarı ise 19 Ocak 2018 tarihinden itibaren oynanacak. Sezon 20 Mayıs 2018 tarihinde yapılacak 34. hafta müsabakalarıyla sona erecek.

Yardımcı: "Futbolun birleştirici gücünden faydalanalım"

Türkiye Futbol Federasyonu 1. Başkanvekili Servet Yardımcı, fikstür çekimi öncesi şöyle konuştu: "Kıymetli dostum Yousuf Bey konuşmasında beIN Sports'un, Türkiye futboluna olan desteklerini izah etti. Kendilerine çok teşekkür ediyorum. Bugün Paris'ten geldiler. Bizim aramızda olduktan sonra yeniden Paris'e dönecekler. Bu kadar yoğun programları arasında bizlere saygılarını ve sevgilerini gösterdiler. Çok teşekkür ediyorum. Bizler yol arkadaşımızla aynı dilekleri paylaşıyoruz ve yolumuza devam edeceğimizi söylüyoruz. 2017-2018 Süper Lig İlhan Cavcav Sezonu Fikstür Çekimi'ne hepiniz hoş geldiniz. Bugün aramızda Kuzey Kıbrıs Futbol Federasyonu'ndan arkadaşlarımız da var. Onlara ve burada bulunan Süper Lig kulüp yetkililerimize de 'hoş geldiniz' diyorum. Bildiğiniz gibi İlhan ağabey hem kulüp ekonomisi hem de Türk futboluna kazandırdığı futbolcular açısından hepimize yol gösterici olmuştur. İlhan Başkanı rahmetle anıyor ve bu sezonu kendisine ithaf ediyoruz. Dünyanın önde gelen spor yayıncılarından birisi olan beIN Sports ile 5 yıllık uzun bir yolculuğa çıkıyoruz. Bu yolculuk umarım hepimiz için bereketli olur. Bildiğiniz üzere EURO 2024 Avrupa Futbol Şampiyonası'nı düzenlemek için başvurumuzu yaptık. 2018 Eylül ayında UEFA Yönetim Kurulu tarafından karara bağlanacak. Diğer taraftan 2019 yılındaki UEFA Avrupa Ligi Finali ve Süper Kupa Finali'ni düzenlemek için de Beşiktaş Vodafone Park Stadı ile aday olduk. İki finalden birisini ülkemize getirmek istiyoruz. Dolayısıyla tüm futbol ailesinin bu adaylık süreçlerine olumlu katkıda bulunacağına ve hep birlikte üzerimize düşen sorumlukları yerine getireceğimize inanıyorum. Yöneticiler, teknik adamlar, sporcular, taraftarlar ve medya bu güzel oyunu bir arada tutan unsurlar. Yararsız tartışmaların, yapıcı olmayan yorumların futbolumuza bir katkısı olmadığını unutmamalıyız. Sorumsuzca söylenen kelimeler yanlış yerlere çekilebilmekte; bunun da kimseye faydası bulunmamaktadır. Futbolun birleştirici gücünden faydalanarak, iletişim ve teknolojiyi daha doğru kullanmalıyız. Geçmişte hepimize zarar veren hatalardan ders alarak daha dikkatli davranmalıyız. Sözlerimi tamamlarken; Millî Takımımızın Eylül ve Ekim aylarında çok önemli maçları var. 2018 Dünya Kupası'na gideceğimize yürekten inanıyor ve kendilerine başarılar diliyoruz. Bu vesileyle Avrupa'da mücadele edecek tüm Türk takımlarına da başarılar diliyoruz. 2017-2018 sezonu tüm takımlarımıza hayırlı olsun."

Al-Obaildy: "En büyük yatırımı Süper Lig'e yaptık"

beIN Media Group Başkan Vekili ve Digiturk CEO'su Yousef Al-Obaildy fikstür çekiminden önce söz aldı ve şu ifadeleri kullandı: "Süper Lig'de bu sezon İlhan Cavcav'ın anısına adandı. Kendisini minnetle anıyoruz. Türkiye Süper Ligi'nde olmak bizim açımızdan şöyle bir yatırım ki; Türkiye'ye olan inancımız, Türk futbolunun uzun vadede bize verdiği güvenle bizim adanmışlığımız burada söz konusu. Türkiye'deki en büyük yatırımı da spor anlamında biz Süper Lig'e yaptık. Bu kararımızın arkasında bu kadar güçlü durabilmemizin sebebi de Türkiye Ligi'nin yüksek kalitesine ve küresel anlamda ne kadar değerli olabileceğine olan inancımızdan geliyor ki, bunun nişanesini de çok önemli imzaların transfer sezonunda atılmasıyla da çok net bir şekilde görebiliyoruz. Türkiye Süper Ligi'nin bu önemli kulüpleriyle adımızın anılması bizim için gerçekten büyük bir mutluluk. Türkiye Futbol Federasyonu ve Kulüpler Birliği ile işbirlikçilerimiz olarak onlara her türlü desteği vermek ve Türkiye'nin de ligin dünya çapındaki tanınırlığını daha yüksek seviyelere taşımak amacındayız. Aynı zamanda içerik zenginliğimizi farklı yeni paket yapılandırmaları da gündeme getirerek daha kaliteli bir yayın sonucuna ulaşmaya çalışacağız. Aynı zamanda tabiî ki bütün partnerlerimize ve işbirlikçilerimize de bu konuda bize yardımcı olmaları için bir çağrıda bulunmak istiyorum. Türkiye Futbol Federasyonu ve Kulüpler Birliği'nin yanı sıra bizim çok önemli bir parçamız olan futbol taraftarlarını da korumak ve desteklemek bizim en büyük adanmışlığımız. Aynı zamanda Yeni Malatyaspor, Göztepe ve Sivasspor'a da büyük başarılar diliyorum. Türkiye Süper Ligi'nin çok güzel keyifli bir izlenirliği olacağını umuyor ve bunu size vadediyoruz."

Süper Lig İlhan Cavcav Sezonu Fikstürü

2017-2018 Süper Lig İlhan Cavcav Sezonu, 11, 12, 13 ve 14 Ağustos tarihlerinde oynanacak ilk hafta maçlarıyla başlayacak. Süper Lig'de ilk yarı 24 Aralık 2017 tarihinde sona erecek, ikinci yarı ise 19 Ocak 2018 tarihinden itibaren oynanacak. Sezon 20 Mayıs 2018 tarihinde yapılacak 34. hafta müsabakalarıyla sona erecek.

1. Hafta
Gençlerbirliği-K. Karabükspor
Alanyaspor-Kasımpaşa
Beşiktaş-Antalyaspor
Galatasaray-Kayserispor
Akhisar B.-Sivasspor
Göztepe-Fenerbahçe
Trabzonspor-A. Konyaspor
M. Başakşehir-Bursaspor
E.Y. Malatyaspor-Osmanlıspor

2. Hafta
Kayserispor-Göztepe
Osmanlıspor-Galatasaray
K. Karabükspor -M. Başakşehir
A. Konyaspor-Gençlerbirliği
Fenerbahçe-Trabzonspor
Antalyaspor-Akhisar B.
Kasımpaşa-Beşiktaş
Bursaspor-Alanyaspor
Sivasspor-E.Y. Malatyaspor

3. Hafta
E.Y. Malatyaspor-Antalyaspor
Akhisar B.-Kasımpaşa
Alanyaspor-K. Karabükspor
Galatasaray-Sivasspor
Göztepe-Trabzonspor
Gençlerbirliği-Fenerbahçe
M. Başakşehir-A. Konyaspor
Beşiktaş-Bursaspor
Kayserispor-Osmanlıspor

4. Hafta
Osmanlıspor-Göztepe
Fenerbahçe-M. Başakşehir
Trabzonspor-Gençlerbirliği
Antalyaspor-Galatasaray
Sivasspor-Kayserispor
Bursaspor-Akhisar B.
K. Karabükspor -Beşiktaş
A. Konyaspor-Alanyaspor
Kasımpaşa-E.Y. Malatyaspor

5. Hafta
Kayserispor-Antalyaspor
Akhisar B.-K. Karabükspor
Galatasaray-Kasımpaşa
Alanyaspor-Fenerbahçe
Osmanlıspor-Sivasspor
E.Y. Malatyaspor-Bursaspor
Beşiktaş-A. Konyaspor
M. Başakşehir-Trabzonspor
Göztepe-Gençlerbirliği

6. Hafta
Bursaspor-Galatasaray
Gençlerbirliği-M. Başakşehir
Sivasspor-Göztepe
Kasımpaşa-Kayserispor
Fenerbahçe-Beşiktaş
A. Konyaspor-Akhisar B.
Trabzonspor-Alanyaspor
K. Karabükspor -E.Y. Malatyaspor
Antalyaspor-Osmanlıspor

7. Hafta
Sivasspor-Antalyaspor
Osmanlıspor-Kasımpaşa
Galatasaray-K. Karabükspor
Göztepe-M. Başakşehir
Alanyaspor-Gençlerbirliği
Beşiktaş-Trabzonspor
Akhisar B.-Fenerbahçe
E.Y. Malatyaspor-A. Konyaspor
Kayserispor-Bursaspor

8. Hafta
A. Konyaspor-Galatasaray
Antalyaspor-Göztepe
M. Başakşehir-Alanyaspor
Trabzonspor-Akhisar B.
Gençlerbirliği-Beşiktaş
K. Karabükspor -Kayserispor
Kasımpaşa-Sivasspor
Bursaspor-Osmanlıspor
Fenerbahçe-E.Y. Malatyaspor

9. Hafta
Göztepe-Alanyaspor
Osmanlıspor-K. Karabükspor
Antalyaspor-Kasımpaşa
Beşiktaş-M. Başakşehir
Akhisar B.-Gençlerbirliği
Sivasspor-Bursaspor
Galatasaray-Fenerbahçe
E.Y. Malatyaspor-Trabzonspor
Kayserispor-A. Konyaspor

10. Hafta
Trabzonspor-Galatasaray
Kasımpaşa-Göztepe
Bursaspor-Antalyaspor
Fenerbahçe-Kayserispor
K. Karabükspor -Sivasspor
Alanyaspor-Beşiktaş
M. Başakşehir-Akhisar B.
Gençlerbirliği-E.Y. Malatyaspor
A. Konyaspor-Osmanlıspor

11. Hafta
Göztepe-Beşiktaş
Akhisar B.-Alanyaspor
Antalyaspor-K. Karabükspor
Galatasaray-Gençlerbirliği
E.Y. Malatyaspor-M. Başakşehir
Sivasspor-A. Konyaspor
Kayserispor-Trabzonspor
Osmanlıspor-Fenerbahçe
Kasımpaşa-Bursaspor

12. Hafta
M. Başakşehir-Galatasaray
Bursaspor-Göztepe
K. Karabükspor -Kasımpaşa
A. Konyaspor-Antalyaspor
Beşiktaş-Akhisar B.
Gençlerbirliği-Kayserispor
Fenerbahçe-Sivasspor
Trabzonspor-Osmanlıspor
Alanyaspor-E.Y. Malatyaspor

13. Hafta
Göztepe-Akhisar B.
E.Y. Malatyaspor-Beşiktaş
Antalyaspor-Fenerbahçe
Galatasaray-Alanyaspor
Bursaspor-K. Karabükspor
Kayserispor-M. Başakşehir
Osmanlıspor-Gençlerbirliği
Sivasspor-Trabzonspor
Kasımpaşa-A. Konyaspor

14. Hafta
A. Konyaspor-Bursaspor
Beşiktaş-Galatasaray
M. Başakşehir-Osmanlıspor
K. Karabükspor -Göztepe
Fenerbahçe-Kasımpaşa
Trabzonspor-Antalyaspor
Gençlerbirliği-Sivasspor
Alanyaspor-Kayserispor
Akhisar B.-E.Y. Malatyaspor

15. Hafta
Kayserispor-Beşiktaş
Galatasaray-Akhisar B.
Osmanlıspor-Alanyaspor
A. Konyaspor-K. Karabükspor
E.Y. Malatyaspor-Göztepe
Antalyaspor-Gençlerbirliği
Sivasspor-M. Başakşehir
Kasımpaşa-Trabzonspor
Bursaspor-Fenerbahçe

16. Hafta
Trabzonspor-Bursaspor
Göztepe-A. Konyaspor
E.Y. Malatyaspor-Galatasaray
Beşiktaş-Osmanlıspor
Fenerbahçe-K. Karabükspor
Gençlerbirliği-Kasımpaşa
M. Başakşehir-Antalyaspor
Akhisar B.-Kayserispor
Alanyaspor-Sivasspor

17. Hafta
Osmanlıspor-Akhisar B.
Sivasspor-Beşiktaş
Antalyaspor-Alanyaspor
Galatasaray-Göztepe
Bursaspor-Gençlerbirliği
Kasımpaşa-M. Başakşehir
A. Konyaspor-Fenerbahçe
K. Karabükspor -Trabzonspor
Kayserispor-E.Y. Malatyaspor

18. Hafta
Osmanlıspor-E.Y. Malatyaspor
A. Konyaspor-Trabzonspor
Kayserispor-Galatasaray
K. Karabükspor -Gençlerbirliği
Bursaspor-M. Başakşehir
Fenerbahçe-Göztepe
Kasımpaşa-Alanyaspor
Sivasspor-Akhisar B.
Antalyaspor-Beşiktaş

19. Hafta
E.Y. Malatyaspor-Sivasspor
Göztepe-Kayserispor
Akhisar B.-Antalyaspor
Beşiktaş-Kasımpaşa
M. Başakşehir-K. Karabükspor
Galatasaray-Osmanlıspor
Alanyaspor-Bursaspor
Gençlerbirliği-A. Konyaspor
Trabzonspor-Fenerbahçe

20. Hafta
Bursaspor-Beşiktaş
Sivasspor-Galatasaray
Trabzonspor-Göztepe
A. Konyaspor-M. Başakşehir
Fenerbahçe-Gençlerbirliği
K. Karabükspor -Alanyaspor
Osmanlıspor-Kayserispor
Kasımpaşa-Akhisar B.
Antalyaspor-E.Y. Malatyaspor

21. Hafta
Kayserispor-Sivasspor
E.Y. Malatyaspor-Kasımpaşa
Beşiktaş-K. Karabükspor
Galatasaray-Antalyaspor
Göztepe-Osmanlıspor
Akhisar B.-Bursaspor
M. Başakşehir-Fenerbahçe
Alanyaspor-A. Konyaspor
Gençlerbirliği-Trabzonspor

22. Hafta
Kasımpaşa-Galatasaray
Sivasspor-Osmanlıspor
Trabzonspor-M. Başakşehir
Gençlerbirliği-Göztepe
Fenerbahçe-Alanyaspor
K. Karabükspor -Akhisar B.
Antalyaspor-Kayserispor
A. Konyaspor-Beşiktaş
Bursaspor-E.Y. Malatyaspor

23. Hafta
Göztepe-Sivasspor
Osmanlıspor-Antalyaspor
E.Y. Malatyaspor-K. Karabükspor
Kayserispor-Kasımpaşa
M. Başakşehir-Gençlerbirliği
Galatasaray-Bursaspor
Akhisar B.-A. Konyaspor
Beşiktaş-Fenerbahçe
Alanyaspor-Trabzonspor

24. Hafta
K. Karabükspor -Galatasaray
M. Başakşehir-Göztepe
Kasımpaşa-Osmanlıspor
Gençlerbirliği-Alanyaspor
Antalyaspor-Sivasspor
Bursaspor-Kayserispor
Trabzonspor-Beşiktaş
Fenerbahçe-Akhisar B.
A. Konyaspor-E.Y. Malatyaspor

25. Hafta
Göztepe-Antalyaspor
Sivasspor-Kasımpaşa
Kayserispor-K. Karabükspor
Beşiktaş-Gençlerbirliği
Alanyaspor-M. Başakşehir
Osmanlıspor-Bursaspor
Galatasaray-A. Konyaspor
E.Y. Malatyaspor-Fenerbahçe
Akhisar B.-Trabzonspor

26. Hafta
Fenerbahçe-Galatasaray
K. Karabükspor -Osmanlıspor
Alanyaspor-Göztepe
Kasımpaşa-Antalyaspor
Gençlerbirliği-Akhisar B.
M. Başakşehir-Beşiktaş
A. Konyaspor-Kayserispor
Bursaspor-Sivasspor
Trabzonspor-E.Y. Malatyaspor

27. Hafta
Kayserispor-Fenerbahçe
Beşiktaş-Alanyaspor
Sivasspor-K. Karabükspor
Göztepe-Kasımpaşa
E.Y. Malatyaspor-Gençlerbirliği
Akhisar B.-M. Başakşehir
Galatasaray-Trabzonspor
Antalyaspor-Bursaspor
Osmanlıspor-A. Konyaspor

28. Hafta
Gençlerbirliği-Galatasaray
Beşiktaş-Göztepe
Fenerbahçe-Osmanlıspor
K. Karabükspor -Antalyaspor
Bursaspor-Kasımpaşa
A. Konyaspor-Sivasspor
Alanyaspor-Akhisar B.
Trabzonspor-Kayserispor
M. Başakşehir-E.Y. Malatyaspor

29. Hafta
Sivasspor-Fenerbahçe
Akhisar B.-Beşiktaş
E.Y. Malatyaspor-Alanyaspor
Kasımpaşa-K. Karabükspor
Galatasaray-M. Başakşehir
Kayserispor-Gençlerbirliği
Göztepe-Bursaspor
Antalyaspor-A. Konyaspor
Osmanlıspor-Trabzonspor

30. Hafta
K. Karabükspor -Bursaspor
Alanyaspor-Galatasaray
Gençlerbirliği-Osmanlıspor
Akhisar B.-Göztepe
A. Konyaspor-Kasımpaşa
Fenerbahçe-Antalyaspor
M. Başakşehir-Kayserispor
Trabzonspor-Sivasspor
Beşiktaş-E.Y. Malatyaspor

31. Hafta
E.Y. Malatyaspor-Akhisar B.
Kayserispor-Alanyaspor
Göztepe-K. Karabükspor
Sivasspor-Gençlerbirliği
Osmanlıspor-M. Başakşehir
Bursaspor-A. Konyaspor
Galatasaray-Beşiktaş
Antalyaspor-Trabzonspor
Kasımpaşa-Fenerbahçe

32. Hafta
K. Karabükspor -A. Konyaspor
Fenerbahçe-Bursaspor
Akhisar B.-Galatasaray
Alanyaspor-Osmanlıspor
Trabzonspor-Kasımpaşa
Gençlerbirliği-Antalyaspor
M. Başakşehir-Sivasspor
Beşiktaş-Kayserispor
Göztepe-E.Y. Malatyaspor

33. Hafta
Galatasaray-E.Y. Malatyaspor
Kayserispor-Akhisar B.
Osmanlıspor-Beşiktaş
Sivasspor-Alanyaspor
A. Konyaspor-Göztepe
Kasımpaşa-Gençlerbirliği
Antalyaspor-M. Başakşehir
Bursaspor-Trabzonspor
K. Karabükspor -Fenerbahçe

34. Hafta
Göztepe-Galatasaray
Fenerbahçe-A. Konyaspor
Gençlerbirliği-Bursaspor
Akhisar B.-Osmanlıspor
Alanyaspor-Antalyaspor
M. Başakşehir-Kasımpaşa
Trabzonspor-K. Karabükspor
E.Y. Malatyaspor-Kayserispor
Beşiktaş-Sivasspor

Teşekkürler Fatih Terim

Türkiye Futbol Federasyonu, Türkiye Futbol Direktörü Fatih Terim ile yollarını ayırdı. TFF'den yapılan "Bir süredir kamuoyunda ve medyada gündem haline getirilmeye çalışılan birtakım futbol dışı konular, Türkiye Futbol Direktörü Fatih Terim ile Türkiye Futbol Federasyonu yönetimini yıpratma amacı taşıyan bir hal almıştır. Bir araya gelen taraflar, sürecin bundan sonraki kısmında yolları ayırmanın her iki taraf açısından daha sağlıklı olacağına kanaat getirmiştir. Gerek Türkiye'de gerek dünyada başarıları ile kendini kanıtlamış ve Türk futboluna büyük hizmetler vermiş olan değerli hocamıza teşekkür eder, bundan sonraki hayatında başarı ve mutluluklar dileriz" açıklaması ile bu karar kamuoyuna duyuruldu.

Türkiye Futbol Direktörlüğü'nün yanı sıra A Millî Takım'ın başında bulunan Fatih Terim, ay-yıldızlı ekipte bir maçlık ilk deneyimi hariç, üç dönem görev yaptı. A Millî Takım, Fatih Terim yönetiminde oynadığı 135 maçta biri hükmen olmak üzere 70 galibiyet aldı. Ay-yıldızlı ekip, Terim'in saha kenarında yönettiği 68 resmi ve 67 özel maçta 33 kez berabere kaldı, 32 kez de mağlup oldu. Terim yönetiminde, üçü Yunanistan karşısındaki hükmen galibiyetten doğan 205 gol atan millîler, kalesinde ise 139 gol gördü.

Fatih Terim'in ilk döneminde 1996 yılında İngiltere'deki Avrupa Şampiyonası finallerine katılarak bir ilk gerçekleştiren Millî Takımımız, Terim'in ikinci döneminde de yine bir ilki başararak EURO 2008'de yarı final oynamıştı. Ay-yıldızlı ekip, Fatih Terim'in üçüncü döneminde ise uzun bir aradan sonra EURO 2016'ya katılmayı başarmıştı. Millî Takımımız, Fatih Terim'in üçüncü döneminde 43 maça çıktı. Ay-yıldızlı takım bu dönemdeki maçlardan 27'sini, birisi hükmen olmak üzere kazandı, 9'unu kaybetti, 7'sinde de berabere kaldı. Millîler, 23'ü resmi, 20'si özel bu maçlarda, 3'ü hükmen galibiyetten doğan 69 gol atıp, 38 gol yedi. Türk Millî Takımı, söz konusu dönemde sadece 8 maçta gol yollarında suskun kalırken, 18 maçta ise kalesini gole kapatmayı başardı.

Bernd Storck

Türkiye'de rekabet yüksek

Bahri Çiftçi

FIFA Teknik Direktörler Semineri için Türkiye'ye gelen Macaristan Sportif Direktörü, sürdürülebilir başarının koşullarını sıralarken, Türk ve Macar futbolları arasındaki farklılıkları anlattı. Macaristan'da hem altyapıdan hem de millî takımdan sorumlu olan Alman teknik adam, Türkiye'de çalışmaya sıcak baktığını da söyledi.

Teknik direktör ile coach arasındaki farkı anlatır mısınız? Sizin Macaristan Futbol Federasyonu'nda üstlendiğiniz görevi nasıl tanımlarsınız?
Görev tanımları çok önemli değil. Önemli olan o unvanın arkasındaki görev tanımları, onun içeriğinin nasıl doldurulduğu. Özellikle o kişinin ne kadar yetkili olduğu. Kendimden örnek verecek olursam, sportif direktör olarak işim ikiye ayrılmış durumda. Ben burada neye bakıyorum? Altyapı takımlarına, gençlik gelişimine... Aynı zamanda eğitim departmanına da bakmam gerekiyor. Federasyonumuzun okullarla ve kulüplerle olan diyaloglarını içeren bir görevim var. Öncelikli amacım bu alanları geliştirmek. Ayrıca millî takım teknik direktörü olarak kulüplerle olan diyalogları kurmaktan sorumluyum. Temel amacım futbol felsefemizi altyapıdan A takıma kadar çıkarmak ve aynı sistem üzerinden yürümek. Tüm

> **Temel amacım futbol felsefemizi altyapıdan A takıma kadar çıkarmak ve aynı sistem üzerinden yürümek. Bizim de Riva gibi bir merkezimiz var. Oradaki bütün operasyonlardan, bütün altyapı takımlarından ben sorumluyum.**

altyapılardaki bütün operasyonlardan ben sorumluyum. Bu prosedürde aktifim. Bizim de Riva gibi bir merkezimiz var. Burası kadar büyük değil elbette ama oradaki bütün operasyonlardan, bütün altyapı takımlarından ben sorumluyum.

Macaristan'ı 44 yıl aradan sonra Avrupa Futbol Şampiyonası'na taşıdınız. Deutche Welle, hakkınızda "Bernd Storck 44 yıllık büyüyü bozdu" diye yazdı. Büyüyü nasıl bozdunuz, başarının sırrı neydi?

Öncelikle federasyondan aldığım destekten kaynaklı bu başarının sırrı. Şöyle ki; sizin Türkiye'de birçok büyük takımınız var. Şampiyonlar Ligi'nde, Avrupa Ligi'nde mücadele eden büyük kulüpleriniz var. Yetenekli ve dışarıdaki büyük liglerde oynayan oyuncularınız var. Dolayısıyla bu tarz oyuncularınız, bu tarz kulüpler ve bu tarz uluslararası deneyimlerle daha çok gelişebilir. Ama bizim Macaristan'da öyle bir şey yok. Dolasıyla sadece FIFA'nın koyduğu tarihler bizim için yetersiz olduğundan, federasyonumdan aldığım yetkiyle takımı daha fazla bir araya getirmek zorunda kaldım. Daha fazla kamp yaptık. Testler yaptık. Bunu kulüpler bazında da yaptık. Bu testleri dörde böldük; teknik, taktik, fiziksel ve mental test. Bu testleri geliştirip, oyuncuları olabildiğince iyi bir seviyeye getirdik. Kulüplerle bu testleri yaptırma hususunda birtakım anlaşmazlıklar yaşandı. Önce onlardan çok tepki aldım. Ama onlara bu durumun gerekçelerinden ve muhtemel faydalarından bahsettikten sonra alınan sonuçlar doğrultusunda onlar da bizim bu testlerimize yönelik destek olmaya başladı. Hatta EURO 2016'dan önce çok güzel bir hazırlık kampı geçirdik. Fildişi, Hırvatistan ve Almanya ile hazırlık maçları yaptık. Burada alınan sonuçlarla oyuncularımızı psikolojik olarak daha iyi bir seviyede olduklarına inandırarak, onları daha çok güçlendirerek, Avrupa Şampiyonası'nda daha başarılı olmalarını sağladık. Gelinen noktada şöyle bir değişimimizi görüyorum; ön eleme aşamasında oyuncularım sadece rakip takımın oyununa karşı reaksiyon veriyordu. Ama EURO 2016'dan sonra oyuncularım, geldikleri noktada kendi futbollarıyla oynamaya çalışıyorlar. Rakip kim olursa olsun, karşısındaki oyuncu ne kadar güçlü olursa olsun artık kendilerine olan özgüvenleriyle birlikte kendi futbolları üzerine oyun kurdular.

> **Liginiz çok iyi bir lig. Yarışmacı bir lig. Birinci sıradaki takımla alt sıralardaki takımlar arasında çok büyük bir puan farkı olmaması, liginizin rekabet gücünü artırıyor. Macaristan Ligi çok güçlü bir lig değil. Böyle durumlarda oyuncuları olabildiğince Avrupa liglerinde tutup, onların gelişimini orada sağlamak daha verimli olur.**

Türkiye'nin Millî Takım havuzuna Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yetişmiş oyuncuları alma şansı var. Emre Mor gibi gençler, Türkiye'ye mi transfer olmalı yoksa yetiştikleri ülkelerde mi gelişimlerini sürdürmeli?

Bence Türkiye liglerinde oynayabilirler. Türkiye'ye gelmeleri de faydalı olabilir. Baktığınız zaman zaten çok büyük kulüpleriniz var. Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray, Trabzonspor gibi büyük isim yapmış ve her sene Şampiyonlar Ligi'nde ya da Avrupa Ligi'nde mücadele eden takımlarınız var. Ayrıca ülkenize baktığımızda Riva'daki tesisler gibi tesisler ve sahip olduğunuz stadyumlar anlamında birçok ülkeden daha iyi noktadasınız. Liginiz de çok iyi bir lig. Yarışmacı bir lig. Birinci sıradaki takımla alt sıralardaki takımlar arasında çok büyük bir puan farkı olmaması, liginizin rekabet gücünü artırıyor. Millî takım açısından yerel liginiz güçlüyse, rekabet güçlüyse, oyuncularınızın gelip yerel liglerinizde oynaması büyük bir avantaj. Macaristan ligi çok güçlü bir lig değil. Böyle durumlarda oyuncuları olabildiğince Avrupa liglerinde tutup, onların gelişimini orada sağlamak daha verimli olur.

Şampiyon olmalarına karşın Mourinho Chelsea'den, Ranieri de Leicester'dan ayrılmak zorunda kaldı. Buna karşın şampiyonluğu olmayan Arsene Wenger hâlâ görevde. Bu çelişkileri nasıl açıklarsınız?

Hocaların maçtan maça almış oldukları sonuçlar bir yol haritası belirleyemez. Bir teknik adam olarak bir felsefenizin ve konseptinizin olması gerekiyor. Bu konsepti baştan sona kadar sürdürebilmeniz gerekiyor. Ama başarılı bir sistem, başarılı bir konsept olması için önce başkanın inanıp, tamamen gözünü kapatıp, hocasına ve hocasının konseptine, kafasında oynatmak istediği futbola güveni göstermesi gerekiyor.

> **Çok büyük kulüpleriniz var. Ayrıca ülkenize baktığımızda Riva'daki tesisler gibi tesisler ve sahip olduğunuz stadyumlar anlamında birçok ülkeden daha iyi noktadasınız.**

Türkiye'de çalışmak ister misiniz?

Neden olmasın? Türkiye'de veya dünyanın herhangi bir ülkesinde tabii ki antrenörlük yapmak isterim. Burada önemli olan başkanın ve genel sekreterin desteğini ve güvenini almanız. Kendimden örnek vereceğim. Avrupa Şampiyonası'na gitmeden önce benim ekibimde Macar hocalar vardı. Play-off oynarken tüm Macar hocaları gönderdim ve Alman ekibimi getirdim. Play-off'u kazandık ve Avrupa Şampiyonası'na katıldık. Benim şu anda Macaristan Futbol Federasyonu Başkanı ile aram ve ilişkimiz çok çok iyi. Bana güveniyor. Benim konseptime inandığı için, benim düşünceme, futbol anlayışıma inandığı için o güvenin karşılığında takımı Avrupa Şampiyonası'na götürdük. Ama Türkiye'de neden olmasın? Takım ismi vermek istemiyorum. Ama bu iki unsur olduktan sonra her yerde antrenörlük yapmak isterim.

Süper Kupa kimin olacak?

Süper Lig şampiyonu Beşiktaş ile Ziraat Türkiye Kupası sahibi Atiker Konyaspor, Samsun Yeni 19 Mayıs Stadı'nda Süper Kupa'nın sahibi olmak için 6 Ağustos günü kozlarını paylaşacak. Beşiktaş, beşinci kez oynayacağı Süper Kupa'da ikinci zaferine ulaşmak isterken, Atiker Konyaspor ilk finalinden mutlu sonla ayrılmak istiyor.

Hasretle beklediğimiz futbol sezonu, Süper Lig'in 11 Ağustos'ta start almasıyla başlayacak. Ancak bu başlangıçtan beş gün önce futbolseverleri bir futbol galası bekliyor... Süper Lig'de üst üste ikinci şampiyonluğu elde edip toplamda 15 şampiyonluğa ulaşan ve üçüncü yıldızını takmaya hak kazanan Beşiktaş ile tarihinde ilk defa Ziraat Türkiye Kupası'nı kazanan Konyaspor, 11. Süper Kupa'nın sahibi olabilmek için kozlarını Samsun'daki Yeni 19 Mayıs Statyumu'nda paylaşacak.

Lig şampiyonu Beşiktaş, Süper Kupa'da beşinci defa boy gösteriyor. Siyah-beyazlı takım, bu isim altında ilk kez 2006 yılında düzenlenen Süper Kupa'yı, Galatasaray'ı Almanya'da 1-0 yenerek kazanmıştı. 2007 ve 2009'da Fenerbahçe, geçtiğimiz sezon ise Galatasaray'la oynadığı Süper Kupa maçları kaybeden Beşiktaş, beşinci kez çıktığı finalde ikinci kupasının sahibi olmayı amaçlıyor.

Atiker Konyaspor ise daha önce de belirttiğimiz gibi tarihinde ilk defa kazandığı Ziraat Türkiye Kupası sayesinde yine tarihinde ilk defa Süper Kupa'da varlık gösteriyor. Yeşil-beyazlı takım Süper Kupa'yı kazandığı takdirde sadece kendi adına bir ilki başarmış olmakla kalmayacak, aynı zamanda dört büyük takım dışında Süper Kupa'yı müzesine götüren ilk takım da olacak.

Türkiye Ligi Şampiyonu ile Türkiye Kupası şampiyonunu karşı karşıya getiren bir organizasyon düzenleme fikri ilk olarak 1965-66 sezonunda hayata geçirildi ve o tarihten bu güne kadar zaman zaman kesintiye de uğrasa farklı isimlerle bir kupa

Beşiktaş ile Atiker Konyaspor'un Türkiye Kupası Maçları

Sezon	Tarih	Maç	Skor
1988-1989	07.06.1989	Konyaspor-Beşiktaş	1-2
1988-1989	18.06.1989	Beşiktaş-Konyaspor	3-1
2004-2005	23.01.2005	Beşiktaş-Konyaspor	1-3
2005-2006	26.10.2005	Konyaspor-Beşiktaş	1-1
2015-2016	10.02.2016	Beşiktaş-Konyaspor	1-2
2015-2016	03.03.2016	Konyaspor-Beşiktaş	1-0

düzenlendi. Cumhurbaşkanlığı Kupası adı verilen ilk organizasyonda kupayı Galatasaray kazandı. Cumhurbaşkanlığı Kupası, 12 Eylül darbesinin yapıldığı dönemde 1980-81 ve 1981-82 sezonlarında iki kez Devlet Başkanlığı Kupası adı altında olmak üzere 1998 yılına kadar tam 33 kez düzenlendi. Galatasaray, 10 defayla bu kupayı en çok kazanan takım oldu. Bugünün finalistlerinden Beşiktaş ise bu kupada 15 kez final oynadı ve 7 defa kazanma onurunu yaşadı. 1998 yılında sona eren Cumhurbaşkanlığı Kupası'nın yerine tam 9 yıllık aradan sonra Süper Kupa organizasyonu kuruldu. Yine lig ve kupa şampiyonunu karşı karşıya getiren organizasyonun en önemli farkı, tarihi ve yeri konusundaydı. Cumhurbaşkanlığı Kupası hep Ankara'da düzenlenirken, Süper Kupa ilk defa ülke sınırlarının dışına taşarak Almanya'da organize edildi. Cumhurbaşkanlığı Kupası sezonun hemen bitiminde ve genellikle Haziran ayında eski kadrolarla oynanırken, Süper Kupa yeni sezonun öncesine taşındı ve yeni transferlerin de yer aldığı bir boy gösterisine dönüştü. Süper Kupa'yı 2006'da Beşiktaş, 2007'de Fenerbahçe, 2008'de Galatasaray, 2009'da Fenerbahçe ve 2010'da da Trabzonspor kazandı. 2011'de Süper Kupa organizasyonu sekteye uğradı. 2012 ve 2013'te Galatasaray'ın kazandığı kupanın 2014'teki sahibi Fenerbahçe oldu. 2015 ve 2016'daki kupalarda ise bir kez daha Galatasaray mührü vardı.

Kupalardaki rekabet

Turkcell Süper Kupa'da kozlarını paylaşacak Beşiktaş ile Atiker Konyaspor geçmişte hiçbir kupa finalinde karşı karşıya gelmedi. İki takım arasında Konyaspor'un 1988'de Süper Lig'e yükselmesiyle başlayan 29 yıllık rekabette toplam 39 maç oynandı. Bu maçların 20'sini Beşiktaş, 7'sini Atiker Konyaspor kazandı. Ancak Beşiktaş'ın lig ve genel tablodaki bariz üstünlüğe karşılık kupadaki rekabette Atiker Konyaspor önde bulunuyor. İki takım, Türkiye Kupası'nda toplam altı maça çıktı. Altı maçın üçünü Konyaspor, ikisini Beşiktaş kazanırken, bir müsabaka da beraberlikle sonuçlandı. Kupada Beşiktaş'ın 8 golüne Atiker Konyaspor 9 golle karşılık verdi.

Süper Kupa ilk kez Samsun'da

Süper Kupa'nın 11. organizasyonuna Samsun şehri ilk kez ev sahipliği yapıyor. İlk üçü Almanya'da, sonraki ikisi İstanbul Atatürk Olimpiyat Stadı'nda, altıncısı Erzurum'da, yedincisi Kayseri'de, sekizincisi Manisa'da, dokuzuncusu Ankara'da, onuncusu Konya'da düzenlenen Süper Kupa'nın 11. adresi Samsun Yeni 19 Mayıs Stadyumu. Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın Samsun'da inşa ettirdiği yeni stadyum, kapılarını Beşiktaş ile Atiker Konyaspor arasında oynanacak Süper Kupa maçıyla açıyor. Temeli Ağustos 2013'te atılan stat, Samsun'un Tekkeköy İlçesi'nde inşa edildi. 145 milyon TL'ye mâlolan stadyumun seyirci kapasitesi ise 33 bin 919 kişi.
UEFA 2020 standartlarına göre yapılan Samsun Yeni 19 Mayıs Stadyumu 140 bin metrekare alanda yer alıyor. Stadyumda yerden çim ısıtma, tribünden ısıtma, alışveriş merkezi, localar, 7 restoran, ofisler, amatör kulüplere tahsis edilecek antrenman sahaları bulunuyor. Stadyumun rüzgâr kanalları da Karadeniz'in sert rüzgârları hesaba katılarak yapıldı. "Akıllı stat" olarak tanımlanan stadyumun içerisindeki tüm elektronik ve mekanik sistemler de birbiriyle bağlantılı olarak kurgulandı. Örneğin, stattaki bir yangın ihtimaline karşılık sulama sistemlerinin harekete geçmesi ve turnikelerin serbest kalması sağlandı.
Samsun Yeni 19 Mayıs Stadyumu'nun inşasında toplam 300 bin metreküp dağ malzemesi ile dolgu, 90 bin metreküp hazır beton, 8 bin metreküp inşaat demiri ve 4 bin 500 ton da çelik kullanıldı. İnşaatta günlük ortalama 120'si sertifikalı kaynak ekibi ile birlikte toplam 380 personel çalıştı.
Samsun Yeni 19 Mayıs Stadyumu bir kupa finaline ilk defa ev sahipliği yapacak olsa da Samsun şehrinin tarihinde 29 yıl öncesinden bir Türkiye Kupası final maçı bulunuyor. 1987-88 sezonunun iki ayaklı Türkiye Kupası finalinin ilk maçı Sakarya'da, rövanşı ise Samsun'daki 19 Mayıs Stadı'nda oynanmıştı.
O sezonun Türkiye Kupası finalinde, yarı finalde MKE Ankaragücü'nü eleyen Samsunspor ile Zonguldakpor'u saf dışı bırakan Sakaryaspor vardı. İki takım arasındaki finalin ilk maçı 11 Mayıs 1988 günü Sakarya Atatürk Stadı'nda oynanmış ve Sakaryaspor'un 2-0'lık üstünlüğü ile sonuçlanmıştı. Samsun 19 Mayıs Stadı'ndaki rövanş maçı ise 18 Mayıs 1988 günü oynandı. Hakemliğini İhsan Türe'nin yaptığı Samsun'daki bu ilk ve tek kupa finalinde Samsunspor, daha 18. dakikada Sinan Turhan'dan yediği golle umutlarını kaybetmiş, 64'te Mustafa Sinecek'in attığı gol maçın 1-1 bitmesini sağlasa da kupa Samsun'dan Sakarya'ya gitmişti.

Cumhurbaşkanlığı Kupası

Sezon	Takımlar	Skor
1965-66	Galatasaray-Beşiktaş	2-0
1966-67	Beşiktaş-Altay	1-0
1967-68	Fenerbahçe hem lig hem kupa şampiyonu olduğu için maç yapmadan kupayı aldı	
1968-69	Galatasaray-Göztepe	2-0
1969-70	Göztepe-Fenerbahçe	3-1
1970-71	Eskişehirspor-Galatasaray	3-2
1971-72	Galatasaray-Ankaragücü	3-0
1972-73	Fenerbahçe-Galatasaray	2-1
1973-74	Beşiktaş-Fenerbahçe	3-0
1974-75	Fenerbahçe-Beşiktaş	2-0
1975-76	Trabzonspor-Galatasaray	2-1
1976-77	Trabzonspor-Beşiktaş	1-1 (3-1 Pen.)
1977-78	Trabzonspor-Fenerbahçe	1-0
1978-79	Trabzonspor-Fenerbahçe	2-1
1979-80	Trabzonspor-Altay	3-0

Devlet Başkanlığı Kupası

1980-81	Ankaragücü-Trabzonspor	1-0

Cumhurbaşkanlığı Kupası

1981-82	Galatasaray-Beşiktaş	2-0
1982 83	Trabzonspor-Fenerbahçe	2-0
1983-84	Fenerbahçe-Trabzonspor	1-0
1984-85	Fenerbahçe-Galatasaray	1-1 (4-2 Pen.)
1985-86	Beşiktaş-Bursaspor	2-1
1986-87	Galatasaray-Gençlerbirliği	3-2
1987-88	Galatasaray-Sakaryaspor	2-0
1988-89	Beşiktaş-Fenerbahçe	2-1
1989-90	Fenerbahçe-Beşiktaş	3-2
1990-91	Galatasaray-Beşiktaş	1-0
1991-92	Beşiktaş-Trabzonspor	2-1
1992-93	Galatasaray-Beşiktaş	2-0
1993-94	Beşiktaş-Galatasaray	3-1
1994-95	Trabzonspor-Beşiktaş	2-0
1995-96	Galatasaray-Fenerbahçe	3-0
1996-97	Galatasaray-Kocaelispor	2-1
1997-98	Beşiktaş-Galatasaray	2-1 (uz.)

Süper Kupa

2005-06	Beşiktaş-Galatasaray	1-0
2006-07	Fenerbahçe-Beşiktaş	2-1
2007-08	Galatasaray-Kayserispor	2-1
2008-09	Fenerbahçe-Beşiktaş	2-0
2009-10	Trabzonspor-Bursaspor	3-0
2011-12	Galatasaray-Fenerbahçe	3-2
2012-13	Galatasaray-Fenerbahçe	1-0
2013-14	Fenerbahçe-Galatasaray	0-0 (3-2 pen.)
2014-15	Galatasaray-Bursaspor	1-0
2015-16	Galatasaray-Beşiktaş	1-1 (3-0 pen.)

Onur Erdem

Almanya'nın dublörü yetti!

Dünya Kupası'nın bir ufak provası niteliğini taşıyan ve FIFA bünyesindeki her konfederasyonun son şampiyonlarını karşı karşıya getiren FIFA Konfederasyonlar Kupası, geçtiğimiz ay Rusya'da sahibini buldu. Turnuvanın finalinde Şili'yi tek golle deviren Almanya, böylece tarihinde bu kupayı ilk kez kucaklamış oldu.

FIFA Konfederasyonlar Kupası'nın 10'uncusu, önümüzdeki yıl Dünya Kupası'nı da düzenleyecek olan Rusya'nın ev sahipliğinde, 17 Haziran–2 Temmuz tarihleri arasında düzenlendi. Turnuvaya katılan sekiz takımdan altısı, kendi konfederasyonunun son şampiyonuydu. Bu doğrultuda Kuzey ve Orta Amerika'yı Meksika, Güney Amerika'yı Şili, Avrupa'yı Portekiz, Afrika'yı Kamerun, Asya'yı Avustralya ve Okyanusya'yı da Yeni Zelanda temsil ediyordu. Diğer iki takımsa ev sahibi Rusya ve son dünya şampiyonu Almanya'ydı.

Tek devre usulüne göre oynanan dört takımlı iki gruptan oluşan ilk turda Rusya, Portekiz, Meksika ve Yeni Zelanda A Grubu'nda yer alırlarken, B Grubu da Almanya, Şili, Kamerun ve Avustralya'dan oluşmaktaydı. Takımların turnuva öncesindeki durumlarına bakıldığında A Grubu'nda en çok merak edilen noktalardan biri ev sahibi Rusya'nın bu motivasyonu ne denli kullanabileceğiydi. Zira Ruslar, son dönemlerde bir türlü uluslararası turnuvalarda beklediklerini bulamamaktaydı ve gelecek sene ev sahipliğini yapacakları Dünya Kupası da kendilerini futbol âleminde gösterebilmek adına bir daha kolay kolay ellerine geçmeyecek bir fırsat niteliğindeydi.

SSCB sonrası Rus futbolu krizde

Aslında Rusya, Sovyetler Birliği'nin bir parçası olduğu yıllarda en önemli futbol güçlerinden biri konumundaydı. 1956 Melbourne Oyunları'nda futbolda altın madalyanın sahibi olan SSCB, ardından 1960'ta ilk kez düzenlenen Avrupa Şampiyonası'nda şampiyonluğa ulaşmış, dört yıl sonraki ikinci turnuvadaysa final oynamasına karşın ev sahibi İspanya'ya kaybetmişti. Sovyet takımı 1966 Dünya Kupası'ndaysa dördüncü sırayı almıştı. Sovyet futbolunun altın yılları, anlaşılacağı üzere 1960'lı yıllardı belki ama sonrasında da SSCB neredeyse her büyük turnuvaya katılan ve burada da üst turları görebilen bir takım olarak Avrupa'nın en iyileri arasında yer almayı sürdürdü.

1972 ve 1988'de iki kez daha Avrupa ikincisi olan SSCB'nin dağılması sonrasındaysa önemli oyuncularının büyük bölümü, Rusya ile Ukrayna arasında dağıldı. Tabiî bu durum da yeni oluşan Rusya Millî Takımı'nın, SSCB'ye göre güç kaybetmiş bir yapıda olmasına yol açtı. Rusya, çeyrek asra yaklaşmakta olan bu yeni dönemde, yarı final oynadığı 2008 Avrupa Şampiyonası haricinde kayda değer hiçbir başarı kazanamadı. 1994, 2002 ve 2014 Dünya Kupalarına katılabilen Rusya, bunların üçüne de ilk turda veda ederken oynadığı dokuz maçtan yalnızca ikisini kazanabildi. Avrupa Şampiyonaları'ndaysa EURO 2000 hariç hep boy gösterdiler belki ama az önce de vurgulanan EURO 2008 başarıları haricinde bu turnuvalarda da hep ilk tur bitiminde evlerine dönmek zorunda kaldılar. Dolayısıyla Rus futbol kamuoyu, 2018 Dünya Kupası'nın ev sahipliğinin de alınması sonrasında artık ülke futbolunun bu makûs talihinin kırılmasını dört gözle beklemekteydi ve Konfederasyonlar Kupası da millî takımlarının bu uğurda ne denli ümitvar olduğunu görebilmeleri açısından hayli önemli bir sınavdı.

Rusya evindeki turnuvada da bir varlık gösteremedi

Rusya ile birlikte turnuvada ne yapıp ne yapamayacağı fazlasıyla tartışılan bir diğer takımsa Portekiz'di. Çoğu kişiye göre Cristiano Ronaldo ve arkadaşları, geçen yaz Fransa'da düzenlenen Avrupa Şampiyonası'nda sıra dışı bir zafer kazanmıştı. 2004 Yunanistan örneğindeki kadar abartılı olmasa da Avrupa şampiyonu olmasına karşın futbol kamuoyunu Avrupa'nın en iyisi olduğuna ikna edememiş bir takım vardı ortada ve zihinlerde yer alan bu olumsuz izlenimleri silebilmeleri için de Portekizliler adına Konfederasyonlar Kupası aslında bir fırsattı. Kupayı kazanmaları halinde EURO 2016'daki başarının tesadüfî olmadığını kanıtlayacakları gibi 2018 Dünya Kupası öncesinde de iddialarını iyice pekiştireceklerdi. Gruptaki bir diğer takım Meksika ise Dünya Kupalarında yıllardır ilk turu geçip hemen sonrasında elenmek gibi garip bir dertten mustarip olmasıyla ön plana çıkmaktaydı. Bu söz konusu durum, son altı Dünya Kupası'nda da gerçekleşmişti. Bir yandan gitgide dünya futbolundaki ağırlıklarını arttırıyor gibi görünüyorlardı ancak diğer yandan bu görüntüyü sonuca yansıtma konusunda tıkanıp kalmışlardı. Aslında

son altı Dünya Kupası'nda da ilk tur gruplarından çıkmış olmaları bile başlı başlına alkışı hak etmekteydi. Zira kendileri haricinde bunu başaran sadece iki takım daha vardı; onlar da turnuva tarihinin de en başarılı takımları olan Brezilya ile Almanya'ydı. Fakat Brezilya ile Almanya bu altı turnuvanın hepsinde ikinci turu da geçerken Meksika bunu bir kez dahi başaramamıştı.
Meksika, Konfederasyonlar Kupası'nıysa geçmişte bir kez, 1999'da kazanmıştı. Meksika, ev sahipliğini yaptığı o turnuvada finalde Brezilya'yı 4-3'lük müthiş bir mücadele sonrasında devirmişti. Bunun haricinde iki defa da bu turnuvada yarı final görmüşlerdi. Fakat bu başarılar da sonrasında Dünya Kupası'nda şeytanın bacağını kırabilmelerine yardımcı olmamıştı.
A Grubu'ndaki son takım olan Yeni Zelanda ise turnuvadaki sekiz takım içerisinde ilk bakışta kendisinden hiçbir şey beklenmeyen yegâne ekip olarak göze çarpıyordu. Ancak onların da katıldıkları son Dünya Kupası olan Güney Afrika 2010'da altı çizilesi bir hikâyesi vardı. Şöyle ki; Yeni Zelanda o turnuvada, katılımcı 32 takım arasında yenilgi yüzü görmeyen tek takımdı. İlk turda İtalya, Slovakya ve Paraguay ile oynadıkları üç maçı da beraberlikle tamamlamışlardı. Ancak bu performans onların gruptan çıkmasına da yetmemişti. Yine de grupta üçüncü sırayı alırlarken son sıraya ittikleri takımın son dünya şampiyonu İtalya olduğunu da belirtmeden geçmemek gerekir.

Portekiz ile Meksika ilk turu kolay geçti

Bu dört takım arasındaki ilk maçlarda Rusya ile Yeni Zelanda, Portekiz ile de Meksika karşı karşıya geldi. Aynı zamanda turnuvanın da açılışını yapan Rusya-Yeni Zelanda mücadelesini ev sahibi ekip Boxall (kendi kalesine) ve Smolov'un golleriyle 2-0 kazanarak iyi bir başlangıca imza atıyordu. Portekiz-Meksika maçıysa, turnuvanın en güzel maçlarından biriydi ve büyük bir çekişmeye de sahne oluyordu.

Turnuvanın en güzel maçlarından birini oynayan Portekiz ile Meksika 2-2 berabere kalıp el ele yarı finale yükseldi

Maçta ilk gol 34. dakikada Ricardo Quaresma ile Portekiz cephesinden gelirken, Meksika bu gole, ilk yarının bitimine üç dakika kala Javier Hernandez ile karşılık verdi. 1-1 sona eren ilk 45 dakikanın ardından ikinci yarı da uzun süre bu skorda ilerlerken 86. dakikada Cedric Soares, Portekiz'i galibiyete çok yaklaştıran golü kaydediyordu. Ancak pes etmeye niyeti olmayan Meksika, 90+1'de Hector Moreno ile skora dengeyi getirdi ve karşılaşma bu golle 2-2 sona erdi.
Ev sahibi Rusya, ikinci maçındaysa Portekiz karşısına çıktı ve Rus futbolseverler, takımlarının henüz en üst seviyede mücadeleye hazır olmadığına bir kez daha tanıklık etmek zorunda kaldı. Portekiz, henüz sekizinci dakikada süper yıldızı Cristiano Ronaldo ile öne geçiyor ve bu üstünlüğünü maç boyunca koruyarak üç puana 1-0'lık skorla ulaşmayı başarıyordu. Meksika ise Yeni Zelanda karşısında ilk yarıyı 42'de Wood'dan gelen gol sonrasında beklenmedik bir biçimde yenik kapattıysa da ikinci yarıda önce Jimenez, sonra da Peralta'nın fileleri sarsmasıyla sahadan 2-1'lik üstünlükle ayrılmayı biliyor ve üç puanı hanesine yazdırıyordu.
Bu sonuçların ardından Portekiz, gruptan çıkmayı büyük ölçüde garantilemişti zira son maçında grubun zayıf halkası Yeni Zelanda önünde alacakları bir puan bile ilk ikide yer almalarına yetecekti.
Portekiz'e eşlik edecek ikinci takımsa, Meksika-Rusya mücadelesi neticesinde ortaya çıkacaktı ki, burada beraberliğin de kendisine yarayacak olması nedeniyle Meksika, avantajlı olan taraftı.
Söz konusu son maçlarda Portekiz beklendiği gibi hata yapmazken Yeni Zelanda önünde golleri Cristiano Ronaldo, Bernardo Silva, Andre Silva ve Nani ile bulup sahadan 4-0 galip ayrılıyordu. Rusya-Meksika maçındaysa ev sahibi ekip her ne kadar 25. dakikada Samedov ile öne geçtiyse de Meksika sadece beş dakika içerisinde Araujo ile beraberliği yakalıyor, 52. dakikada Lozano'nun attığı golse maçın skorunu belirliyordu. Böylece yedişer puanlı Portekiz ile Meksika gruptan çıkarken, averajı daha iyi olan son Avrupa şampiyonu, grup liderliğini de elde ediyordu. Rusya ise saha ve seyirci avantajının dahi hayrını göremeyerek, bir yıl sonraki asıl büyük turnuva öncesinde taraftarlarının iyice karamsarlığa kapılmasına yol açmıştı.

Almanya'nın ilginç deneyi

B Grubu'na gelindiğindeyse ilk bakışta en çok dikkat çeken ayrıntı, son dünya şampiyonu Almanya'nın turnuvaya adeta yedek takımla katılmış olmasıydı. Hatta ve hatta seçilen oyuncuların çoğunun 20-25 yaş aralığında yer alması nedeniyle söz konusu kadro B takımı niteliğini dahi tam olarak karşılamıyor ve sanki alelade bir hazırlık turnuvasına katılmış deneysel bir takım görüntüsü veriyordu.
Biraz daha açmak gerekirse, Almanya'nın 23 kişilik kadrosunda, üç yıl önce dünya şampiyonluğu yaşayan takımdan sadece iki isim vardı; bunlar da o turnuvada takımın düzenli oyuncuları olmayan Julian Draxler ile Shkodran Mustafi idi. Kadrodaki oyunculardan 25 yaş üzerinde yer alanlarsa sadece beş kişiydi. Bunların en yaşlısıysa Kasım 1987 doğumlu olan Sandro Wagner'di. Bu 23 oyuncudan Draxler, Mustafi ve Jonas Hector haricinde en çok millî olan futbolcularsa 15'er kez millî formayı giymişlerdi. Tam 11 oyuncunun millîlik sayılarıysa tek elin parmaklarıyla gösterilebilecek seviyedeydi.
Almanya, as oyuncularıyla Rusya'ya gelmiş olsaydı, turnuvanın tartışmasız bir biçimde favorisi olurdu. Ancak bu deneysel kadro, Almanlarla ilgili de kafalarda bir hayli soru işaretinin belirmesine yol açmıştı. Acaba Joachim Löw gerçekten de bu turnuvada alınacak sonucu önemsemiyor ve bunu, 2018 Dünya Kupası'nda kullanabileceği alternatif bazı oyuncuları belirleyebilmek adına bir test olarak mı değerlendiriyordu? Eğer gerçekten de böyleyse, Almanya'nın şampiyon olmaması değil, asıl şampiyon olması sürpriz sayılırdı zira ortada öylesine bir başarıyı amaçlayan bir takım dahi yok sayılırdı.
Bu şartlar altında aslında grubun ağır topu olarak ön plana çıkan taraf da Şili olmaktaydı. 2015 yılında tarihinde ilk kez Copa America'yı kazanma başarısını gösteren Şili, geçen sene de bu turnuvanın yüzüncü yılı münasebetiyle düzenlenen özel versiyonunda da mutlu sona ulaşmıştı. Hatta Şili'nin kazandığı iki zafer de finalde Messi'li Arjantin'e karşı penaltılarla elde edilmişti. Bir bakıma Şili, üst üste aynı başarıyı elde ederek, geldiği noktanın tesadüfî olmadığını da ispatlamıştı.
Tabiî Şili'nin Güney Amerika çapında tarihi boyunca yaşamadığı başarıları iki senelik bir zaman zarfına sıkıştırması da şu anki kadrosunun, belki de gelmiş geçmiş en iyi kadrosu olduğuna işaret etmekteydi. Ancak bu durumun kesinlik kazanabilmesi için takımın Dünya Kupalarında da bir başarı yakalaması gerekiyordu. Nitekim 1962'de Şili'nin aynı zamanda ev sahipliğini de üstlendiği turnuvada bir dünya üçüncülüğü elde etmişliği de vardı. Mevcut kadronun buna yaklaşması halinde, Copa America başarılarının da etkisiyle tüm zamanların en iyisi olarak adlandırılması muhtemel. Tabiî böylesi bir Dünya Kupası başarısına karşı duyulan iştah da Şili'nin önünde 2018'i çok büyük bir hedef haline getiriyor. Haliyle 2018'e kilitlenmiş bir takımın o turnuvanın provası niteliğindeki Konfederasyonlar Kupası'nda da iddialı olması bekleniyordu.

Finalde de karşı karşıya gelen Almanya ile Şili'nin gruptaki mücadelesinden beraberlik çıktı

Kamerun 1990'a geri dönemiyor

Grubun bir diğer üyesi Kamerun ise 1990 Dünya Kupası'nda elde ettiği flaş sonuçlar sonrasında yıllardır bir daha o seviyeye yaklaşamamış olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Hatırlanacağı gibi Kamerun, 27 yıl önce İtalya'da düzenlenmiş olan söz konusu turnuvada, önce açılış maçında son şampiyon Arjantin'i mağlup etmiş, ardından ilk tur grubunu lider bitirmiş, devamında da Kolombiya'yı eleyerek çeyrek finale yükselme başarısını göstermişti. Afrika temsilcisi, çeyrek finaldeyse İngiltere karşısında 2-1 öne geçmesine karşın rakibine uzatmalara giden maçta 3-2 teslim olmaktan kurtulamamıştı.
Bu sayede Dünya Kupalarında çeyrek final oynayan ilk Afrika ekibi olan Kamerun, sonrasındaysa beş defa daha Dünya Kupası'nda mücadele etmesine karşın bunların hepsinde ilk turda turnuvaya veda edecek ve oynadığı 15 maçtan sadece birini kazanabilecekti. Aynı dönemde üç kez Afrika şampiyonu olan Kamerun'un buna karşın Dünya Kupası'na gelince bir türlü yüzü gülmüyordu. Üstelik 2000'li yıllarda ellerinde sadece kendi ülkelerinin değil, Afrika'nın gelmiş geçmiş en büyük futbolcusu olarak kabul edilebilecek Samuel Eto'o gibi bir yıldız da bulunmasına rağmen...
Avustralya ise futbolun arka planda kaldığı ülkelerden biri olmasının da büyük etkisiyle yıllarca uluslararası futbol turnuvalarında adından söz ettiren bir ülke haline gelememişti. Ülkede rugby league, rugby union ve Avustralya futbolu gibi oval topla oynanan futbol türleri makbuldü. Dahası en az bunlar kadar popüler olan bir de kriket vardı. Haliyle futbol, en iyi ihtimalle beşinci sırada gelen bir takım sporu niteliğindeydi. Netice itibarıyla Avustralya, dört kez katıldığı Dünya Kupası'nda sadece bir kez ikinci tura yükselebilmişti.
Aslında Avustralya'da futbolun yeterince gelişememesi adına uzun yıllar karşı karşıya olunan bir diğer önemli sorun da geri kalan bütün ülkelerin neredeyse tamamının amatörlerden oluştuğu bir konfederasyon olan Okyanusya'ya sıkışıp kalmalarıydı. Bu sorunu 2006 yazında Asya Konfederasyonu'na geçerek kısmen çözen Avustralya yine de 2006'da kadrosunda bulundurduğu Viduka ve Kewell gibi oyunculara yaklaşan kalitede isimlere sonraki yıllarda sahip olamadı.

Almanya her şartta zirvede

B Grubu'nda mücadele, Kamerun-Şili karşılaşmasıyla başlarken, maçta Afrika ekibi güçlü rakibine karşı uzun süre direnmesine karşın 81. dakikada Vidal ve 90+1'de Vargas'tan gelen goller, Şili'ye 2-0'lık galibiyeti ve üç puanı getiriyordu.
Aynı gün oynanan Avustralya-Almanya maçıysa, Almanların turnuvaya getirdiği kadroyla ilgili zihinlerde yer alan soru işaretlerinin haklılığını bir bakıma gösterir nitelikteydi. Almanya maçın hemen başlarında Stindl ile 1-0 öne geçmesine karşın ilk yarının sonlarında Avustralya, Rogic ile skora dengeyi getirmişti. Ancak devre bitmek üzereyken Draxler'in penaltıdan attığı golle Almanlar soyunma odasına 2-1 önde gitmişti. Almanya ikinci yarıya da golle başlarken farkı ikiye çıkaran isim Goretzka oluyordu. Fakat 56. dakikada Avustralya Juric ile farkı bire indirdi ve Almanya'ya maçın sonlarına kadar bir hayli ter döktürdü. Yine de kalan süre başka gole sahne olmayınca Almanya bu ilk maçı 3-2'lik skorla kayıpsız atlatmayı bildi.
İkinci maçlara gelindiğinde ilk olarak Kamerun ile Avustralya karşı karşıya geldi. Afrikalılar, ilk yarıyı Anguissa'nın golüyle 1-0 önde kapasalar da Avustralya ikinci yarıda Milligan'ın penaltısıyla skora dengeyi getiriyor ve taraflar birer puana razı oluyordu. İlk maçlarından puansız ayrılan bu iki ekibin kendi aralarındaki ikinci maçlarında da yenişememeleri, bir anlamda turnuvaya birlikte havlu attıkları anlamına da gelmekteydi.
Aynı akşam oynanan Almanya-Şili maçınaysa Şili etkili başlıyor ve daha altıncı dakikada Alexis Sanchez 'le 1-0'lık üstünlüğe de ulaşıyordu. Yine de Almanya, sadece adının bile hafife alınmaması için yeterli bir sebep olduğunu göstermekte çok gecikmeyecek ve ilk yarının sonlarında Stindl ile beraberliği yakalayacaktı. Bu aynı zamanda maçın da skoru oldu ve iki takım da dörder puana yükseldi.
Böylece son maçlarda Almanya'ya Kamerun, Şili'ye de Avustralya karşısında bir puan yetecek hale gelmişti.
Almanya, gruptaki son maçta belki de turnuvada o ana kadar oynadığı en rahat oyunu ortaya koyuyordu. Karşılaşmanın ilk yarısı golsüz sona erdiyse de ikinci yarının başlarında Kerem Demirbay, Almanların beklediği golü atıyordu. Devrenin ortalarında Werner'den gelen golse Kamerun'un gardını hepten düşürüyordu. Maçın sonlarında Aboubakar, Kamerun adına farkı bire indirdiyse de kısa süre içinde Almanya yine Werner ile golü bularak işi bitiriyor ve sahadan 3-1'lik galibiyetle ayrılıyordu.
Şili-Avustralya maçındaysa Güney Amerika şampiyonu, beklenenin aksine hayli tutuk bir günündeydi. Hatta Avustralya, ilk yarının sonlarında bulduğu golle üstünlüğü de ele geçirmişti. Ancak Avustralya'nın grupta Şili'yi ekarte edebilmesi için, bir gol daha bulması gerekiyordu fakat bu yöndeki çabaları sonuç vermedi. 67. dakikada da Rodriguez'den gelen gol, Şili'ye 1-1'lik beraberliği ve grup ikinciliğini getirmek için yeterli oldu.

Şili kalecisi Bravo, Portekiz'le oynanan ve penaltılara giden yarı finalde üç atışı kurtararak takımını finale taşıyan isim oldu

Bravo ve Goretzka finalin adını koydu

Grup maçlarının tamamlanmasıyla birlikte yarı final eşleşmeleri de netleşmişti. Buna göre A Grubu'nun birincisi Portekiz, B Grubu ikincisi Şili ile eşleşirken, B Grubu lideri Almanya da A Grubu ikincisi Meksika'ya rakip olmuştu. Söz konusu eşleşmelerin ilkinde Portekiz ile Şili, Kazan'da kozlarını paylaşıyordu. İki rakibin de birbirine karşı son derece tedbirli ve temkinli yaklaştığı mücadelede 'gol' sesi çıkması için 90 değil, 120 dakika dahi yeterli olmazken, mecburen finalisti belirlemek için penaltı vuruşlarını geçiliyordu. Bu noktada maçın kahramanı olmak da Şili'nin kalecisi Bravo'ya düştü. Tecrübeli eldiven, ismiyle müsemma bir performans neticesinde Portekiz'in kullandığı üç penaltıda sırasıyla Quaresma, Moutinho ve Nani'nin vuruşlarını kurtarıyordu. Şili adına beyaz nok-

taya gelen Vidal, Aranguiz ve Alexis Sanchez'in hata yapmamaları da buna eklenince, turnuvanın ilk finalisti Şili oluyordu.
Ertesi gün Sochi'de oynanan ikinci yarı final müsabakasındaysa Almanya, beklenenden çok daha rahat bir biçimde turlayacaktı. Karşılaşmada dakikalar henüz sekizi gösterirken Almanya çoktan skoru 2-0'a getirmişti. Takımının iki golüne birden imzasını atan Goretzka da erkenden günün kahramanı olmuştu. Erkenden ortaya çıkan bu skor, özellikle Meksika'nın bütün planlarına altüst etmesi nedeniyle son derece kritikti. Nitekim maçın bundan sonraki bölümünde Almanya rahatça topu dolaştırıp uygun kontratak fırsatları kovalarken Meksika ise top kendisine geçtiğinde telaşlı fakat umutsuz bir halde, öylesine Almanya'nın üzerine gitmeye çalışmaktaydı. Hal böyle olunca Almanlar 59. dakikada Werner ile bir gol daha bularak maçı fiilen bitirdi. Son dakikalara doğru Fabian'ın ceza sahası dışından çektiği müthiş şutun Almanya ağlarıyla buluşması Meksika adına teselli olurken, duraklamalarda Younes skoru belirledi: 4-1.

Şili'nin üstün oynadığı finali 1-0 kazanan Almanlar Konfederasyonlar Kupası'na da ilk kez sahip oldu

Şili beceriksizliğine yanıyor

Şili ile Almanya'yı 2 Temmuz'da St. Petersburg'da karşı karşıya getirecek finalden bir gün önceyse Portekiz ile Meksika, Moskova'da üçüncülük mücadelesine çıktı. Meksika, 54. dakikada Neto'nun kendi ağlarını havalandırması üzerine 1-0 öne geçtiyse de Portekiz, turnuvanın bitiminden kısa bir süre sonra Beşiktaş'a imza atacak olan Pepe'nin 90+1'deki golüyle mücadeleyi uzatmalara taşımayı başarıyor ve bu periyotta da Adrien Silva'nın penaltı golüyle durumu lehine çevirerek turnuvanın şeref kürsüsüne çıkmaya hak kazanıyordu. Merakla beklenen finaldeyse, Şili ile Almanya, grupta oynadıkları ve 1-1 sona eren karşılaşmadan sadece 10 gün sonra yeniden kozlarını paylaşmak üzere sahaya çıkıyordu.
Şili, bu sefer maça oyun olarak 10 gün öncekine göre daha bile etkili başlıyordu belki ama Güney Amerikalıların geliştirdiği ataklar bir türlü neticeye yansıtılamıyordu.
Almanya ise bu baskıyı kırdığı belki de ilk atağında 20. dakikada Stindl ile golü bularak futbolun en meşhur yazılı olmayan kuralını yani "atamayana atarlar" kuralını bir kez daha doğruluyordu.
Şili, kalesinde gördüğü bu gole karşın maç genelinde topa daha fazla sahip olan ve daha çok gol girişiminde bulunan takım olma özelliğini sürdürecekti. Fakat Almanya ceza sahasına gelene kadar gayet iyi oynamalarına karşın o bölgeye girdikleri anda adeta bir acemiler mangasına dönüşmeleri, Şili'nin bir bakıma sonunu da getiren faktör olacaktı. Maçın bitimine altı dakika kala, henüz kısa bir süre önce oyuna girmiş olan genç santrfor Angelo Sagal'ın topu boş kale yerine üstten auta gönderdiği pozisyonsa bir bakıma Şili adına maçın özeti niteliğindeydi.
Neticede Şili, yüzde 66'ya karşı yüzde 34'le topa sahip olmada üstün olduğu ve Almanya'nın üçü kaleyi tutan sekiz şutuna karşılık sekizi kaleyi tutan 22 şut çektiği finalde bir kez bile ağları havalandıramayarak rakibine 1-0'la boyun eğdi. Böylece Dünya Kupası arifesinde, Copa America zaferlerini Konfederasyonlar Kupası'nı kazanarak taçlandırma şansını da tepmiş oldu. Almanya ise asıl takımından ziyade onun dublörü niteliğinde bir kadroyla Rusya'ya gelmesine karşın turnuvada şampiyonluğa ulaşarak önümüzdeki yıl Dünya Kupası'nda bir kez daha en iddialı takım olacağının sinyallerini verdi.

arcelik.com.tr | 444 0 888 YETKİLİ SERVİS İÇİN TEK NUMARA

Adeta tribündeymiş gibi.
Arçelik 4K Ultima TV Serisi

Maç keyfinize keyif katan Arçelik 4K Ultima TV Serisi ile tüm detaylara hâkim olun.
Net ve akıcı görüntü kalitesiyle her maç tribündeymiş hissini yaşayın.

Arçelik Milli Takımlar
Ana Sponsoru

• HDR
Yüksek kontrasta sahip daha parlak ve detaylı görüntü

• WIDE COLOR GAMUT
İnsan gözünün gördüğüne en yakın ve canlı renkler

• VIDEO PERFECTION ENGINE
En hareketli sahnelerde bile daha akıcı görüntü

Koç

arçelik
Yeniliği aşkla tasarlar

Onur Erdem

Messi-Ronaldo yokken onlar vardı

Messi ile Cristiano Ronaldo arasındaki çekişme her geçen gün futbola yeni bir güzellik katarken istatistik bilimineyse yeni bir insafsızlık ediyor. Ancak iki yıldızın giriştiği bu yarış futbol dünyasında elbette ilk değil. Geçmişte de Di Stefano–Kubala rekabetinden Platini–Maradona kapışmasına kadar birçok yıldız savaşı yaşanmıştı.

Özellikle Cristiano Ronaldo'nun 2009 yazında Real Madrid'e transfer olmasının ardından, Real Madrid ile Barcelona arasındaki rekabet adeta Cristiano Ronaldo ile Lionel Messi eksenine indirgendi. İki futbolcu da takımlarının gol yükünün yaklaşık yarısını tek başlarına sırtlarken aralarındaki çekişmenin de itici etkisiyle, aklın almakta zorlandığı rekorları da peş peşe kırar hale geldiler. 2009-2010 sezonunun başından bu yazının yazıldığı ana kadar Cristiano Ronaldo, La Liga'da 265 maçta 285 gol kaydetmişti. Messi'ninse aynı süre zarfında 272 lig maçında 295 golü bulunuyor. 1985 doğumlu olan Ronaldo, 1987'li Messi'den iki yaş büyük olmasının da avantajıyla, ikili arasında "Dünyada Yılın Futbolcusu" ödülüne lâyık görülen ilk oyuncu olmuştu. Portekizli yıldız 2008 yılında bu ödülü aldığında Manchester United forması giymekteydi. 2009'dan itibaren Messi söz konusu ödülü dört sene üst üste kazanarak Ronaldo'yu bu alanda hayli geride bırakmıştı. Ancak sonrasında Ronaldo yeniden atağa kalkarak bu ödülü üç kez kazanırken Messi bir kezle yetindi ve aradaki fark da bire indi. Ayrıca Real Madrid'in son iki sezonda Avrupa'nın zirvesinden inmemesiyle birlikte iki oyuncunun kazandığı Şampiyonlar Ligi şampiyonluklarında da 4-4'lük bir eşitlik sağlandı. Şampiyonlar Ligi'nde Ronaldo'nun attığı 105 gole karşılık Messi'nin 94 golü bulunuyor. İki oyuncu arasında daha en az birkaç yıl çok tatlı bir çekişmenin yaşanacağı da aşikâr. Ancak bu yazıda, ilerde bu rekabetin nereye varabileceğinden ziyade, Messi-Ronaldo rekabeti öncesinde, 1930'lardan 1990'lara kadar dünya futboluna renk katan büyük yıldız oyuncu rekabetlerine göz atacağız.

Alfredo Di Stefano - Laszlo Kubala

1950'li yıllarda İspanya futboluna en çok renk katan iki isim Di Stefano ve Kubala'ydı. Macaristan'da Slovak kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Kubala 18-22 yaş aralığında orduya alınmamak için önce Macaristan'dan Çekoslovakya'ya transfer olmuş, sonra da aynı güzergâhı aksi yönde kat etmiş, bu da yetmeyince Batı Avrupa'ya iltica etmeye kalkmıştı. 1950'de, 23 yaşındayken Barcelona'ya transfer olan Kubala'nın Katalan ekibinde forma giymesiyse, FIFA'dan aldığı iltica cezası nedeniyle 1951'i bulacaktı.

Kubala'yı aynı dönemde Real Madrid'in de transfer etmeye çalışması fakat Franco rejimine yakınlığıyla bilinen Barcelona yöneticisi Josep Samitier'in deyim yerindeyse forsunu kullanarak yıldız oyuncuya bordo-mavili formayı giydirmesiyse, iki kulüp arasındaki rekabetin futbol kamuoyuna yansıtılan algısı düşünüldüğünde belki de futbol âleminin en büyük ironisi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kubala'nın gelişiyle birlikte hücum hattında muhteşem bir beyne sahip olan Barcelona takımı bunu sahaya da yansıtmış ve yıldız oyuncunun ilk iki sezonunda iki La Liga şampiyonluğu kazanmıştır. İşte tam bu noktada Real Madrid, Kubala'lı Barcelona'yı durdurabilmek için belki de yapılabilecek en etkili hamleyi yapmış ve Kolombiya'nın Millonarios kulübünden, Güney Amerika'nın en etkili golcüsü olarak parlayan Arjantinli Alfredo Di Stefano'yu renklerine bağlamıştır.

Futbola River Plate'te başlayan ancak daha sonrasında Arjantin futbolundaki grev nedeniyle Kolombiya yollarına düşen "Sarı Ok" lâkaplı golcünün transferinde de Real Madrid ile Barcelona karşı karşıya gelmiş, oyuncunun iki kulüple de birkaç hafta arayla sözleşme imzalaması üzerine İspanya Futbol Federasyonu, Di Stefano'nun iki yıl Real Madrid'de, iki yıl da Barcelona'da oynaması kararını almış, Barça'nın bu karara tepki gösterip geri çekilmesi üzerine de Arjantinlinin bütün hakları Real'e devrolmuş ama iki kulüp arasındaki rekabetin ateşine de adeta benzin dökülmüştü.

Hayli sansasyonel transfer macerasının ardından Di Stefano'nun Real Madrid kadrosuna dâhil olması, Beyazlar adına tarihin akışının baştan aşağı değişmesine yol açacaktır. 11 sezon oynadığı Real Madrid'de sekiz La Liga, beş de Şampiyon Kulüpler Kupası şampiyonluğu gören Di Stefano, 400'e yakın maçta giydiği beyaz formayla rakip fileleri 300 küsur kez de sarsmış ve çoğu kişi tarafından 1950'li yıllarda dünyanın en iyi oyuncusu olarak anılmıştır.

Kubala ise bu dönemde Barcelona'nın Real Madrid'e direnmesini sağlayan isim olmuş, takımına 1959 ve 1960 yıllarında iki lig şampiyonluğu daha kazandırmış, ayrıca 1958 ve 1960 yıllarında düzenlenen ilk iki Fuar Şehirleri Kupası'nın Barcelona'ya gelmesinde de başrol oynamıştır. 256 resmi maçta Barcelona forması giyen Kubala bu maçlarda rakip kalecileri 194 kez mağlup etmiştir.

Giuseppe Meazza - Silvio Piola

1930'larda İtalyan futbolunun en önemli iki yıldızı olan Giuseppe Meazza ile Silvio Piola, oynadıkları dönemin üzerinden üç çeyrek asır geçmesine karşın Serie A tarihinin en golcü isimleri arasında... Hatta Silvio Piola, 1929-1954 yılları arasında 537 Serie A maçında attığı 237 golle bu alanda halen zirvede... 367 maçta 216 golü bulunan Meazza ise sıralamada dördüncü...

Gollerde Piola önde olsa da efsane golcünün bir türlü zirveye oynayan takımların formasını giymemesi nedeniyle hiç lig şampiyonluğu yaşamamış olmasıysa atılan goller dışındaki başarılarda Meazza'yı ön plana çıkarıyor. Meazza 1930'larda Inter'le üç lig şampiyonluğu kazanırken, Piola o dönemde genelde orta sıralarda mücadele eden Pro Vercelli ve Lazio formaları giymiş ve sadece Lazio ile bir lig ikinciliği görebilmişti. Kazanılan gol krallıklarında da Meazza (1930, 1936, 1938) Piola'nın (1937, 1943) bir farkla önündeydi.

1934 Dünya Kupası kadrosuna Piola'nın alınmaması ve Meazza'nın turnuvada attığı iki golle şampiyonluğu getiren isimlerden biri olması, o gün itibarıyla Meazza'yı İtalyan futbolunun 1 numaralı yıldızı konumuna getirse de iki oyuncunun birlikte oynadığı 1938 Dünya Kupası'ndaysa Meazza tek golde kalırken Piola ikisi finalde olmak üzere beş gol kaydetmiş ve adından çok daha fazla söz ettirmiştir ama bu tatlı rekabetten asıl kazançlı çıkan, üst üste ikinci kez dünyanın en büyüğü unvanını alan İtalya Millî Takımı olmuştur.

Josef Bican - Oldrich Nejedly

İstatistikler, sadece resmi maçlar baz alındığında dünya futbolunun gelmiş geçmiş en golcü ismi olarak Josef Bican'ı gösteriyor. 800'ün üzerinde resmi golü bulunan Bican'ı kendisinden sonra yakalayabilen çıkmadı ve çıkması da zor görünüyor. 1913'te Viyana'da Çek asıllı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bican, 24 yaşına kadar doğduğu ülkede futbol oynadıktan sonra Çekoslovakya'nın yolunu tutarak efsaneleşeceği Sparta Prag'a transfer oldu. 1938'den 1950'ye kadar 13 sezonda 11 kez Çekoslovakya gol kralı olan Bican, bu periyotta Slavia ile altı kez de lig şampiyonluğu yaşadı. 1938 yılında, o dönemde Avrupa'nın kulüpler düzeyindeki en önemli uluslararası organizasyonu olan Mitropa Kupası'nı kazanmasıyla Slavia ile elde ettiği en büyük başarıydı.
Bican, Slavia'ya altın çağını yaşatırken, Prag ekibinin ezeli rakibi Sparta'nın o dönemki efsane golcüsü Oldrich Nejedly ile de sıkı bir rekabete girmesi kaçınılmazdı. Aslında Nejedly ile Bican'ın rakip olmaları daha evveline dayanıyordu. Orta Avrupa futbolunun altın çağını yaşadığı iki dünya savaşı arasındaki döneme denk gelen 1934 Dünya Kupası'nda şampiyonluğun en büyük adaylarından ikisi Avusturya ve Çekoslovakya'ydı. Bican o turnuvada Avusturya formasıyla boy göstermişti ama Avusturya beklentileri karşılayamayıp dördüncülükle yetinmiş, Bican ise rakip fileleri bir kez sarsabilmişti. Nejedly'nin önderliğindeki Çekoslovakya ise finale kadar gitmiş ancak burada İtalya'ya 120 dakika sonunda 2-1 boyun eğmekten kurtulamamıştı. Yine de Nejedly attığı beş golle turnuvanın yıldızı olmuştu.
Bican'ın Rapid Wien'de oynadığı dönemde de 1935 yılındaki Mitropa Kupası'nda Rapid Wien final turlarına kalamadan elenirken Sparta Prag, Nejedly'nin golleriyle şampiyonluğa ulaşmıştı. Bican'ın Slavia Prag'a transfer olmasından sonra dört yıl daha Sparta'da oynayan Nejedly bu yıllarda iki şampiyonluk ve bir de gol krallığı görmüş, Slavia ve Bican'ın asıl hegemonyasıysa Nejedly'nin 1941 yılında profesyonel kariyerini sonlandırmasının ardından kurulmuştu.

Bican

Nejedly

Sandro Mazzola - Gianni Rivera

Torinolu efsanevi futbolcu Valentino Mazzola'nın oğlu olan Sandro Mazzola, altyapısından yetiştiği Inter'in A takımına 1960 senesinde çıktığında 17 yaşındaydı. Aynı yıl Inter'in ezeli rakibi Milan da Alessandria takımından bir başka 17'lik yıldız adayını, Gianni Rivera'yı transfer etmişti. Mazzola 1977'ye kadar sürdüreceği futbol yaşantısını Inter'de noktalayacakken, Rivera da benzer şekilde 1979'a kadar Milan'da oynayacak ve futbolu da burada bırakacaktı. İki oyuncu da orta sahada hücuma dönük olarak oynuyor ve takımlarında adeta bir beyin görevi görüyorlardı. Belki de tek farkları, Rivera klasik 10 numaralı formayı giyerken Mazzola'nın 8 numarayı tercih etmesiydi.
Mazzola'lı Inter onun döneminde dört İtalya şampiyonluğu kazanırken Rivera ise Milan'a üç şampiyonluk kazandırmıştı. Ama asıl başarılar uluslararası düzeyde geldi. Evvela Milan 1963 yılında Şampiyon Kulüpler Kupası'nı kazanarak bu kupayı İtalya'ya getiren ilk takım oldu. Hemen ardından da Inter, 1964 ve 1965 yıllarında aynı kupayı üst üste kazanma başarını gösterdi.
1964'te Real Madrid'e karşı kazanılan 3-1'lik finalde gollerden ikisiyse Mazzola'dan gelmişti. 1967'de bu kupada bir final daha oynayan Inter, Mazzola'nın golüyle öne geçtiyse de Celtic'e 2-1 yenilmekten kurtulamadı. İki yıl sonraysa Rivera'lı Milan, Kupa 1'deki ikinci zaferini yaşadı. Tabiî bu arada aynı Milan'ın 1968 ve 1973'te Kupa Galipleri Kupası'nı da müzesine götürdüğünü belirtmeden geçmemek lâzım. Kıtalararası Kupa'daysa Mazzola'nın Inter'i 1964 ve 1965'te gülerken, Rivera'nın Milan'ıysa 1969'da mutlu sona ulaştı. İki futbolcunun millî takımdaki birliktelikleriyse, tıpkı Mazzola-Piola örneğinde olduğu gibi, İtalya'ya tarihinin en parlak dönemlerinden birini yaşattı. Mazzola ve Rivera'lı İtalya, 1968 yılındaki Avrupa Şampiyonası'nda tarihinin tek Avrupa şampiyonluğunu elde ederken 1970 Dünya Kupası'nda da final oynama başarını gösterdi.

Franz Beckenbauer - Johan Cruyff

Futbol dünyasının bireysel rekabetleri içerisinde farklı mevkilerden iki oyuncunun örnek gösterilebileceği başlıca rekabet, herhalde 1970'li yıllarda Franz Beckenbauer ile Johan Cruyff arasında yaşanan rekabettir. Takımının sahadaki beyni olması ve oyunun kurulması işini en geriden başlatmasıyla yepyeni bir savunma oyuncusu kavramı yaratan Beckenbauer ile Hollanda'nın aynı dönemde uyguladığı total futbol anlayışının saha içerisindeki lideri olan Cruyff, gerek oynadıkları kulüp takımları olan Bayern Münih ve Ajax'ın, gerekse millî takımlarının bu yıllarda elde ettiği başarılar sayesinde 1970'lerde Avrupa'nın en iyi iki oyuncusu olarak ön plana çıkmışlardı. İkilinin rekabetindeki zirve noktasıysa, 1974 Dünya Kupası finalinde Federal Almanya ile Hollanda'nın karşı karşıya geldiği andı.
Beckenbauer, ilk büyük başarılarını 1960'ların ikinci yarısında yaşamıştı. 1945 doğumlu oyuncu, 1966'da Federal Almanya'nın İngiltere'de düzenlenen Dünya Kupası'nda finale kadar gittiği yolculuğunda takımının orta sahasında pırıl pırıl parlarken henüz 21 yaşındaydı. Ancak Federal Almanya söz konusu finalde ev sahibi İngiltere'ye uzatmalarda kaybediyordu.
Bir sonraki sezon Bayern Münih formasıyla Kupa Galipleri Kupası'nı kazanan Beckenbauer, 1972 senesindeyse ülkesinin ilk Avrupa şampiyonluğundaki başlıca aktörlerden birisi oluyordu. Beckenbauer ile aynı yıllarda futbol dünyasında adından söz ettirmeye başlayan 1947 doğumlu Johan Cruyff ise uluslararası düzeyde ilk olarak kendisini 1968-69 sezonu Şampiyon Kulüpler Kupası'nda göstermişti. O sezon Ajax kupada final oynarken bunu başaran ilk Hollanda takımı oluyordu. Fakat finalde Milan'a 4-1 kaybetmekten de kurtulamamışlardı. Yine de Ajax, iki sene sonra tekrar aynı noktaya gelecek ve bu kez Panathinaikos'u mağlup ederek Avrupa'nın en büyüğü olacaktı. Ajax, sonraki iki sezonda da finalde sırasıyla Inter ve Juventus'u devirerek bu kupayı Real Madrid'den sonra üst üste üç veya daha fazla kazanan, haliyle kupanın aslını müzesinde saklama hakkını elde eden ikinci takım oluyordu.
Ajax'ın üçüncü Avrupa şampiyonluğunu elde ettiği 1972-73 sezonunda, Cruyff ile Beckenbauer arasındaki ilk büyük maç da bu turnuvanın çeyrek finalinde oynanıyordu. Ajax ile Bayern'i karşı karşıya getiren eşleşmenin Amsterdam'daki ilk ayağını Ajax 4-0 gibi farklı bir skorla kazanmıştı. Sonrasında Münih'teki rövanşı Bayern 2-1 aldıysa da turu geçen taraf Cruyff ve arkadaşları olmuştu.
1973'te Cruyff'un Barcelona'ya transferi sonrasındaysa Ajax'ın Avrupa futbolundaki hegemonyası kırılırken onların yerini Beckenbauer'in Bayern'i alıyordu. 1974-1976 aralığında onlar da üst üste üç kez Avrupa'nın en büyük kupasını müzelerine götüreceklerdi.
Tabiî son olarak asıl büyük finali, 1974 Dünya Kupası'nın kazananını belirleyen maçı hatırlamak lâzım. Federal Almanya da Hollanda da söz konusu turnuvada en etkili takımlar olarak ön plana çıkmış ve özellikle ikinci tur aşamasında her iki ekip de oynadıkları üç maçı

da kazanarak haklı bir biçimde finaldeki yerlerini almıştı. Hollanda, Arjantin ve Brezilya karşısında aldığı farklı galibiyetlerle bir adım daha önde gibi gözükse de Federal Almanya da ev sahibi olma avantajına sahipti. Büyük finalde Hollanda henüz ilk atağında, daha top Alman oyunculara bile değmemişken, Cruyff'un düşürülmesi sonucu bir penaltı kazanıyor ve bunu da Neeskens'in gole çevirmesiyle 1-0 öne geçiyordu. Ancak Almanlar ilk yarının ortalarında buna, Hölzenbein'ın yerde kalması neticesinde Breitner'in attığı penaltıyla karşılık verecek, devre bitmek üzereyken de Müller'in fırsatçılığını konuşturması sayesinde skoru lehine çevirecekti. İkinci yarıda da Beckenbauer ve arkadaşları bu skoru korumayı biliyor ve 20 yıl aradan sonra ülkelerine ikinci dünya şampiyonluğunu kazandırıyordu.
Cruyff ile Beckenbauer sadece futbolculuklarıyla değil, teknik adamlıklarıyla da futbol dünyasına damgalarını vuracaktı. Özellikle de 1980'lerin ikinci yarısından 1990'ların ikinci yarısına kadar olan süre zarfında...
Bu dönemde Beckenbauer, Federal Almanya Millî Takımı'nı 1986 ve 1990 Dünya Kupalarında finale taşıyıp bunlardan ikincisinde kupaya da uzanırken, Cruyff ise önce Ajax'la bir Kupa Galipleri Kupası kazanmış, ardından da Barcelona'da önce Kupa Galipleri Kupası, sonrasında da kulüp tarihinin ilk Şampiyon Kulüpler Kupası zaferlerini elde etmiş, ayrıca Barça'yı kendi liginde de üst üste dört şampiyonluğa taşımıştı.

Diego Maradona - Michel Platini

Dünya futbolunda bugüne kadar birçok üst düzey 10 numara gelmiştir belki ama bu oyunculardan aynı dönemde ve hatta aynı ligde oynayanlarını aradığınızda eleğin üstünde çok fazla isim kalmadığını görürsünüz. Geride kalan o nadir isimler içerisinde en çok göze batanlarsa hiç şüphesiz Diego Maradona ve Michel Platini'dir.
1980'lerde futbolu adeta kutsayan bu iki yıldızdan ilk parlayan, Maradona'dan beş yaş daha büyük olan Platini'dir. Nancy ve St. Etienne formalarıyla fırtınalar estiren Platini, 1982'de Juventus'a transfer olur ve çok geçmeden İtalya'nın da altını üstüne getirmeye başlar.
Platini olgunluk dönemindeyken Maradona da Güney Amerika'dan genç bir yıldız olarak yükselmiş ve o da 1982'de Barcelona'nın yolunu tutmuştur.
Platini ile Maradona'nın birlikte yer aldıkları ilk turnuvaysa 1982 Dünya Kupası'dır. Turnuvada Fransa yarı finalde Federal Almanya'ya şanssız bir biçimde penaltılarla elenirken Arjantin ise ikinci turdaki iki maçını da kaybeder. Platini alkışlanırken Maradona düş kırıklığı yaratmıştır.
Platini'nin kariyerinin en parlak yılıysa 1984'tü. Juventus'la Serie A ve Kupa Galipleri Kupası şampiyonlukları yaşayan oyuncu, o yaz ülkesinde düzenlenen Avrupa Şampiyonası'nda da Fransa'yı tarihinin ilk zaferine taşımış ve beş maçta attığı dokuz golle de turnuva rekorunu kırmıştır. Aynı yaz döneminde Maradona'nın Barcelona'dan Napoli'ye transfer olmasının ardındansa iki 10 numara nihayet aynı topraklarda buluşmuş olur.
Maradona, Napoli'deki ilk sezonunda takımını orta sıralardan kurtaramaz. Platini'nin Juventus'uysa ligde umduğunu bulamayıp beşinci olsa da Şampiyon Kulüpler Kupası'nı kazanarak bir tarihi başarı daha elde eder.
1985-86 sezonunda da Juventus Serie A'da şampiyonluğa ulaşırken Napoli üçüncülükle yetinir.
Ancak Maradona bunların acısını Meksika'daki Dünya Kupası'nda çıkarır ve Arjantin'i adeta tek başına dünya şampiyonluğuna taşır. Platini'li Fransa'ysa dünya üçüncülüğüyle teselli bulur.
1986-87 sezonuysa Platini'nin kariyerindeki son sezondur ve burada da Maradona, Napoli'nin tarihindeki ilk Serie A şampiyonluğuna ulaşmasını sağlayarak numarasını yapmış, Platini de futbola Juventus'un kazandığı lig ikinciliğiyle veda etmek zorunda kalmıştır.

Marco van Basten - Jürgen Klinsmann

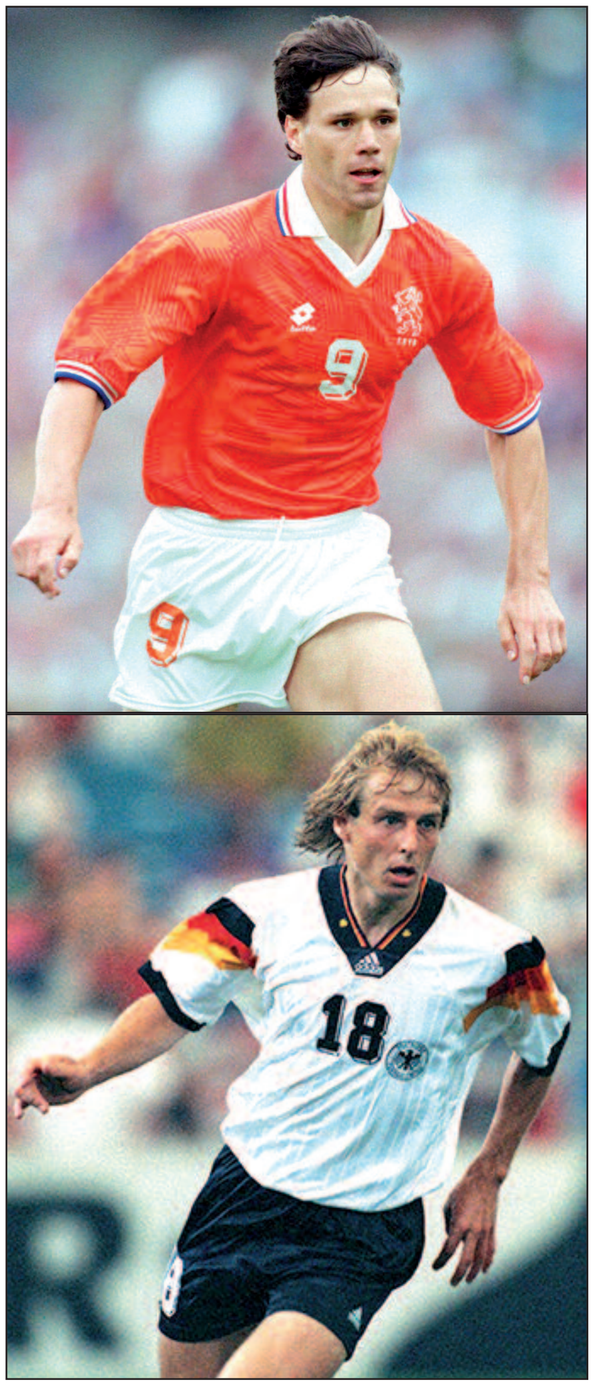

Alman ve Hollanda futbolu arasındaki rekabet, 1970'lerde önce Ajax'ın ve sonra da Bayern Münih'in Şampiyon Kulüpler Kupası'nı üçer sene üst üste kazanmaları ve 1974 Dünya Kupası'nda iki ülkenin finalde karşı karşıya gelmeleriyle zirve yapmıştı.
1980'lerin sonuna gelindiğinde Almanya-Hollanda kapışması yeniden alevlenecek ve bu sayede gözler, bu takımların santrforları olan Jürgen Klinsmann ile Marco van Basten üzerine ayrı bir odaklanacaktı.
İki golcünün forma giydiği dönemdeki ilk büyük turnuva 1988 Avrupa Şampiyonası'ydı. Federal Almanya ile Hollanda'nın yarı finalde karşılaştığı turnuvada bu maçı Portakallar 2-1 kazanırken galibiyet golü van Basten'den gelmiş, yıldız oyuncu daha sonra finalde de SSCB'ye unutulmaz bir gol atarak ülkesine tarihinin tek Avrupa şampiyonluğunu kazandırmış, aynı zamanda beş golle turnuvanın gol kralı da olmuştu. Klinsmann ise şampiyonayı tek golle tamamlamış ve tıpkı Federal Almanya gibi hayal kırıklığı yaratmıştı.
1990 Dünya Kupası'ndaysa roller değişecekti. İki ülke bu kez ikinci turda karşılaşırken gülen taraf Almanlar oluyor, o Federal Almanya daha sonra kupayı da kazanıyordu. Klinsmann attığı üç golle bu şampiyonluğa önemli bir katkıda bulunurken van Basten'se bir kez bile rakip fileleri havalandıramamıştı.
1992 Avrupa Şampiyonası'na gelindiğindeyse grup maçlarında Hollanda, Almanya'yı 3-1 yenmesine karşın yarı finalde Danimarka'ya penaltılarla eleniyor ve neticeyi belirleyen penaltıyı kaçıran da van Basten oluyordu. Yıldız oyuncu bir turnuvayı daha gol atamadan bitirmişti ama Klinsmann'ın Almanya'sı da finalde aynı Danimarka'ya takılacaktı.
İki oyuncu sadece Almanya-Hollanda değil, Milan-Inter rekabetinde de karşı karşıya geldi. 1989-1992 aralığında Van Basten, Milan formasını giyerken Klinsmann da Inter için ter döküyordu ama bu platformda gülen taraf neredeyse hep van Basten olmuştu. Hollandalı yıldız bu süre içerisinde Milan'la birer kez Serie A'yı ve Şampiyon Kulüpler Kupası'nı kazanırken iki kez Avrupa'da, bir kez de dünyada yılın oyuncusu seçilmişti. Klinsmann'ın Inter'le yegâne başarısıysa 1991'de kazandığı UEFA Kupası'ydı. Söz konusu üç sene içinde van Basten 64 gol atarken Klinsmann'ın attığı gol sayısıysa 40'tı.

Plaselerin efendisi 40 yaşında...

Onur Erdem

Arsenal ve Fransa Millî Takımı'nın en önemli efsanelerinden olan ve kazanmadık kupa bırakmayan tarihin en iyi Barcelona'sında da boy gösteren Thierry Henry bu ay 40 yaşını geride bırakıyor. TamSaha olarak yaşayan efsaneyi tebrik ediyor, kendisine uzun ömürler diliyoruz.

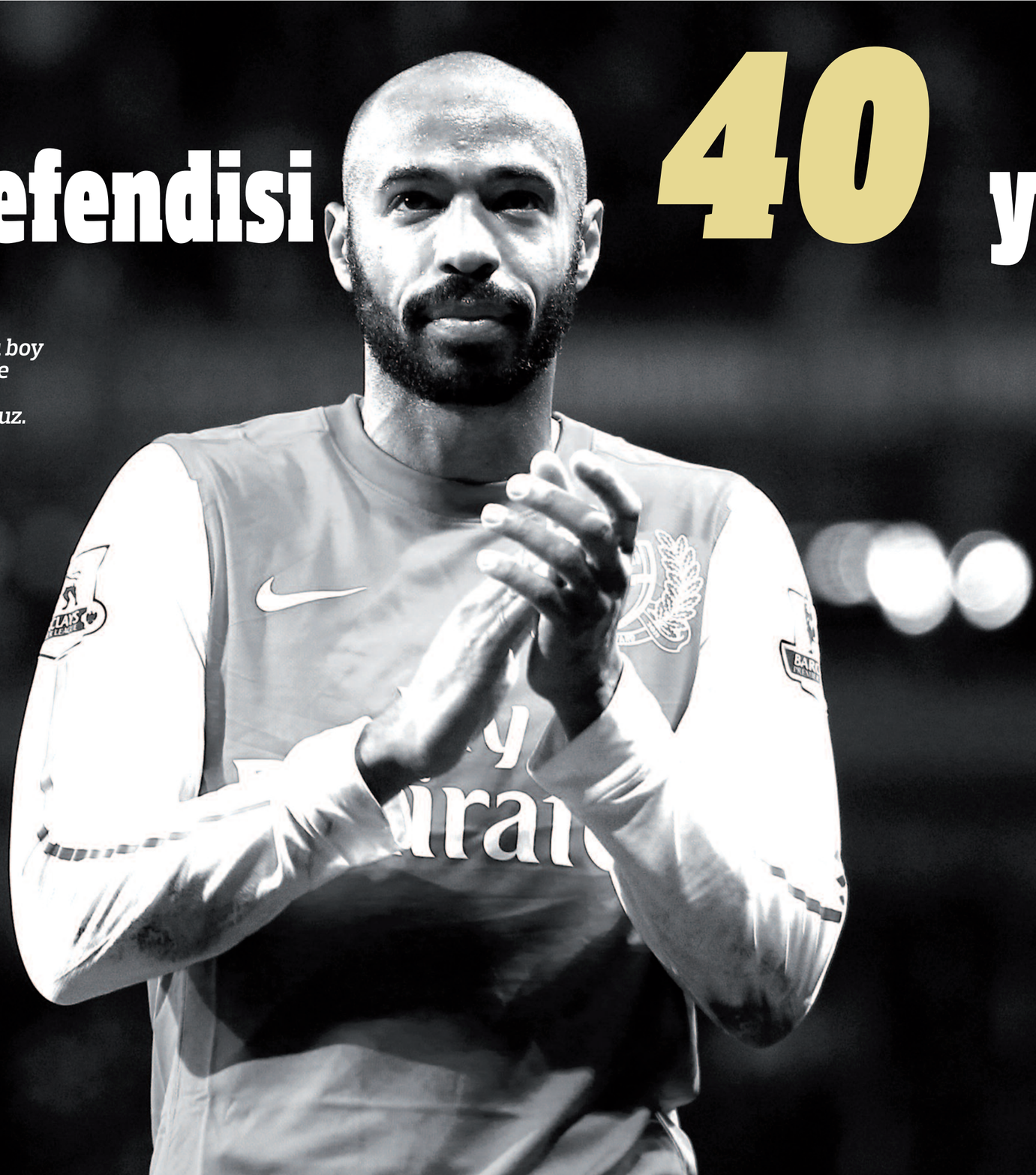

Thierry Henry futbol dünyasında sadece son yılların değil belki de tüm zamanların en büyük golcülerinden birisiydi. Genç yaşta millî forma altında peş peşe dünya ve Avrupa şampiyonlukları kazanan, Arsenal Premier Lig tarihindeki tek namağlup şampiyonluğa ulaşırken takımın en büyük yıldızı olan, yine Premier Lig özelinde, dört defayla en çok gol krallığına ulaşan ve kariyerinin son demlerinde de tarihin en iyi Barcelona'sında kazanılmadık kupa bırakmayan bir oyuncu için zaten aksi bir görüş herhalde kolay kolay iddia edilemez.

Gaudeluplu bir baba ve Martinikli bir annenin oğlu olarak Paris'in banliyölerinden Les Ulis'de, 19 Ağustos 1977 tarihinde hayata gözlerini açan Thierry Daniel Henry, muazzam başarılara sahne olacak futbol kariyerine, henüz küçük bir çocukken ilk adımlarını atacaktı. Yaşadıkları Les Ulis mahallesinin yerel takımında futbol eğitimini almaya başladığında yedi yaşındaydı. Yaşıtlarına göre çok süratliydi ve top kontrolü de hayret verici düzeyde iyiydi. Haliyle kendisinden, yeteneklerine paralel bir gelişim göstermesi halinde 20'li yaşlara geldiğinde çok büyük bir yıldız olması da beklenmekteydi.

Ne tuhaftır ki, futbol yetenekleri akranlarının fersah fersah ötesinde olan bu küçük çocuğun o esnada pek futbol oynamaya merakı yoktu. Birçok çocukta görülebileceği üzere, uzun süre bir uğraşa konsantre olmakta güçlük çekmekteydi ve futbol okullarının disipliner yapısı da onun canını biraz sıkmaktaydı. Dahası, futbola sadece oyun olarak baktığında bunun kendisinin sevdiği oyunlar arasında ilk sırada geldiğini söylemek de güçtü. Dolayısıyla ileride futbol dünyasını kasıp kavurabilecek büyük bir yeteneğin henüz kıvılcım aşamasındayken sönüp gitmesi ihtimali de vardı.

Bu tehlikeyi ortadan kaldıracak isimse, Thierry'nin babası Antoine olacaktı. Babasının kendisini sürekli antrenmanlara götürmesi ve futbolcu olması gerektiği yönünde yaptığı telkinler, en sonunda küçük Thierry'nin büyük sözü dinlemeye razı gelerek kendisini futbola vermesine yol açacaktı.

Clairefontaine aktarmalı Monaco yolculuğu

Henry'nin altyapı eğitimindeki ilk kayda değer sıçraması, 12 yaşındayken Les Ulis'ten ayrılıp Palaiseau kulübüne geçmesiydi. Fakat babası Antoine ile kulüp yetkilileri arasında Henry'nin gelişimi için neyin doğru neyin yanlış olacağı hakkındaki konularda çıkan tartışmalar nedeniyle bu birliktelik bir seneyle sınırlı kaldı. Henry'nin bir sonraki durağıysa Viry-Chatillon kulübü olacaktı. Bu kulüpte de iki yıl geçirecek olan Henry, 13 yaşına geldiğinde, takımının 6-0 kazandığı bir maçta tüm gollere imza atması sayesinde, Monaco'nun yetenek avcısı Arnold Catalano'nun dikkatini çekecekti. Catalano, Henry'ye bir süre ünlü Clairefontaine Akademisi'nin futbol tedrisa-

tından geçmesi halinde Monaco'nun genç takımında yerinin hazır olduğunu söyleyecekti. Böylece Henry hem ülkenin en önemli futbol akademisinde eğitim görme fırsatını yakalıyor hem de Avrupa'nın önde gelen kulüplerinden birinin genç takımına katılma şansını elde ediyordu.
Clairefontaine'de geçen bir yıl sonrasında söz verildiği gibi Monaco'nun genç takımına katılan Henry, burada da çok geçmeden kendi jenerasyonu içinde en çok umut beslenen oyuncu haline gelecekti. 1994-95 sezonuna gelindiğinde de henüz 17 yaşındayken A takıma yükseliyordu. O dönem Monaco'yu çalıştırmakta olan Arsene Wenger, sürati ve dripling becerisinin de etkisiyle onu ilk olarak sol açıkta görevlendirmeye başlamıştı. Henry, Monaco'daki ilk sezonunda ligde sadece sekiz maçta görev yapmasına karşın üç kez gol sevinci yaşıyordu. İkinci sezonundaysa ligde ve kupalarda toplam 22 kez sahaya çıkarken yine üç defa ağları havalandıracaktı. Genç oyuncu asıl çıkışınıysa 1996-97 sezonunda gerçekleştirdi. Ligde 36 maçta dokuz kez fileleri havalandıran Henry, takımının Anderson ve Ikpeba'dan sonra en golcü üçüncü ismi oluyor ve Prenslik ekibinin Ligue 1'de şampiyon olmasında da baş aktörlerden biri haline geliyordu. Zaten sezon sonunda ligin en iyi genç oyuncusu ödülüne de lâyık görülecekti.
1997-98 sezonuyla birlikte Henry, uluslararası düzeyde de adından fazlasıyla söz ettiren bir oyuncuya dönüşecekti. Monaco ile birlikte Şampiyonlar Ligi'nde boy gösteren genç yıldız, takımının Sporting, Bayer Leverkusen ve Lierse ile birlikte mücadele ettiği ilk turda oynadığı altı maçta altı gol atarak Avrupa'nın en çok parlayan birkaç genç oyuncusundan biri olduğunu net bir şekilde gösteriyordu. Onun bu golleri sayesinde grubunu lider tamamlayan Monaco çeyrek finalde Manchester United ile eşleşmişti. Sahasındaki ilk maçta golsüz bir beraberlik elde eden Monaco, Old Trafford'daki rövanştaysa 90 dakikayı 1-1'lik skorla tamamlamayı başarıyor ve böylece dev rakibini saf dışı bırakarak adını yarı finale yazdırıyordu.
Ancak Monaco'nun çıkışı bu noktayla sınırlı kalacaktı zira yarı finalde eşleştikleri Juventus'a, Torino'daki ilk maçta üçü Del Piero ve biri de Zidane'dan gelen goller sonucunda 4-1 mağlup olacaklardı. Her ne kadar Monaco evindeki ikinci maçı 3-2 kazansa ve Henry bu maçta da bir gol atsa da bu elenmelerine engel olamamıştı. Yine de Henry, Şampiyonlar Ligi'nde sezonu yedi golle tamamlayarak gol krallığı yarışında Del Piero'nun ardından kendisine ikinci sırada yer bulmuştu ki, 20 yaşındaki bir oyuncu için geldiği bu nokta gerçekten de muazzamdı. Göstermiş olduğu bu etkileyici performans, onun millî takımla Dünya Kupası'nda boy gösterme fırsatını yakalamasını da sağlayacaktı.

Trezeguet ve Henry, Monaco günlerinde...

20 yaşında dünyanın zirvesinde

Henry, milli formayı ilk olarak 11 Ekim 1997'de Güney Afrika ile oynanan hazırlık maçında giymişti. Henry'nin sekiz ay sonraki Dünya Kupası kadrosunda yer alması, tecrübesizliği nedeniyle pek kolay olacağa benzemese de Fransızlar o dönem ciddi bir forvet sıkıntısı içerisindeydi. Ülkenin son yıllardaki en büyük golcüsü Jean-Pierre Papin, 1995'te millî takımı bırakmıştı. Papin'le birlikte bir diğer büyük yıldız Eric Cantona da aynı dönemde, millî takım çalıştırıcısı Aime Jacquet ile yaşadığı anlaşmazlıklar neticesinde millî formadan uzak kalmıştı. Dahası Cantona 1997'de aktif futbol hayatına da noktayı koymuştu. Fransa Ligi'nde 1990'ların orta döneminde Roger Boli, Patrice Loko, Nicolas Ouedec ve Stephane Guivarc'h gibi gol kralları çıkmıştı belki ama millî takım bu oyunculardan neredeyse hiç verim alamamıştı. Dolayısıyla geleceği çok parlak olarak görülen Henry gibi bir oyuncunun bu kıtlık içerisinde şans bulması aslında bir bakıma kaçınılmazdı.
Öte yandan 1998 Dünya Kupası, Fransa adına son derece kritik bir dönemeçti. Fransızlar, o ana kadar gelmiş geçmiş en büyük yıldızları olan Michel Platini'nin fırtına gibi estiği 1980'lerde bir kez Avrupa şampiyonu olurken Dünya Kupalarında da peş peşe iki kez yarı final oynamışlar, bunlardan sonuncusunda bir de üçüncülük elde etmişlerdi. Ancak Platini'nin futbolu bıraktığı 1987'den sonraki dört büyük turnuvadan sadece 1992 Avrupa Şampiyonası'na katılabilmişler ve onda da gruplardan çıkamamışlardı. EURO 96, Fransızlar adına umut verici başladıysa da onda da yarı finalde penaltılarla Çek Cumhuriyeti engeline takılmışlardı. Dünya Kupaları özelindeyse tablo çok daha dramatik bir hal alıyordu. Zira Fransa elemelerde grubunda ilk sekiz maçında 19 puan toplayarak liderliğe yerleşmişti ve kalan iki maçında da iki takımın doğrudan çıkacağı grupta ilk ikide yer alabilmesi için bir puan alması yeterli olacaktı. Üstelik Fransızlar söz konusu son iki maçı Paris'te oynayacaklardı. Hatta rakipleri olan İsrail ve Bulgaristan'dan ilki, iddiasını çoktan yitirmişti. Ne var ki, Dünya Kupaları elemelerinde görülmüş en acı sürprizlerden biri Fransa'yı beklemekteydi.
13 Ekim 1993'te İsrail'le oynanan karşılaşmanın ilk yarısı 2-1 Fransa'nın üstünlüğüyle tamamlanmıştı. Fransızlar maçın son anlarına kadar bu üstünlüğü korurken 83'te Berkovitz skora dengeyi getirmişti. Yine de 2-2'de Fransa, Dünya Kupası vizesi alabilecekti. Fakat son dakikada Atar, İsrail'in galibiyet golünü atınca hesaplar karıştı. Buna göre 17 Kasım'da Fransa'nın Bulgaristan ile yapacağı maçta yine bir puana ihtiyacı vardı belki ama rakibi de potaya girmişti ve Bulgarların alabileceği bir galibiyet, onları Fransa'nın üzerine çıkartacaktı.
Bu şartlar altında başlayan mücadelede Fransızlar Cantona ile 1-0'lık üstünlüğü yakaladıysa dahi ilk yarı Kostadinov'un golüyle 1-1 sona ermişti. Fransa bir şekilde ikinci 45 dakikayı da 1-1'e bağlayıp tüketecekti belki ama duraklama dakikalarında İsrail maçındaki senaryo yeniden sahneleniyor ve son düdük çalmak üzereyken Kostadinov'un ağlara giden şutu, Bulgaristan'ı Dünya Kupası'na taşıyordu.
Böylesine dramatik bir biçimde kaçırılan 1994 Dünya Kupası sonrasında 1998'in organizasyonunu Fransa'nın üstlenecek olmasıysa, Fransızlar adına turnuvanın önemini kat kat daha arttırmıştı. Hem Platini sonrası dönemde yeniden başarılı olabileceklerini ispatlamaları gerekiyordu hem de 60 yıl aradan sonra ev sahipliğini yapacakları Dünya Kupası'nda o güne dek elde edemedikleri bir başarıya ulaşmayı arzuluyorlardı ki, bu da asgari final anlamına gelmekteydi. Hal böyle olunca oyuncuların üzerine de azami bir yük binecekti.
Thierry Henry, henüz 20 yaşında olmasına karşın böylesine bir baskının altından kalkabileceğini daha ilk maçtan gösterecekti. Takımının Güney Afrika'yı 3-0 yendiği ilk grup maçında bir gole imza atan genç yıldız, Suudi Arabistan'a karşı 4-0 kazanılan ikinci maçta da iki kez fileleri havalandırıyordu. Gruptaki son maçta Danimarka'ya karşı ilk on birde maça başlamasa da sonradan süre alan Henry, ikinci turda Paraguay ile oynanan ve Fransa'nın uzatmalarda 1-0 kazandığı mücadeledeyse maça başlamış fakat ikinci yarıda kenara çekilmişti. Bundan sonra kalan üç maçtaysa Henry, teknik direktör Jacquet tarafından hep yedek oyuncu olarak tercih edildi. Fransızların Brezilya karşısındaki 3-0'lık zaferiyle sonuçlanan ve tarihlerine en büyük başarıları olarak yazılan final maçındaysa Jacquet genç öğrencisinden hiç yararlanmadı. Elbette kazanan her daim haklı olduğundan Jacquet'nin bu tercihi üzerinde korkunç tartışmalar yaşanmadı fakat son üç maçta, turnuvayı tek bir gol atamadan kapatan Guivarc'h'ın Henry'ye yeğlenmiş olması da futbol kamuoyunun aklında birtakım soru işaretleri bıraktı.

Juventus'ta yedi aylık kâbus

Kariyerine çok hızlı bir giriş yapan ve 21 yaşını doldurduğunda çoktan kulübüyle lig şampiyonluğu ve Şampiyonlar Ligi yarı finali, millî takımıyla da dünya şampiyonluğu görmüş olan Henry'nin, bu başarılar sonrası da Monaco'da uzun süre kalamayacağı yeterince netleşmişti. Nitekim 1998-99 sezonunun devre arasında Juventus, genç yıldız için yaklaşık 10.5 milyon sterlinlik bir meblağ ödemeyi göze alıyordu. Ne var ki Henry ile Juventus arasındaki birliktelik, hayal kırıklığı yaratmaktan öteye gidemeyecekti. Yeni takımıyla sezonun ikinci yarısında 16 maça çıkan Henry, üç kez gol sevinci yaşayabilmişti. Bunda, kendisinin yeniden, Monaco'da A takıma ilk yükseldiği zamanlardaki gibi sol açıkta oynatılmasının da payı vardı ve son yıllarda santrfora evrilmiş olan oyuncu, bu eskiye dönüşten pek de memnun kalmamıştı. Önceki üç sezonu Şampiyonlar Ligi'nde final oynayarak geçiren Juventus'un bu sefer yarı finalde Manchester United'a elenmesi ve ligi de yedinci sırada tamamlaması siyah-beyazlılarda ciddi bir revizyona gidileceğinin göstergesiydi. Nitekim sezon sonu geldiğinde, takımın oyun tarzına ve sol kanattaki görevine adapte olmakta zorlanan Henry için gelen teklifler de masaya yatırılacaktı. Sonuçta Arsenal'in 11 milyon sterlinlik teklifi kabul edildi ve Henry'nin yedi aylık Juventus macerası da sona ermiş oldu.

Henry, Arsenal'de, Monaco'daki ilk zamanlarında hocalığını yapan Arsene Wenger'le yeniden bir araya gelmişti. Ancak Wenger, Henry'nin çoktan bir kanat oyuncusundan bir santrfora dönüşmüş olduğunun farkındaydı ve Arsenal'de artık onu hücum hattının en ilerisinde kullanacaktı. Bu sayede yıldız oyuncu ilk sezonunda 17'si ligde olmak üzere 26 kez gol sevinci yaşayacaktı. Arsenal ise sezonu ligde ikinci olarak tamamlarken UEFA Kupası'nda da finale kadar ilerlemiş fakat bu noktada Galatasaray'a penaltılarla teslim olmaktan kurtulamamıştı. Finalin Henry adına en kritik anıysa uzatmalarda altı pas üzerinden yaptığı kafa vuruşunun Taffarel tarafından müthiş bir refleksle çıkartılmış olmasıydı. Brezilyalı eldiven, Fransız oyuncunun ilk sezonundaki başarılı oyununu bir kupayla taçlandırmasını bir bakıma engellemişti.

Yine de 2000 yılı, Henry adına zafersiz geride kalmayacaktı. Fransa Millî Takımı'yla elde ettiği başarılara bu sefer bir yenisini, Avrupa Şampiyonası'nda ekleyecekti. Fransa, ilk tur gruplarında ev sahiplerinden Hollanda'nın yanı sıra Danimarka ve Çek Cumhuriyeti'ne rakip olurken bunlardan son ikisine karşı oynadığı maçları kazanıyor ve grubunu Hollanda'nın ardından ikinci sırada tamamlıyordu. Henry de kazandıkları maçlarda birer gol atmıştı. Fransa sonrasında çeyrek finalde İspanya'yı 2-1'le geçiyor, yarı finalde de Portekiz'i uzatmalarda aynı skorla saf dışı bırakırken Henry bu maçta takımının ilk golünü kaydediyordu.

İtalya ile oynanan final ise tüm zamanların en unutulmaz finallerinden birine sahne olacaktı. Karşılaşmanın ikinci yarısının başlarında İtalyanlar, Delvecchio'nun golüyle 1-0 öne geçiyor ve bu skoru da son ana kadar koruyordu. Ancak Fransa'nın maçtaki son atağında Wiltord'un şutu ağlarla buluşunca uzatmalara geçiliyor ve burada da 103. dakikada Trezeguet'den gelen gol, Fransa'ya 1984'ten sonra ikinci kez Avrupa şampiyonluğunu getiriyordu. Ayrıca Fransızlar, dünya şampiyonu olduktan sonra Avrupa şampiyonluğunu kazanan ilk takım olarak da tarihteki yerlerini almışlardı. Bu müthiş başarı da şüphesiz takımın en önemli isimlerinden biri olan Henry'yi de henüz 22 yaşında olmasına karşın futbol dünyasının unutulmayacak isimleri arasına sokmuştu.

Peş peşe gelen gol krallıkları

Henry, Arsenal'deki ikinci sezonunda da ligde ikinci sırada kalırken, 2001-2002 sezonuyla birlikte Londra ekibinde ilk şampiyonluğuna ulaşacaktı. Arsenal ayrıca aynı sezon Federasyon Kupası'nı da müzesine götürmüş ve 116 yıllık kulüp tarihinde üçüncü kez lig-kupa dublesini gerçekleştirmişti. Sezonu totalde 32 golle bitiren Henry ise bu gollerin 24'ünü kaydettiği Premier Lig'deki ilk gol krallığını elde etmişti.

Öte yandan, kulüpler düzeyinde böylesine parlak geçen bir sezon sonrasında millî takımlar seviyesinde Henry büyük bir şok yaşayacaktı. Fransa, son dünya ve Avrupa şampiyonu apoletleriyle katıldığı 2002 Dünya Kupası'na, henüz ilk turda veda ediyordu. Fransızlar, Danimarka, Senegal ve Uruguay ile oynadıkları üç maçta bir puan alabilirken tek bir gol dahi atamamış ve gruplarını son sırada tamamlamıştı.

2002-2003 sezonundaysa Arsenal unvanını Manchester United'a kaptırıp ikinci sıraya gerilerken, Henry de gol krallığı yarışında United'ın golcüsü van Nistelrooy'un bir gol gerisinde kalmıştı. Fakat bir sonraki sezon, sadece Arsenal tarihinin en parlak sezonlarından biri olmakla kalmayacak, aynı zamanda bir takımın Premier Lig'de sergilediği en büyük gövde gösterilerinden birine sahne olacaktı. Arsenal, sezonu 38 maçta 26 galibiyet ve 12 beraberlik alarak namağlup şampiyon tamamlıyor ve İngiliz futbolunda 115 yıl sonra bunu başarabilen ikinci takım oluyordu. Bu süreçte 30 gol atan Henry de şampiyonluğun baş mimarı olduğu gibi gol krallığını da kazanmıştı. Tablodaki tek olumsuz manzara, Şampiyonlar Ligi'ndeydi. Wenger'in öğrencileri, çeyrek finalde Chelsea'ye 1-1 ve 1-2'lik skorlarla elenmişti. Henry adına sezonun sonunda bir diğer hayal kırıklığı ise millî takımla Avrupa Şampiyonası'nda yaşanacaktı. Fransa, her ne kadar ilk turda İngiltere, Hırvatistan ve İsviçre ile yer aldığı grubu lider tamamlamış ve Henry de bu maçlarda iki gol atmış olsa da çeyrek finalde daha sonradan şampiyonluğa kadar uzanacak olan Yunanistan'a tek golle boyun eğilmesi, Fransızları derinden sarsmıştı.

Henry, bundan sonraki iki sezonda da sırasıyla 25 ve 27 gol atarak Premier Lig'de yine gol kralı olduysa da bu sezonların ilkinde Arsenal ikinci sırada kalacak, ikincisindeyse dördüncü sıraya gerileyerek sekiz sene sonra ilk kez ilk ikinin dışına düşecekti. Ancak takım, Şampiyonlar Ligi'nde final oynama başarısını da göstermiş ve kulüp tarihinde bir başka ilki gerçekleştirmişti. Ne var ki Barcelona ile oynanan finalde Arsenal maçın başlarında kalecisi Lehmann'ın atılmasıyla 10 kişi kalmış, bu rağmen ilk yarıyı Campbell'ın golüyle 1-0 önde kapatmış fakat eksik oynamasının da etkisiyle Barcelona'nın son 15 dakikada gelen gollerine engel olamayıp 2-1 kaybederek kupayı uzaktan izlemekle yetinmişti.

2006 Dünya Kupası, Fransa adına önceki iki turnuvaya kıyasla had safhada başarılı geçtiyse de hayli dramatik bir sonla bitecekti. İlk turda İsviçre, Güney Kore ve Togo'nun olduğu gruptan ikinci olarak çıkan Fransa, ikinci turda İspanya'yı saf dışı bıraktıktan sonra çeyrek finalde son şampiyon Brezilya'ya rakip olmuştu. Golsüz biten ilk yarı sonrasında 57. dakikaya gelindiğinde Zidane'ın kullandığı bir duran topta arka direkte hiç bekletmeden çok güzel bir ayak içi dokunuşla ağları bulan Henry maçın tek golünü atıyordu. Bu tek golle büyük rakibini devirerek yarı finale yükselen Fransa burada da Portekiz engelini aşacak ve finalde İtalya'nın rakibi olacaktı. İtalya ile oynanan maça damgasını vuransa Zidane oluyor ve penaltıdan attığı golle takımını öne geçirmesine rağmen 1-1 biten 90 dakika sonrası geçilen uzatmalarda Materazzi'ye kafa atması sonucunda kırmızı kart görmesiyle takımını en kritik anda 10 kişi bırakıyordu. Bunun yanı sıra uzatmaların ikinci yarısının başında Henry de oyundan çıkmıştı. Kim bilir, belki Zidane ve Henry ikilisi 120 dakikayı tamamlayabilseler futbolun tarihi çok daha farklı yazılmış olacaktı. Lâkin neticede gülen taraf, penaltı-

larla İtalyanlar oldu.
Bir sonraki sezona gelindiğindeyse Henry, kariyerinde sakatlıklarla en çok yüzleştiği dönemi yaşayacaktı. Bunun neticesinde ligde Arsenal ile sadece 17 maça çıkabildi. Sezon sonundaysa Barcelona'dan gelen beklenmedik bir transfer teklifi, Henry'nin Londra'daki sekiz yıllık serüvenine noktayı koyacaktı. Yıldız oyuncu, 24 milyon euro karşılığında yoluna Barcelona'da devam edecekti. Sekiz sezonda Premier Lig'de attığı 174 golle Arsenal kulüp tarihinin en golcü oyuncusu olan Henry'nin bir anda soluğu Katalunya'da alması, başta Arsenal taraftarları olmak üzere çoğu futbolseveri şaşkına çevirmişti.

Barcelona'da kupalara abone

Henry, Barcelona'da kendisini çoğu zaman, Juventus günlerinde pek de haz etmediği sol açık mevkiinde bulacaktı. Ancak 30'unu devirmiş olmanın olgunluğuyla artık bu rolün de hakkını fazlasıyla vermekteydi. Üstelik sezon içerisinde 12'si ligde olmak üzere attığı 19 golle Barcelona'nın en golcü ismi olmayı da başarmıştı.
Fransız yıldız, Barça'daki ilk sezonunda kupa kazanamadıysa da 2008-2009 sezonunda bunu fazlasıyla telafi edecekti. Zira Barcelona, katıldığı bütün turnuvalarda zafere ulaşacaktı. Bunlardan en önemlisiyse hiç kuşkusuz Şampiyonlar Ligi şampiyonluğuydu. Eleme turlarında Lyon, Bayern Münih ve Chelsea'yi kupanın dışına iten Barcelona, finalde de Manchester United'ı 2-0 mağlup ederek Avrupa'nın en büyüğü oluyordu. Böylelikle Henry de kariyerinde belki de tek eksik olarak kulüpler düzeyinde Avrupa şampiyonu olmayı da başarıyordu. Bu şampiyonluğun devamında Barcelona, UEFA Süper Kupası ve FIFA Kulüpler Dünya Kupası'nı da müzesine götürerek 2009 yılını tam altı kupayla

kapatıyor ve futbol tarihinde apayrı bir yer ediniyordu.
2009-2010 sezonundaysa, Barça, La Liga'da yeniden şampiyonluğu elde ettiyse de Şampiyonlar Ligi'nde yarı finalde Inter engeline takılmaktan kurtulamadı. Henry'nin bir yıl daha yaşlanması, eskiye nazaran daha sık sakatlanması ve Guardiola'nın hücum hattının solunda Pedro'yu daha çok tercih etmesiyle birlikte de Fransız yıldız yavaş yavaş geri planda kalmaya başlıyordu. Bunun neticesinde sezon sonunda Henry, ABD'ye, New York Red Bulls takımına gitme kararı alacaktı. Millî takımlar düzeyindeyse Fransa, 2002'de gördüğü kâbusun benzerini 2008 ve 2010'da da yaşayacaktı. Her iki turnuvayı da ilk turda galibiyet dahi alamadan noktalayan Fransa'da Henry, 2010 Dünya Kupası sonrasında millî formaya da veda edecekti. Yıldız oyuncu millî takımla 123 maçta 51 gol kaydetmişti ve kendisi halen Fransa adına en çok gol atan isim unvanının sahibi... Henry, kariyerinin son bölümünde ABD'de yaklaşık dört yıl futbol oynarken, 2012'de dört maçlığına Arsenal'e kiraya da gelecek ve beş yıl önce neredeyse doğru düzgün bir veda etmediği Arsenal taraftarını da bu vesileyle çok daha mutlu edecekti. 2011'de Arsenal'in 125. yıl kutlamaları kapsamında Henry'nin bronz bir heykelinin Emirates Stadı'nın önüne dikildiği de düşünülürse bu dört maçlık periyot sayesinde, heykelinin bulunduğu statta futbol oynayan nadir sayıda futbolcudan biri de olmuştu.
Henry, 2014'te aktif futbolculuğu sonlandırdıysa da teknik adamlığa kapıları tamamen kapamamıştı. Nitekim 2016 sonlarında, Belçika Millî Takımı'nın yeni teknik direktörü olan Roberto Martinez kendisine yardımcılık teklifinde bulunduğunda buna olumlu yanıt verdi ve o günden beri de bu görevi sürdürmekte. Anlaşılan Henry'nin taktiklerinin de sağ ayağının içiyle yaptığı plaseler kadar etkili olup olmadığını pek yakında öğreneceğe benziyoruz.

Bahri Çiftçi

Tek ayaklı Messiler

Ampute Futbol Millî Takımımız, Avrupa Ampute Futbol Şampiyonası hazırlıklarını sürdürüyor.Baş Antrenör Uğur Özcan, "Rusya ile final oynarız, Türkiye'ye ilk Avrupa şampiyonluğunu yaşatırız. Bizim de Messi gibi Barışlarımız, Rahmilerimiz, Muhammetlerimiz var. Markalaşmada Barcelona'yı geçmek zorundayız" dedi.

Fotoğraflar: Haydar Tanışan

Avrupa Ampute Futbol Şampiyonası hazırlıklarını sürdüren Ampute Futbol Millî Takımı'nın Baş Antrenörü Uğur Özcan, ''Rusya ile final oynarız, Türkiye'ye ilk Avrupa şampiyonluğunu yaşatırız'' dedi. TFF'nin ''Türkiye Futbol Oynuyor'' projesi kapsamında destek verdiği Bedensel Engelliler Spor Federasyonu bünyesindeki Ampute Futbol Millî Takımı'nın Baş Antrenörü Uğur Özcan, Avrupa Şampiyonası ve Millî Takım'ın form durumu hakkında şu bilgileri verdi:

Finali Rusya ile oynarız

''Dünya ve Avrupa üçüncülüğümüz var ama hiç şampiyonluğumuz yok. İnşallah 1-10 Ekim 2017 tarihleri arasında Türkiye'nin ev sahipliği yapacağı Avrupa Ampute Futbol Şampiyonası'nda şampiyon olacağız. Türkiye Futbol Federasyonu, Yıldırım Demirören Başkan, Engelli Federasyonlarından Sorumlu yönetici Cengiz Zülfikaroğlu, bize Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'ni açtı. Onların desteği çok önemli bizim için. Avrupa Ampute Futbol Şampiyonası'nda gerçekten çok önemli rakipler var ama finali Rusya ile oynarız diye düşünüyorum. Maç hiçbir zaman masada kazanılmaz, sahada oynayarak kazanılır. Rusya ile final oynarız. Biz şu anda 'Rusya' diyoruz ama belki finale gelmek için çok mücadele edeceğiz. Takımın formu çok iyi... Eylül kampında kadro 13 kişi olacak. Avrupa Federasyonu'nun belirlediği sayı 10 oyuncu ve 3 kaleci. Keşke 15-16 olsaydı.

Engellilere ilham vereceğiz

10 takımlı Ampute Ligimiz var. Bir yıl öncesine kadar TRT'de canlı yayınlar vardı. Evlerde kapı arkalarındaki görme engelliler, bizleri fark edip gelip bizleri buluyorlardı, sahalara dönüyorlardı. Hayatları çok değişiyordu. TV'den naklen yayınlanacağı için Avrupa Ampute Futbol Şampiyonası, engelli vatandaşlarımıza da ilham verecek. Dünyaya, Avrupa'ya baktığımızda, liglerimizle, sayımızla en üst düzeyde olan takım biziz.

Hepsi birer Messi

Ronaldo, Messi gibi bizim de Barışlarımız var, Rahmilerimiz var, Muhammetlerimiz var. Bence Millî Takım'daki oyuncuların hepsi birer yıldız. Biz bir dünya markası olacağız. Markada Barcelona gibi dünya devlerini geçmek zorundayız. Çünkü dünyada, Avrupa'da söz sahibiyiz. Ligler açısından, engelli sporcu sayısından, her konuda güçlüyüz. O yüzden marka olmak istiyoruz. Türkiye çapında 24 kulübümüz var. Engelli vatandaşlarımız, Türkiye Bedensel Engelliler Spor Federasyonu'na ulaşsın, evlerine kapanmasın. Çıksınlar bu sahalara, tek ayaklı altın kramponlar olarak mücadele etsinler.''

Ampute Futbol Oyun Kuralları

Ofsayt yok, tacı ayakla atıyorlar. 25'er dakikalık iki eşit devreyle oynanan ampute maçlarının kendine has oyun kuralları var. Ofsaytın olmadığı ampute futbolda koltuk değneği olarak bilinen "Kanedyen" ile topa vurmak elle oynama sayılıyor. İşte Ampute futbolun bazı kuralları:

- Oyuncular müsabaka esnasında protez kullanamaz.
- Oyuncular ampute ayağına ayakkabı giyemez.
- Oyuncular ampute ayağı ile topa vuramaz, vurursa topu bilerek elle oynamış gibi cezalandırılır.
- Oyuncular koşarken ampute bacağıyla yere basamaz.
- Oyuncuların kanadyenleri elin uzantısı sayılır.
- Kalecilerin bir kolu ampute olmalı. Kaleciler tek eldiven kullanır. (Ampute olmayan eline)
- Kaleciler ampute kolları ile bilerek topa dokunamaz. Dokunurlarsa oyuncu gibi değerlendirilir, pozisyona göre penaltının yanı sıra ihtar veya ihraç (Bariz gol şansını engelleme gibi) cezası alır.
- Kaleciler, top oyundayken ceza alanını bilerek (topa, oyuna veya rakibe müdahale amaçlı) terk edemez. Ederlerse penaltının yanı sıra duruma göre ihtar veya ihraçla (Bariz gol şansını engelleme gibi) cezalandırılır.
- Ampute futbolda ofsayt yok.
- Taç vuruşu ayakla kullanılır.
- Ampute futbolda ideal oyun alanı ölçüleri 40 x 60 metre.
- Oyun 25'er dakikalık 2 eşit devreyle oynanır. Devre arası süresi 10 dakika.
- Her iki takımın da her devrede, 1 dakikalık 1 er mola hakları var.
- Oyuncu sayısı normalde 6 oyuncu, 1 kaleci sahada; 6 oyuncu ve 1 kaleci yedek olmak üzere toplam 14'tür.
- Oyuncu değişikliğinde sınırlama yok. Yedek oyunculardan en fazla ikisi aynı anda değiştirilebilir.
- Oyundan çıkan oyuncu tekrar oyuna girebilir.
- Yerde yatarken veya kayarak topa veya rakibe müdahale tehlikeli hareket kabul edilir ve endirekt serbest vuruşla cezalandırılır.

Teknik Ekip

Uğur Özcan	(Baş Antrenör)
Fatih Erdaş	(Yardımcı Antrenör)
Ökkeş Böke	(Kaleci Antrenörü)
Gürkan Günaydın	(Fizyoterapist)
Ahmet Halıcı	(Malzemeci)

Milli Takım Aday Kadrosu

Futbolcu	Kulüp
Osman Çakmak	TSK Rehabilitasyon Merkezi SK
Rahmi Özcan	Osmanlı Engelli SK
Kemal Güleş	TSK Rehabilitasyon Merkezi SK
Muhammet Yeğen	TSK Rehabilitasyon Merkezi SK
Fatih Şentürk	Osmanlı Engelli SK
Serkan Dereli	İsöz SK
Barış Telli	Kayseri Melikgazi SK
Feyyaz Gözüaçık	Kayseri Melikgazi SK
Hüseyin Türkmen	Konya Engelli Gücü
Ömer Güleryüz	Yeditepe SK
Emre Sümen	Konya Engelli Gücü
Emrah Aldemir	Yeditepe SK
Menduh Uçar	TSK Rehabilitasyon Merkezi SK
Mustafa Kutuluş Kök	Osmanlı Engelli SK
Alican Kuruyamaç	Osmanlı Engelli SK
Mehmet Yunsur	Kayseri Melikgazi SK
Yaşar Gökçe	TSK Rehabilitasyon Merkezi SK
Fatih Karakuş	Şahinbey Belediyesi Gençlik SK
Mert Yıldız	İsöz SK
Selim Karadağ	Osmanlı Engelli SK

Türk futbolu altın yıllarına dönebilir

Rasim Artagan

Romanya Millî Takımı'nın "tanıdık" sportif direktörü, geçtiğimiz yıllarda Ankaragücü'nün başında bulunmuş bir isim. Tecrübeli teknik adam, Türk futbolunun büyük başarılar elde ettiği dönemlerdeki hocaların halen aktif olarak görev yapmasını büyük bir şans olarak değerlendiriyor.

1954 Romanya doğumlusunuz. Kariyerinize baktığımız zaman çok sayıda takımda görev yaptığınızı görüyoruz. Şu anda da Romanya Millî Takımı'nda görev yapıyorsunuz. Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Romanya'da profesyonel futbolcuydum. Daha sonrasında profesyonel olarak teknik direktörlük yaptım. Bahsettiğiniz gibi geçmişimde çok takım çalıştırdım. Millî takımları, kulüp takımlarını çalıştırdım. Toplam dört millî takımı çalıştırdım. Panama, Ermenistan, Kuveyt A Millî ve Romanya'nın Ümit Millî Takımı'nın teknik direktörlüğünü yaptım. Romanya'da en çok bilinen Steaua Bükreş takımını çalıştırdım. Türkiye'de Ankaragücü'nün Süper Lig'de antrenörlüğünü yaptım.

Bu benim için büyük gururdur. Türkiye'de aynı sezon içinde üç Rumen teknik adamdık. 2002 yılında ben Ankaragücü'nü çalıştırırken Mircea Lucescu Beşiktaş'ı, Gigi Multescu da Gaziantepspor'u çalıştırıyordu. 2002 yılı çok önemli bir yıldı. Türkiye, dünya üçüncüsü olmuştu. Bu nedenden dolayı Türkiye'de futbol çok seviliyordu. Üç ayrı ülkede lig şampiyonluğu yaşadım. Geçmişe baktığınız zaman 3. Lig'de yardımcı hoca olarak başladım ve yükseldim. UEFA müsabakalarında 72 maça çıktım. Steaua Bükreş'in başındayken Fenerbahçe'ye, Ankaragücü'nün başındayken Galatasaray'a karşı mücadele ettim. 6-7 sene önce Fenerbahçe ile karşılaştığımız zaman takımın başında Daum vardı. Roberto Carlos, Alex de Souza, Colin Kazım gibi önemli oyuncular vardı. Şimdi Daum'la beraber çalışıyoruz.

Romanya Futbol Federasyonu ile üç yıllık yeni sözleşme yaptınız ve sportif direktör oldunuz. Romanya Millî Takımı'nın teknik direktörü ise Türkiye'nin ya-

> Romanya'da bir takım skandallar yaşandı. Şampiyonluk kazanan dört takım yok oldu; battılar. Şu an akademiler yükselişe geçti. Özellikle Hagi'nin akademisi gibi akademiler için zamana ihtiyacımız var. Futbolla ilgili insanlar bu sistemi çözdü ve kulüplerin çoğu akademi olabilmek için çalışıyor.

> Riva gerçekten muhteşem bir yer ve muhteşem bir tesis. Türkiye Futbol Federasyonu'nu bu yüzden takdir etmek gerekiyor. Süper bir tesis. Bizde de buna benzeyen iki tesis var. Baktığınız zaman çok ciddi bir yatırım var Riva'da... Avrupa ile mukayese ettiğimiz zaman en üst seviyede bir tesis olduğunu görüyorum.

> O altın yıllarda başarılı olan teknik adamlar, şu an halen Türk futbolunun içinde ve aktif olarak rol üstleniyorlar. Millî Takım ve Galatasaray'la önemli başarılara imza atan Fatih Terim aktif olarak devam ediyor. Şenol Güneş o dönem Millî Takım'ın başındaydı, şimdi Beşiktaş'ta... İyi hocalarınızı tutup önemli başarılar elde edebiliyorsunuz.

kından tanıdığı Christoph Daum... Kendisiyle nasıl bir ilişkiniz var?
Öncelikle arkadaşlık ve işbirliğimiz var. Bir şeye ihtiyacı olursa bana sorar. Bütün genç millî takımlardan ben sorumluyum. Ama olur da kendi takımı dâhilinde yardıma ihtiyacı olursa her zaman beni arayabilir. Bununla birlikte arkadaşlığımız var. Aynı zamanda birlikte maçlara gidiyor ve oyuncuları izliyoruz. Bunun dışında arkadaşlığımızı da sürdürüyoruz. Şunu da diyebiliriz. Aslında çok iyi bir teknik adam ama kariyerinin şu anki noktasında şans ondan yana değil. Şu an Türkiye Liglerinde benim oyuncularım var. Stancu mesela son iki maçta millî takım seviyesinde gol attı. Şili ve Polonya'ya karşı gol attı.

Romanya son yıllarda Avrupa futbolunda düşüşte... Hagi, Popescu gibi büyük yıldızların ardından Rumen futbolunda bu ayarda oyuncular göremiyoruz. Siz de bu soruna Daum'la birlikte çare olabilmek için göreve geldiniz. Bu düşüşü neye bağlıyorsunuz?
Dediğiniz gibi her zaman takımımız içerisinde Hagi gibi, Popescu gibi Adrian Ilie gibi oyuncular olamayabiliyor. Dolayısıyla benim görevim altyapıdan bu özelliklere sahip olan oyuncuları bulup, geliştirip, A takıma hazırlamak. Daum'la çalışıp bu tarz oyuncuları bularak millî takıma kazandırmak zorundayız. Düşüşün bazı nedenleri var. Ana sebeplerden bir tanesi Romanya futboluna baktığınız zaman eskiden 18 takım olan ligde şu an sadece 14 takım var. Bir takım skandallar yaşandı. Parasal konularda büyük skandallar oldu. Şampiyonluk kazanan dört takım yok oldu; battılar. Kaybolan takımlardan dolayı Romanya futbolu büyük zarar gördü. Size bu konuyla ilgili en güzel örneği Mircea Lucescu döneminden verebilirim. Lucescu'nun Romanya'da çalıştırdığı son takım Rapid Bükreş. Rapid şu an böyle skandallar yüzünden 5. Lig'de. Çünkü battılar. Lucescu varken Rapid ile Steaua Bükreş takımları şampiyonluk için savaşırdı. Ama şu an skandallar futbolumuzu bitirdi. Rapid 5. Lig'de mücadele ediyor belki ama beş yıl öncenin şampiyon takımı bugün bitti, kapandı. Romanya'da şu an akademiler yükselişe geçti. Özellikle Hagi'nin akademisi gibi akademiler için zamana ihtiyacımız var. Çünkü bu akademilerden yetişen gençlerin tecrübe kazanması gerekiyor. Futbolla ilgili insanlar bu sistemi çözdü ve kulüplerin çoğu akademi olabilmek için çalışıyor. Federasyonumuz da bu konsepte dâhil oldu. Belli bölgelerde merkezler kuruldu. Bu merkezlerde oyuncular kalıyor ve akademilerde gelişiyorlar. Ama bu biraz zaman alacak. Bir günde olabilecek bir iş değil. Zaman gerekiyor.

Riva'da düzenlenen FIFA Teknik Direktörler Semineri'ne katıldınız. Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'ni nasıl buldunuz? Avrupa'daki örneklerine bakarak kıyaslama yapabilir misiniz?
Riva gerçekten muhteşem bir yer ve muhteşem bir tesis. Türkiye Futbol Federasyonu'nu bu yüzden takdir etmek gerekiyor. Süper bir tesis. Bizde de buna benzeyen iki tesis var. Baktığınız zaman çok ciddi bir yatırım var Riva'da... Avrupa ile mukayese ettiğimiz zaman en üst seviyede bir tesis olduğunu görüyorum.

Daum, Türkiye'yi çok iyi bilen bir teknik adam. Siz de Türkiye'de görev yaptınız. Türkiye hakkında konuşuyor musunuz?
Tabiî ki konuşuyoruz. Daum'un burada çok güzel anıları var. Şampiyonluklar kazandı, kupalar aldı. İnsan her zaman güzel anılarını hatırlamak ister. Zaman zaman bu hatıraları paylaşıyoruz.

Türkiye'de görev yapmanızı ve vatandaşınız Mircea Lucescu ile iyi ilişkilerinizi de göz önüne alarak sormak istiyorum; 2002'li yıllar Türk futbolunun altın yıllarıydı ve o döneme tanık oldunuz. O dönemdeki Türk futbolu ile bugünleri karşılaştırabilir misiniz?
O yıllar gerçekten Türkiye adına muhteşemdi; süperdi. Bana göre çok önemli bir durum var sizin için. O altın yıllarda başarılı olan teknik adamlar; şu an halen Türk futbolunun içinde ve aktif olarak rol üstleniyorlar. Millî Takım ve Galatasaray'la önemli başarılara imza atan Fatih Terim, aktif olarak devam ediyor. Şenol Güneş o dönem Millî Takım'ın başındaydı, şimdi Beşiktaş'ta... Böyle bir istikrarınız var. İyi hocalarınızı tutup önemli başarılar elde edebiliyorsunuz. Ersun Yanal var mesela. Gerçekten çok iyi bir teknik direktör. Ben Ankaragücü'nü çalıştırırken Ersun Yanal da Gençlerbirliği'nin hocasıydı ve beraber mücadele ediyorduk. Ankara'da komşuyduk. Aynı şehrin iki takımıydık ve aramızda sadece tek bir duvar vardı. İdman tesislerimizi bir duvar ayırıyordu. O kadar yakındık. Şimdi baktığınız zaman Fatih Terim olsun, Şenol Güneş olsun, Ersun Yanal olsun halen Türk futbolunun içindeler ve istikrarın sürmesi güzel.

2018 Dünya Kupası yolunda altıncı maçlar sonunda 1 galibiyet, 3 beraberlikle ve 6 puanla dördüncü sıradasınız. Grubunuzda Polonya 16 puanla lider. İkinci Karadağ ve üçüncü Danimarka'nın da 10'ar puanı bulunuyor. Kalan dört maçlık periyodu nasıl değerlendiriyorsunuz?
Şu an gruba baktığınız zaman matematiksel olarak her şey kendisini gösteriyor. Polonya'nın yüzde 90, yüzde 95 oranında şansı var. Grubu birinci bitirecekler. İkinciliğe baktığımız zaman halen daha bir şansımız var. Önümüzde dört önemli maç bulunuyor. Bu dört maçın ikisini kazanabileceğimizi biliyoruz. Ermenistan ve Kazakistan maçlarını alabiliriz. Ama iki maçın ortasında iki kritik karşılaşmamız daha var. Danimarka ve Karadağ ile deplasmanda oynayacağız. Dört maçı da alırsak ikincilik şansımız devam eder. Oyunculara bir şey söylüyorum. Kendilerine inanmaları gerekiyor. Baktığınız zaman en son maçımızda Şili'yi yendik. Şili dediğiniz takım Güney Amerika şampiyonu. Bu takım Arjantin, Brezilya gibi devleri geçti. Alexis Sanchez, Vargas, Vidal gibi inanılmaz oyuncuları var. Bu takımı yendik biz. Dolayısıyla oyuncularıma şu soruyu soruyorum; "Bu takımı yeniyorsanız Danimarka ile Karadağ'ı yenemez misiniz?" Kendilerini mental olarak bu şekilde hazırlamaya çalışıyorum.

Güney Amerika ayağa kalkacağı günü bekliyor

Futbol dünyasının Avrupa ile birlikte en önemli ayağı olan Güney Amerika, son yıllarda Dünya Kupalarında yaşadığı talihsizliğin üstesinden ne zaman geleceğini merakla beklemekte. 2018 Dünya Kupası, bu yolda hayli kritik bir dönemeç olacağa benziyor.

Onur Erdem

Futbolun Avrupa dışında popülarite kazanarak yayılmaya başladığı ilk bölge Güney Amerika'ydı. Aslında futbol, Britanya dışında ilk olarak Amerika kıtasının kuzeyinde oynanmıştı belki ama burada yeterli ilgiyi gördüğünü söylemek güçtü. Zaten aradan yaklaşık bir buçuk asır geçmesine rağmen bu durumun günümüzde dahi geçerliliğini korumakta olduğu söylenebilir. Futbol, Yeni Dünya'nın kuzeyinde kök salmakta böylesine zorlanırken, kıtanın güneyine geldiğinde tam tersine, son derece verimli topraklarla karşılaşmıştı. Lâtin Amerika, 19. yüzyılın ikinci yarısında tanıştığı bu oyunun, dünya üzerinde en hızlı geliştiği yerlerden biri olacaktı.
Futbolun Britanya dışına yayılmasını çabuklaştırıcı başlıca faktör, Britanya donanmasında görevli askerlerin, ihracatla uğraşan Britanyalı tüccarların ve yine yurt dışında Britanyalı bazı firmaların yürüttüğü demiryolu inşaatı projelerinde çalışan Britanyalı işçilerin, bu nedenle gittikleri yabancı ülkelerde kendi aralarında futbol oynamasıydı. Bu noktadan hareketle futbolun, Lâtin Amerika'ya limanları aracılığıyla giriş yaptığı da söylenebilir. 1860'lardan itibaren Güney Amerika'nın birçok limanında yerli halk, İngilizleri futbol oynarken görmeye başlamıştı. Hatta ilk zamanlarda ne olup bittiğine pek anlam verememişler ve futbol oynayan İngilizlere bu yaptıklarından ötürü 'los ingleses locos' yani 'deli İngilizler' demeyi uygun görmüşlerdi. Zamanla bölgede futbol oynayan İngilizler, sadece limanda vakit geçirmeye çalışan denizcilerle de sınırlı kalmayacaktı. 19. Yüzyıl'ın ikinci yarısından itibaren Lâtin Amerika, zengin yer altı kaynaklarına ve geniş tarım alanlarına sahip olması, ancak bunların yanında yeterli sermayeden, işgücünden ve uzmanlıktan mahrum olması nedeniyle Avrupa'nın göz diktiği bir bölge haline gelmişti.

1916'da düzenlenen ilk Copa America'yı kazanan Uruguay, 1924 Olimpiyatları'nda da altın madalyayı boynuna takmıştı...

Britanya, Güney Amerika'daki başlıca yabancı sermaye kaynağı olurken aynı zamanda uzmanlık eksiğini de gidermek için buraya çok sayıda vatandaşını göndermekteydi. Maden işletmeciliğinden bankacılığa, kahve üretiminden hayvansal ürünlerin ithalatı ve ihracatına kadar sermaye ve uzmanlık gerektiren hemen her iş, Britanyalıların kontrolü altındaydı. Dolayısıyla 1880 yılına gelindiğinde sadece Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te 40 bin İngiliz ikamet etmekteydi. Kalabalık bir Britanyalı nüfusuna sahip olmada Buenos Aires'in ardından gelen diğer Lâtin Amerika şehirleriyse São Paulo, Rio de Janeiro, Montevideo, Lima ve Santiago'ydu.

İlk büyük turnuva Güney Amerika'da

Başta söz konusu şehirlerde olmak üzere, 20. yüzyılın başlarında Güney Amerika'nın birçok noktasında futbol büyük bir şevkle oynanmakta ve aynı ölçüde de merakla takip edilmekteydi. 1916 yılına gelindiğinde, bölgedeki başlıca uluslararası turnuva olan ve bugün Copa America olarak adlandırılan Güney Amerika şampiyonası da organize edilmeye başlayacaktı ki, bu turnuvanın muadillerinin Asya'da 1956'da, Afrika'da 1957'de, Avrupa'daysa 1960'ta hayata geçirildiği düşünüldüğünde Güney Amerika'da yapılanın ne denli zamanının ötesinde bir girişim olduğu daha net anlaşılabilir. Öyle ki Avrupa'da, Avrupa Şampiyonası öncesindeki en prestijli uluslararası turnuva niteliğindeki Orta Avrupa Kupası dahi ilk olarak 1927 yılında oynanmaya başlamıştı.
Güney Amerika'da futbola erkenden böylesine büyük bir merak duyulmaya başlanması, doğal olarak başta Arjantin, Brezilya ve Uruguay gibi ülkelerin bu alanda, Avrupalılara nazaran çok daha hızlı gelişme göstermesini de sağlayacaktı. Zaten bu durum, Avrupalı ve Güney Amerikalı takımların bir arada mücadele ettikleri erken dönem Olimpiyat oyunları ve Dünya Kupalarında da kendisini az çok gösterecekti.
1924 Paris Olimpiyatları'nda, Uruguay Millî Takımı, Güney Amerika'nın tek temsilcisi olarak yer alıyordu belki ama Avrupalı rakiplerine karşı adeta ezici bir üstünlük sağlamıştı. Final yolunda Yugoslavya'yı 7-0, Fransa'yı 5-1 ve Hollanda'yı da 2-1'lik skorlarla geçen Uruguay, altın madalyanın sahibini belirleyecek maçta da İsviçre'yi 3-0 mağlup etmişti.
Dört yıl sonra oyunların adresi bu kez Amsterdam'dı ve Uruguay buraya da unvanını koruyabilmek adına gelmişti. Güney Amerika'da o yıllarda Uruguay ile birlikte en önemli güç konumunda olan Arjantin de bu turnuvada yer alan bir başka ekipti. Uruguay'ın Hollanda'yı 2-0, Almanya'yı 4-1 ve İtalya'yı da 3-2 yenerek finale yükseldiği turnuvada Arjantin de çeyrek finalde Avrupa'dan karşılaştığı tek takım olan Belçika'yı 6-3 mağlup etmiş, diğer iki turdaysa ABD ve Mısır filelerine toplam 17 gol bırakarak Uruguay'ın finaldeki rakibi olmuştu. İki Güney Amerikalıyı karşı karşıya getiren finalin kazananıysa, 2-1'lik skorla yine Uruguay'dı.
Uruguay'ın 1920'lerde peş peşe kazanmış olduğu iki olimpiyat altını -ki o yıllarda olimpiyat oyunlarındaki turnuvanın futbolda dünyanın en büyüğünü belirlediği kabul görmekteydi- 1930'da ilk kez düzenlenecek Dünya Kupası'nın Uruguay'da düzenlenmesi adına da etkili olmuştu. Uruguay, Avrupa'dan ulaşımı o günkü koşullarda çok da kolay olan bir noktada bulunmadığı için de 13 takımın boy gösterdiği bu ilk Dünya Kupası'na Eski Dünya'dan sadece dört ekip katılma kararı almıştı. Kalan dokuz takımınsa yedisi Güney Amerika'dan, ikisiyse Kuzey ve Orta Amerika'dandı.

Uruguay ile Arjantin, 1928 Olimpiyatlarında olduğu gibi 1930'daki ilk Dünya Kupası'nın da finalinde karşı karşıya gelmişti...

Dünya Kupası'nın ilk şampiyonu Uruguay

Bu ilk Dünya Kupası'nda yaşanan senaryo, iki yıl önceki olimpiyat oyunlarındakinden çok da farklı olmayacaktı. Finale yükselen taraflar yine Uruguay ile Arjantin'di ve kupaya uzanan da bu kez 4-2'lik skorla galip gelen Uruguay olmuştu. Bundan sonraki iki Dünya Kupası'ndaysa Avrupa, Güney Amerika'ya karşı bir üstünlük

Pele ve Didi'li Brezilya, İsveç 1958'de "Kupa düzenlendiği kıtada kalır" geleneğine son vermeyi başarmıştı.

kuracaktı belki ama 1924-1930 aralığında iki olimpiyat ve bir de dünya şampiyonluğu kazanan Uruguay'ın biraz da kendi topraklarındaki ilk turnuvaya Avrupa'dan pek rağbet gösterilmemesinin etkisiyle 1934 ve 1938 Dünya Kupalarına katılmama kararı almasının da bu noktada göz ardı edilmemesi gerekir.

1934'te de 1938'de de finali oynayan her iki taraf da Avrupalılardı.

İtalyanlar, iki turnuvada da zafere ulaşırken, 1934'te Çekoslovakya'yı, dört yıl sonrasında da Macaristan'ı devirmişti. Ancak 1950'de Dünya Kupası bir kez daha Güney Amerika'da, bu kez Brezilya'da düzenlendiğinde Uruguay yeniden şampiyonluğa ulaşıyor, ikinci sırayı ise ev sahibi Brezilya alıyordu.

Dünya Kupası'nın ilk yıllarında bir turnuva Güney Amerika'da düzenlenmekteyken, iki turnuva ise Avrupa'da sahne almaktaydı. Dolayısıyla 1950'nin ardından 1954 ve 1958'de kupaya sırasıyla İsviçre ve İsveç ev sahipliği yapmıştı.

1954 İsviçre'de, son şampiyon Uruguay, yarı finale kadar gittiyse de bu noktada Macaristan'a diş geçirememişti. Uruguay ardından üçüncülük maçında da Avusturya'ya kaybedince şeref kürsüsünün tüm basamakları Avrupalılara kalmıştı (hatırlanacağı üzere finalde Federal Almanya, Macaristan'ı 3-2 mağlup etmişti).

Bu noktaya kadar, düzenlenen beş Dünya Kupası'nın beşinde de kupa, oynandığı kıtada kalmıştı. Avrupa'nın da organizasyona daha fazla ev sahipliği yapmasından ötürü de haliyle beş turnuva sonunda üstünlük Avrupa tarafına geçmişti. Ancak 1958'de İsveç'te düzenlenen Dünya Kupası'na Brezilya'nın 17 yaşındaki Pele ile birlikte damgasını vurması sonrasında işler değişecekti. Aynı Brezilya, dört yıl sonra Şili'de üst üste ikinci Dünya şampiyonluğunu kazanırken sadece kendisi değil, Güney Amerika futbolu adına da çok önemli bir zafer elde ediyordu.

Zira bu sayede dünya şampiyonlukları sayısında Güney Amerika, Avrupa'ya 4-3 üstünlük sağlayacaktı ve sonraki yarım asırda da bu alanda Avrupa'nın gerisine hiç düşmeyecekti.

Brezilya'nın 1962'de kazandığı bu şampiyonluk sonrasında kupa uzun yıllar bir Avrupa'ya bir Güney Amerika'ya gidip gelecekti. Bunda elbette turnuvanın artık iki kez Avrupa'da, bir kez Güney Amerika'da düzenlenmesi yönündeki teamülün terk edilmesinin payı vardı. 1962 sonrasında kupa artık bir sefer Avrupa'da, bir sefer ise Kuzey veya Güney Amerika'da oynanmaktaydı. Ve evet, tahmin edilebileceği gibi, Brezilya'nın 1958'de yaratmış olduğu istisna haricinde kupa hangi tarafta düzenleniyorsa, o tarafta kalıyordu. Buna göre 1970'te Brezilya, 1978 ve 1986 Arjantin, 1994'te de Brezilya, Güney Amerika adına Dünya Kupası'nı kazanırken, 1966'da İngiltere, 1974 ve 1990'da Federal Almanya, 1982'de İtalya ve 1998'de Fransa, Avrupa'nın dünya şampiyonları oluyordu.

2002'den sonra duraklama devri başladı

2002'de Dünya Kupası'nın Güney Kore-Japonya ortaklığında düzenlenecek olmasıysa, kupanın düzenlendiği kıtada kalması efsanesinin biteceğinin bir göstergesi sayılırdı. Zira Asya'dan bir takımın turnuvayı kazanmasını neredeyse kimse beklemiyordu ve favoriler de yine Avrupa ile Güney Amerika'dandı. Nitekim turnuva sonunda da kupayı kucaklayan taraf Brezilya oldu.

Lâtin Amerika, 2002'de Brezilya'nın kazandığı Dünya Kupası'ndan bu yana yeni bir zafere hasret çekiyor...

Böylece Güney Amerika takımları da Avrupalılara karşı şampiyonluk sayılarında bir kez daha öne geçiyor, durumu 9-8 yapıyordu.

Ne var ki bu şampiyonluk, Güney Amerikalılar adına bir tıkanma noktası olacaktı. Öyle ki o günden sonra düzenlenen üç Dünya Kupası'nda da mutlu sona ulaşanlar, Avrupalılar oldu. Dahası, bu turnuvalarda altı finalistten sadece biri ve 12 yarı finalistten de üçü Güney Amerika'dandı. Avrupa, Güney Amerika karşısında öne geçtiği gibi farkı da açmaya başlamıştı.

Normalde bu tip duraklamalar veya tıkanmalar, belli bir dönemde çok kaliteli oyuncunun çıkmaması nedeniyle görünse de bu kez ortada böyle bir durum da yoktu. Aksine Arjantin'in elinde Messi gibi bir süper yıldız vardı. Uruguay belki de tarihinin en iyi hücum ortaklığı olan Suarez-Cavani ikilisine sahipti. Brezilya ise 2006'da Ronaldo, Adriano, Ronaldinho ve Kaka gibi oyuncuları varken günümüzde bu alanda sadece Neymar'a sahip olmasıyla biraz gerilemiş gibi gözükse de Sambacılar özellikle savunma hattında Dani Alves, Thiago Silva, David Luiz ve Marcelo gibi son yıllarda dünyanın alanındaki en gözde isimleri olmuş futbolcuları da kadrolarında barındırmaktaydı.

Kaldı ki geçmişte de bu takımlar sadece yıldız bolluğu sayesinde Dünya Kupalarında zirveye çıkmamıştı. Arjantin, 1986'da Dünya Kupası'nı kazanırken Maradona haricindeki tek büyük şöhretli oyuncusu, 31 yaşındaki Valdano'ydu. O kadrodaki Brown, Olarticochea, Cuciuffo ve Pasculli gibi oyuncuları bugün çoğu kişinin hatırlamaması bir yana, günümüzde Arjantin'in Messi haricinde bile Agüero, Tevez, Di Maria, Higuain gibi yıldızları bünyesinde toplamasına rağmen sonuca gidememesi de Güney Amerika futbolundaki sorunun çok çetrefilli olabileceğine işaret etmekte. Keza Brezilya'nın da 1994'te Dünya Kupası'nı kazandığında ilerideki Romario ve Bebeto ikilisi haricinde dünyayı peşinde koşturan oyunculara sahip olduğunu iddia etmek güçtü ama onlar da çok sağlamcı bir oyun anlayışı sayesinde bu durumun bir dezavantaj olmasının önüne geçebilmişlerdi.

Kulüpler düzeyinde, Avrupa ile Güney Amerika arasındaki dengenin özellikle son 20 yılda ciddi bir biçimde bozulduğu bir gerçek.

1990'ların ortalarına kadar, özellikle Brezilya ve Arjantin takımlarında, Avrupa'nın büyük takımlarındakine denk düşecek seviyede yıldız oyuncular bulunurdu. Hatta Şampiyon Kulüpler Kupası ile Libertadores Kupası şampiyonlarını karşı karşıya getiren Kıtalararası Kupa'da da 1990'ların ortasına kadar Güney Amerika ekipleri 19 zafer kazanmışken Avrupalılar 11 kez mutlu sona ulaşabilmişti.

1990'ların ortasında Bosman Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle birlikte Avrupa takımları kadrolarını çok daha geniş bir oyuncu havuzundan seçme şansını yakalayınca kulüpler düzeyinde Güney Amerika'nın etkisi hızla azalacaktı.

Ancak bu durumun, millî takımlar düzeyinde bir etkisi olduğunu iddia etmek de pek mümkün değil zira yeni düzende, Güney Amerika'nın en önemli yıldızları da Avrupa'nın en önemli kulüplerinde, eskiye kıyasla çok daha fazla şans bulmaya başladı.

Özellikle Güney Amerikalıların büyük bir kısmının dedelerinin zamanında Avrupa'dan göç etmiş olması nedeniyle, Avrupa kulüpleri, bu Güney Amerikalı futbolculara İtalyan, İspanyol veya Portekiz vatandaşlığı çıkartıp onları da yabancı sınırlamalarının dışında tutabildiği için bu sayede Güney Amerika'nın Avrupa kulüpleri adına eskiye kıyasla çok daha cazip bir oyuncu madeni haline geldiği dahi söylenebilir. Hatta perspektifi daha da genişletip, başta Meksika olmak üzere diğer Lâtin Amerika coğrafyasına baktığımızda da günümüzde bu ülkelerden, üst düzey Avrupa kulüplerinde çok sayıda oyuncu olduğunu görüyoruz.

Öyle ya, iki senedir Avrupa'nın en büyüğü olan Real Madrid'in kalesinde bile bir Kosta Rikalı olan Keylor Navas oynuyor. Dolayısıyla Lâtin Amerikalı futbolcular aslında eskiye nazaran günümüzde üst düzey futbolun çok daha fazla içerisinde yer alıyor. Fakat buna rağmen iş Dünya Kupalarında başarıya gelince, son üç turnuvada, Arjantin'in oynadığı bir final haricinde elle tutulur bir başarı olduğunu iddia etmek çok güç.

2002 sonundaki tabloyu ve 2006'dan itibaren olanları biraz daha detaylı hatırlamak gerekirse; Brezilya'nın şampiyonluğuyla sonuçlanan 2002 Dünya Kupası'nın ardından dünya şampiyonlukları sayısında Brezilya beş defayla ilk sıradaydı. Onu üçer şampiyonlukla Almanya ve İtalya takip ederken, Arjantin ile Uruguay'ın da ikişer şampiyonluğu bulunuyordu. Fransızlar ve İngilizlerin de turnuvada birer zaferi vardı.

Buna ek olarak, Brezilya ve Arjantin'in ikişer ikinciliği, Brezilya'nın iki üçüncülüğü ve Brezilya ile Uruguay'ın da ikişer dördüncülüğü mevcuttu. Ayrıca Dünya Kupalarındaki 17 finalden 11'inde Güney Amerika takımları boy göstermişti. Güney Amerikalıların son dörde kalamadığı turnuva sayısıysa üçle sınırlıydı.

2006'da yarı final dahi görülemedi

2006 Dünya Kupası'naysa Güney Amerika'dan Brezilya, Arjantin, Paraguay ve Ekvador katılırken, CONCACAF'ın Lâtin coğrafyasından Kosta Rika ve Meksika da turnuvaya iştirak etmişti. Bu altı takımdan Paraguay ve Kosta Rika ilk turda turnuvaya veda ederken, Meksika ile Ekvador da ikinci turun sonunda evlerine dönmek zorunda kaldı. Çeyrek finaldeyse Arjantin, ev sahibi Almanya ile eşleşirken, Brezilya da Fransa karşısına çıkıyordu. Arjantin, Almanya karşısında maçta 1-0'lık üstünlüğü yakalamasına karşın karşılaşmanın son bölümünde Klose'den gelen gole engel olamayınca önce uzatmalara, ardından da penaltılara geçilmiş ve 11 metreden yapılan atışlar neticesinde de gülen taraf Almanlar olmuştu. Brezilya-Fransa maçında da Fransızlar, rakiplerini Henry'nin tek golüyle kupanın dışına itmişti. Böylece 24 yıl sonra ilk kez bir Dünya Kupası yarı finali dört Avrupa takımından oluşmuştu.
Dört yıl sonra Güney Afrika'nın ev sahipliğinde düzenlenen turnuvadaysa CONMEBOL'den Arjantin, Brezilya, Şili, Paraguay ve Uruguay, CONCACAF'tan da Meksika ve Honduras olmak üzere Lâtin Amerika'nın yedi temsilcisi bulunuyordu. Aslında turnuva, bu ekipler için hayli umut verici başlamıştı. İlk tur sonundaki tek fire, zaten kendisinden hiçbir şey beklenmeyen Honduras'tı. Diğer altı takım ise ikinci turdaki yerlerini almıştı.

Messi'li Arjantin, 2010'da Güney Afrika'da düzenlenen Dünya Kupası'nda Almanya karşısında 4-0'la hezimete uğramıştı...

Başarılı gidişat ikinci turda da devam edecekti. Bu turdaki fireler Şili ile Meksika olmuştu belki ama onlar da sırasıyla Brezilya ve Arjantin'e elenmişti. Öte yandan Uruguay Güney Kore'yi, Paraguay da Japonya'yı saf dışı bırakmıştı. Çeyrek finale gelindiğinde de ağırlık Güney Amerikalılardaydı. Dört Güney Amerikalı haricinde kalan takımlardan üçü Avrupa'dan (İspanya, Hollanda, Almanya) biri de Afrika'dandı (Gana).
Ne var ki bu noktadan itibaren Güney Amerikalılar adeta bir felâket senaryosuyla karşı karşıya kaldı. Brezilya, Hollanda önünde 1-0 öne geçtiği maçtan 2-1 mağlup ayrılırken, Arjantin ise Almanya karşısında 4-0'lık bir hezimete uğruyordu. Paraguay ise favorilerden İspanya karşısında büyük bir direnç ortaya koysa da skor 0-0'ken bir de penaltı kaçırdığı maçta rakibine bitime yedi dakika kala Villa'dan gelen golle teslim olmuştu. Tek teselli, Uruguay'ın Gana'yı penaltılarla geçerek yarı finale yükselmesiydi. Ancak Uruguay da bundan sonrasını getiremeyecekti. Önce yarı final mücadelesinde Hollanda'ya, ardından da üçüncülük maçında Almanya'ya 3-2'lik skorlarla kaybettiler ve kürsünün dışında kaldılar. Böylece son sekize üç takımla girebilen Avrupa, bu takımların hepsini şeref kürsüsüne çıkarmış oluyordu.
Ayrıca Dünya Kupaları tarihinde ilk kez, üst üste iki turnuvada da şeref kürsünün tamamını Avrupalılar işgal ediyordu.
2014'te Dünya Kupası, 36 yıl aradan sonra Güney Amerika'daydı. Brezilya'nın üstlendiği organizasyonda ev sahibinin haricinde CONMEBOL'den Arjantin, Uruguay, Kolombiya, Şili ve Ekvador, CONCACAF'tan da Meksika, Kosta Rika ve Honduras olmak üzere 32 takımın dokuzunu Lâtin Amerikalılar teşkil etmekteydi. Turnuvanın düzenlendiği coğrafyanın da etkisiyle artık çoğu kişi, son iki turnuvada tanıklık edilen Avrupa hegemonyasının son bulacağını düşünmekteydi. Hatta büyük bir kesimin gönlünden de bir Brezilya-Arjantin finali geçmekteydi (Güney Amerika'nın bu en büyük klasiği daha önce hiçbir Dünya Kupası finalinde sahnelenmemişti).

Brezilya'nın 7-1 faciası

Dört yıl önce olduğu gibi, bu turnuvada da başlangıç, Lâtin Amerikalılar adına hayli pozitifti. Söz konusu dokuz takımdan yedisi tur atlamayı başarırken sadece Ekvador ve Honduras devre dışı kalmıştı. İkinci turda Brezilya ile Şili, Kolombiya ile de Uruguay eşleşince iki Lâtin Amerikalının daha saf dışı kalması kesinleşmişti belki ama bu eşleşmeler sonrasında turnuva defterini kapatacak olan Şili ve Uruguay hâricinde Lâtinlerin tek firesi, Hollanda'ya elenen Meksika olmuştu. Kosta Rika Yunanistan'ı, Arjantin de İsviçre'yi elemeyi başarmıştı.
Böylece çeyrek finalde dört Avrupalı olduğu gibi dört de Lâtin Amerikalı yer alacaktı.
İki cephe arasındaki eşleşmelerden ilkinde Hollanda, Kosta Rika'ya penaltılarla üstünlük sağlarken Arjantin de Belçika'yı tek golle geçmişti. Brezilya ile Kolombiya arasındaki Güney Amerika çekişmesinden üstün ayrılan tarafsa, 2-1'lik skorla Brezilya olmuştu. Böylece yarı finalde de iki Avrupalı (Almanya ve Hollanda) ile birlikte iki de Güney Amerikalı yer alacaktı. Brezilya'nın Almanya, Arjantin'in de Hollanda ile eşleştiği düşünüldüğünde o çok beklenen Brezilya-Arjantin finaline de sadece birer adım kalmıştı.
Gelgelelim söz konusu maçların ilki, Güney Amerika futbolunun tarihinde, Avrupa karşısında alınan belki de en ağır yenilgiye sahne olacaktı. Brezilya, henüz 29. dakikasında 5-0 geriye düştüğü karşılaşmada Almanya'ya 7-1'lik akıl almaz bir skorla mağlup oluyordu. Arjantin ise Hollanda'yı golsüz biten 120 dakikanın ardından penaltılarla eleyerek, kupanın Güney Amerika'da kalması yönündeki umutları canlı tutuyordu.
Ev sahibi Brezilya, yaşadığı hezimetin şoku altında çıktığı üçüncülük maçında Hollanda önünde de varlık gösteremeyip sahadan 3-0'lık yenilgiyle ayrılırken Arjantin ise finalde Almanya'ya karşı 113 dakika boyunca başa baş mücadele etmesine karşın bu dakikada Götze'den gelen gole engel olamayınca ikincilikle yetinmek zorunda kalıyordu. Böylece Dünya Kupaları tarihinde ilk kez Avrupalılar üst üste üçüncü şampiyonluklarını da elde ediyordu.

Brezilya'da düzenlenen son Dünya Kupası, Lâtinler için tam bir hüsran olmuş, ev sahibi Brezilya, Almanya önünde 7-1'lik bir hezimete uğramıştı

Rusya son şans mı olacak?

Güney Amerika'nın rekabette Avrupa'nın bu denli gerisine düşmesi, hiç şüphesiz gelecek yıl Rusya'da düzenlenecek olan Dünya Kupası'nı Güney Amerikalılar adına son derece kritik bir dönemeç haline getiriyor. Üstelik Rusya'daki turnuva, o esnada 31 yaşını doldurmuş olacak Messi, Suarez ve Cavani gibi yıldızların da boy gösterdiği muhtemelen son Dünya Kupası olacak.
Bu kritik sınav öncesinde geçen ay düzenlenen Konfederasyonlar Kupası'ysa, Lâtin Amerikalıları biraz daha karamsarlığa itecek cinstendi. Bu turnuvada Brezilya, Arjantin ve Uruguay gibi eski dünya şampiyonları yoktu belki ama Güney Amerika'yı temsilen, son iki yıldır o takımları geride bırakarak kıtanın şampiyonu olan Şili vardı. CONCACAF'tan da Meksika... Ancak Şili, her ne kadar yarı finalde son Avrupa şampiyonu Portekiz'i penaltılarla saf dışı bırakmayı başardıysa da finalde, turnuvaya neredeyse hiçbir as oyuncusunu getirmeyip deneysel bir kadroyla mücadele eden Almanya'ya 1-0 kaybetmekten kurtulamadı. Üstelik istatistiklerde, Almanya'ya karşı çok daha üstün bir oyun oynamış gözükmesine karşın... Bu da haliyle Güney Amerikalıların Avrupalılar karşısında basiretlerinin bağlanmasına bir örnek olarak yorumlandı.
Gelecek yaz Rusya'da Güney Amerikalılar makûs talihlerini yenebilecek mi? Doğrusu bu sorunun cevabını sadece onlar değil, tüm futbolseverler merakla bekliyor.

Ruh amatör, oyun profesyonel

Amatör futbolun zirve noktası UEFA Regions' Cup'ın finalleri tarihte ilk kez Türkiye'de düzenlendi. Hırvat temsilcisi Zagreb'in şampiyonluğu ile sona eren turnuvada forma giyen oyuncular her ne kadar amatör olsa da İstanbullulara futbolun Şampiyonlar Ligi'nden esinlenen coşkusu, heyecanı ve tutkusunu yaşattı.

Cardiff'in The National Stadı'nda 3 Haziran'da Sergio Ramos'un ellerinde Şampiyonlar Ligi kupası yükseliyordu.
Şampiyonlar Ligi finalinden yaklaşık 1 ay sonra ise bir başka kupa, bu kez Zagreb'in kaptanı Zeljko Stulec'in ellerindeydi.
3 Haziran'daki Şampiyonlar Ligi finalinde Real Madrid ve Juventus vardı. Cristiano Ronaldo iki gol atarken, dünyanın en pahalı futbolcularından Gareth Bale bile yedek kalıyordu. Buffon gibi bir kaleci dört gol yiyor, Dybala, Higuain ve Khedira gibi yıldızlar, kupanın ellerinden uçup gitmesinin üzüntüsünü yaşıyordu.

Futbol işte bu; 90 dakika coşku, heyecan, sevinç, hüzün, mutluluk ve hayal kırıklığı bir arada.
Takımların ismi Juventus ve Real Madrid değildi... Saha kenarında Massimiliano Allegri ve Zinedine Zidane yoktu... Futbolcuların hiçbirinin sırtında Toni Kroos, Karim Benzema, Modric, Isco, Pjanic, Chiellini, Mandzukic yazmıyordu... Ama ister sokakta ister Wembley'de olsun hiç değişmeyen futbola has o tutku, UEFA Regions' Cup'ın finalinde de son düdüğe kadar hiç eksik olmadı. İşte amatör futbolun Şampiyonlar Ligi, UEFA Regions' Cup finallerinin hikâyesi...

Birinci Gün: Büyük beklentiler

Türkiye Futbol Federasyonu'nun ev sahipliğinde ve Turkcell'in ana sponsorluğunda ülkemizde ilk kez düzenlenen UEFA Regions' Cup (UEFA Bölgeler Kupası) finallerinde ilk gün A Grubu'nda Zagreb–Lisboa (2–2) ve İstanbul Bölge Karması–Ingulec (3–0), B Grubu'nda Castilla y Leon–Olomouc (4–1), Region 2–South Region (1–0) maçları oynanıyordu.
Turnuvada Türkiye'yi temsil eden İstanbul Bölge Karması, Teknik Direktör Kâmil Doygun yönetiminde çıktığı ilk maçta Ukraynalı rakibi karşısında galibiyet alırken, Serkan Uysal'ın 34. dakikadaki golünü, 52. dakikada Ufuk Özcan takip ediyor, Semih Kâmil Akgöz'ün 90 artıda gole çevirdiği penaltı, futbolseverleri büyük beklentiler içine sokuyordu.
Günün sonunda A Grubu'nda İstanbul, 3 puanla grupta liderlik koltuğunda oturuyor, Portekiz'den Lisbao ve Hırvat Zagreb, birer puanla ikinci ve üçüncü sırada yer alırken, Ingulec ise günün puansız tek takımı kalıyordu.

UEFA Regions' Cup Maç Skorları

Tarih	Maç	Skor	Stat
1 Temmuz 2017	Zagreb–Lisboa	2–2	Riva/TFF
	Castilla y Leon v Olomouc	4–1	Maltepe Hasan Polat
	Region 2–South Region	1–0	Sarıyer Yusuf Ziya Öniş
	İstanbul–Ingulec	3–0	Riva/TFF
3 Temmuz 2017	Ingulec–Lisboa	3–3	Riva/TFF
	Castilla y Leon–Region 2	0–0	Maltepe Hasan Polat
	Olomouc–South Region	1–2	Sarıyer Yusuf Ziya Öniş
	İstanbul–Zagreb	0–2	Riva/TFF
6 Temmuz 2017	S. Region–Castilla y Leon	3–2	Riva/TFF
	Olomouc– Region 2	1–4	Maltepe Hasan Polat
	Ingulec–Zagreb	1–4	Sarıyer Yusuf Ziya Öniş
	Lisboa–İstanbul	1–1	Riva/TFF
	Final		
9 Temmuz 2017	Zagreb–Region 2	1–0	Riva/TFF

B Grubu'nda turnuvanın favorileri arasında yer alan İspanyol Castilla y Leon ve 2015'in şampiyonu İrlandalı Region 2, üçer puanla ilk iki sırada iddialarını ortaya koyarken, Rus South Region ve Çek Olomouc ise 3 puan isteklerini ikinci maçlara erteliyordu.

İkinci Gün: Hesapta olmayan yenilgi

Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'nde dakikalar 16'yı gösterdiğinde ilk hayal kırıklığını yaşadık. İstanbul Bölge Karması, Hırvat Zagreb karşısında maçın henüz başında Toni Adzic'in attığı golle 1-0 geriye düşüyordu. Bu hesapta yoktu. Kâmil Doygun'un öğrencileri kazansa, grupta üçüncü maçı oynamadan finale adlarını yazdırıyordu. Temsilcimiz, ilk şoku üzerinden attıktan sonra galibiyet için Zagreb kalesine yüklendi ama 67. dakikada Petar Simunic'in golü beraberliği bile imkânsız hale getirdi. İstanbul Bölge Karması, sahadan 2-0 mağlup ayrılırken, liderliği de 4 puana ulaşan Zagreb'e bırakıyor, Lisbao ile 3-3 berabere kalan Ingulec de ilk puanıyla tanışıyordu.

B Grubu'nda ise erken final gözüyle bakılan maçta Castilla y Leon ile Region 2, 0-0 berabere kalıyordu. South Region ise Olomouc'u 2-1 yenince üçüncü maçlar öncesi her iki grupta ilginç ihtimaller ortaya çıkıyordu. Puan eşitliği halinde genel averaj değil, ikili averaj geçerliydi. Ama A Grubu'nda 1 puanlı Ingulec'in bile son maçı kazanıp, 4 puana ulaşarak Zagreb ve İstanbul Bölge Karması ile üçlü averaja girmesi bile ihtimaller dâhilindeydi. İstanbul Bölge Karması'nın üçüncü maçta Lisboa'yı yenip, Zagreb'in Ingulec'e puan kaybetmesini beklemekten başka şansı kalmamıştı.

Üçüncü Gün: Futbolun matematik azizliği

Son güne lider ve averaj avantajıyla giren Castilla y Leon, TFF Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'nde Rus South Region ile oynarken, aynı saatte İrlanda temsilcisi Region 2 ise Maltepe Hasan Polat Stadyumu'nda Çek Olomouc ile karşılaşıyordu. Dakikalar 64'e geldiğinde İspanyollar, 16 ve 19. dakikalarda Garcia Puente'nin attığı gollerle 2-0 öndeydi. Diğer maçın sonucuna bakmadan finale çıkıyorlardı. Ancak önce 64. dakikada Nastavshev, ardından 76. dakikada penaltıdan Khodzhumyan'ın golleri geldi. İspanyollar inanamıyordu. South Region, 85. dakikada Khodzhumyan'ın kırmızı kartla ihraç edilmesiyle 10 kişi kalsa da 90+2. dakikada Sokolov'un golüyle 3-2'lik galibiyeti buluyordu. Region 2 ise 22. dakikada Kelly, 39 ve 51. dakikalarda Hayes, 83. dakikada da Carr'ın attığı gollerle maçı 4-1 kazanıp finale yükselirken, Olomouc'un 35. dakikada P. Navratil ile bulduğu gol de sevinçlerine gölge düşürmekten çok ötedeydi.

Castilla y Leon'un sürpriz bir şekilde elenmesi konuşulurken, günün ikinci maçları başladı. İstanbul Bölge Karması, TFF Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'nde Portekiz ekibi Lisboa karşısında 41. dakikada David Cardoso'dan yediği golle final umutlarına veda ederken, 90+5. dakikada Ramazan Kallıoğlu'nun attığı golle beraberlik tesellisi buluyordu: 1-1.

Zagreb ise ikinci maçta eline geçirdiği avantajı bırakmıyor, Sarıyer Yusuf Ziya Öniş Stadyumu'nda oynanan karşılaşmada Ingulec'i 4-1 yenip finale çıkıyordu. 43. dakikada Filipovic, 45. dakikada Mohac, 83. dakikada Stulec ve 90+1. dakikada Krajacic'in gollerine Ingulec 90. dakikada Bozhenko ile cevap veriyordu. Üçüncü günün sonunda İrlanda temsilcisi Region 2 ile Hırvatistan temsilcisi Zagreb, finalde mücadele etmeye hak kazanırken, statü gereği gruplarında ikinci sırayı alan Rus South Region ile İstanbul Bölge Karması ise UEFA Regions' Cup üçüncüsü olarak bronz madalyaya ulaşıyordu.

İki takıma da üçüncülük madalyalarını TFF Yönetim ve İcra Kurulu üyesi Ali Düşmez verdi.

A Grubu

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P
Zagreb (Hırvatistan)	3	2	1	0	8	3	7
İstanbul (Türkiye)	3	1	1	1	4	3	4
Lisboa (Portekiz)	3	0	3	0	6	6	3
Ingulec (Ukrayna)	3	0	1	2	4	10	1

B Grubu

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P
Region 2 (İrlanda)	3	2	1	0	5	1	7
South Region (Rusya)	3	2	0	1	5	4	6
Castilla y Leon (İspanya)	3	1	1	1	6	4	4
Olomouc (Çekya)	3	0	0	3	3	10	0

Ali Düşmez "Biz büyük bir aileyiz"

Törende bir konuşma yapan Ali Düşmez, UEFA Regions' Cup'ta asıl kazananın Fair Play olduğunu belirterek, şunları söyledi: "Bu turnuvaya ev sahipliği yapmanın Türkiye ve amatörler için çok önemli kazanım olduğunu ve amatör sporu Türkiye'de yükselteceğini düşünüyoruz. Turnuvanın başlangıcında Fair Play'in kazanacağını söylemiştim. Çok güzel bir organizasyon oldu. Misafirlerimizin ülkelerine giderken, ülkemizi ve bizleri unutmayacağını düşünüyorum. Türkiye'de 'Biz büyük bir aileyiz' sloganı amatörlerde yerleşti. Ama şimdi görüyorum ki, futbolun barışını, kardeşliğini, güzelliğini Avrupa'dan başlayıp tüm dünyaya taşıyan büyük bir aileyiz ve bu bizi her şeyden çok mutlu ediyor."

Final: Şampiyon Zagreb

UEFA Regions' Cup'ın 2015 finalinde de İrlanda ve Hırvat temsilcileri eşleşmiş, ev sahibi olan İrlanda şampiyon olmuştu. İstanbul'da 2 yıl öncenin rövanşı oynanacaktı. TFF Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'ndeki final öncesi Region 2 favori görülse de maç başlayınca görüldü ki daha çok isteyen ve sahada ne yaptığını bilen taraf Hırvatlardı. Zagreb, 26. dakikada Toni Adzic'in attığı golle karşılaşmadan 1-0 galip ayrılıp, tarihinde ilk kez UEFA Regions' Cup'ta şampiyonluğa ulaşıyordu. 3 Haziran'da Real Madrid kaptanı Ramos, 9 Temmuz'da Zagreb kaptanı Zeljko Stulec, kupa kazanmanın gururu ile uykuya dalıyordu.

İkinci altın çağ

1950'lerin ikinci yarısında Avrupa futbolunu kasıp kavuran ve bugün bile kırılamayan bazı rekorlara imza atan Real Madrid, günümüzdeyse son dört sezonda elde ettiği üç Avrupa şampiyonluğuyla o günlerden sonra tarihinin belki de en görkemli ikinci dönemini yaşamakta.

Futbol tarihindeki en büyük hegemonyalardan birini, 1950'lerin ikinci yarısında Real Madrid kurmuştu. 1955-56 sezonunda ilki düzenlenen Şampiyon Kulüpler Kupası'nı kazanan ve sonraki dört sezonda da unvanını kimselere kaptırmayan Real Madrid, bugün dahi kırılamayan bir rekorun da sahibi oluyordu. Beş senelik zincirin ilk halkasında Madrid ekibi, Servette, Partizan ve Milan'ı eleyerek finale gelmiş, burada da Stade de Reims'i 4-3 mağlup ederek kupaya uzanmıştı. Final maçında gollerin ikisini Rial atarken Di Stefano ile Marquitos da birer kez ağları havalandırmıştı. Bir sonraki sezon final yolunda Rapid Wien, Nice ve Manchester United'ı deviren Beyaz Şimşekler, Fiorentina ile oynadıkları final müsabakasından da Di Stefano ve Gento'nun golleriyle 2-0 galip ayrılıyordu. Real Madrid, 1957-58 sezonundaysa bu kez finale kadar Antwerp, Sevilla ve Vasas engellerini aşarken, finalde de Milan karşısında iki kez yenik duruma düşmesine karşın uzatmalarda 3-2 galip gelmeyi başarıyordu. İspanyolları zafere taşıyan gollerin altında Di Stefano, Rial ve Gento'nun imzaları vardı. Ertesi sezon Avrupa macerasına Beşiktaş ile eşleşerek başlayan Real Madrid, temsilcimizi 2-0 ve 1-1'lik skorlarla kupanın dışına ittikten sonra Wiener SC ve Atletico Madrid'i de devirerek finale yükselecek, burada da, üç yıl önce olduğu gibi yine Stade de Reims karşısına çıkacaktı. Mateos ve Di Stefano'nun golleriyle gelen 2-0'lık galibiyet, kupanın üst üste dördüncü kez Madrid'e gitmesini sağlıyordu. Real Madrid'in beş yıllık zafer serisinin sonuncusuysa, 1959-60 sezonuna denk geliyordu. Bu sefer de Jeunesse Esch, Nice ve Barcelona'yı eleyerek son düzlüğe çıkmışlardı. Glasgow'da Eintracht Frankfurt'a karşı oynanan final maçıysa turnuva tarihinin belki de en unutulmaz finali olarak kayıtlardaki yerini alacaktı. 125 bin kişinin seyrettiği ve bu alanda bir rekorun kırıldığı karşılaşmada Beyaz Şimşekler dördü Puşkaş'tan, üçü de Di Stefano'dan gelen gollerle 7-3 kazanıyor ve bir Şampiyon Kulüpler Kupası finalinde ortaya çıkan hem en farklı hem de gollü galibiyet rekorlarını da eline geçiriyordu. Di Stefano ise üst üste beşinci finalinde de ağları havalandırarak bir başka kırılması neredeyse imkânsıza yakın rekorun sahibi olmuştu.

Di Stefano, üst üste kazanılan beş Şampiyon Kulüpler Kupası ile poz veriyor...

Seriyi Barcelona bozdu

Real Madrid'in bu müthiş serisine son veren takımsa, ezeli rakibi

Barcelona olacaktı. 1959-60 sezonunu La Liga'nın zirvesinde tamamlayan Barça, son Şampiyon Real Madrid'le birlikte 1960-61 sezonunda Şampiyon Kulüpler Kupası'nda yer alma hakkını elde etmişti. Kuranın azizliği sonrasında da taraflar ilk turda birbirlerine rakip olmuşlardı. Santiago Bernabeu'daki ilk maçta ev sahibi ekip Mateos ve Gento ile iki kez öne geçmesine karşın Barcelona, ikisi de Luis Suarez Miramontes'ten gelen gollerle karşılaşmadan beraberlikle ayrılmayı başarmıştı. Nou Camp'taki rövanştaysa Verges ve Evaristo'nun sayıları Barcelona'ya 2-1'lik galibiyeti getirecek, Canario'nun son dakikalardaki golüyse Real Madrid için yeterli olamayacaktı. Barcelona ise bu başarının ardından finale kadar gittiyse de finalde Benfica'ya boyun eğmekten kurtulamayacaktı.

Real Madrid bir sonraki sezon yeniden Şampiyon Kulüpler Kupası'nda boy gösterirken bu kez Vasas, B 1913, Juventus ve Standard Liege'i eleyerek finale geliyordu. Fakat finalde, son şampiyon Benfica'dan unvanı geri alamıyorlar ve Eusebio'nun yıldızlaştığı maçta rakiplerine 5-3'lük skorla boyun eğiyorlardı.

1960'lar, Real Madrid için yurt içindeki en başarılı dönemdi. 1961-1969 periyodunda, dokuz sezonda sekiz kez La Liga'da şampiyonluğa ulaşmışlardı. Fakat Avrupa'da, 1950'lerin ikinci yarısına kıyasla bir duraklama olduğu da açıktı. 1962-63 sezonunda henüz ilk turda Anderlecht'e eleniyorlardı. Bir sonraki sezonsa yeniden finale kadar gitmişlerdi gitmesine ama bu kez de Helenio Herrera'nın Inter'ine takılmışlardı. Ertesi sezon da çeyrek finalde Benfica tarafından saf dışı bırakılacaklardı.

Kış uykusundan önceki son zafer

1965-66 sezonunda Real Madrid bir kez daha Avrupa'nın en büyüğü olmayı başarıyordu. Feyenoord, Kilmarnock, Anderlecht ve Inter'i eleyerek geldikleri finalde Partizan'ı 1-0 geriye düşmelerine karşın Amancio ve Serena'nın golleriyle yenerek büyük kupayı altıncı kez kucaklıyorlardı. Fakat bunun, uzun yıllar sürecek bir sessizliğin de aslında başlangıcı olduğunu o esnada kimse bilmiyordu. Real Madrid, 1966-67 sezonunda çeyrek finalde Inter'e elenirken bir sonraki sezon da yarı finalde Manchester United'a takılıyordu. 1968-69'daysa henüz ikinci turda Rapid Wien tarafından kupanın dışına itileceklerdi. Ertesi sene de Standard Liege'e diş geçiremeyerek yine ikinci turda Avrupa defterini kapatıyorlardı. Bundan sonraki iki sezondaysa Real Madrid, ligde Atletico Madrid ve Valencia'ya kaptırdığı şampiyonluklardan ötürü Şampiyon Kulüpler Kupası'na katılamadı. Kupa Galipleri Kupası'nda geçirdikleri bu sezonların ilkinde yine bir final gördülerse de Chelsea'ye 2-1 kaybediyorlardı. Fuar Şehirleri Kupası'nda boy gösterdikleri diğer sezondaysa henüz ikinci turda PSV Eindhoven'a elenmişlerdi. 1972-73 sezonuyla birlikte Real Madrid, Şampiyon Kulüpler Kupası'na geri döndüyse de Şampiyon Kulüpler Kupası'nın Real Madrid'e geri dönmek gibi bir niyeti yoktu. Bu sefer de yarı finalde, daha sonrasında üst üste üçüncü kez bu kupayı kazanacak olan Ajax'a eleneceklerdi. UEFA Kupası'na gittikleri bir sonraki sezondaysa daha ilk turda Ipswich Town tarafından kupanın dışına itileceklerdi. Bir sonraki sezon da Kupa Galipleri Kupası çeyrek finalinde Kızılyıldız'a teslim oldular. Bundan sonraki iki sezonda yine Kupa 1'de oynadılarsa da bunlarda da sırasıyla yarı finalde Bayern Münih ve ikinci turda Club Brugge'e boyun eğdiler.

1976-77 sezonu, Real Madrid adına uzun yıllardır görülmüş en başarısız sezondu. Takım ligi dokuzuncu sırada bitirmişti ve böyle olunca da ilk kez Avrupa kupalarının dışında kalmışlardı. Sonrasındaysa takım bu kayıp sezonun acısını çıkartırcasına La Liga'da üç sene üst üste şampiyonluğa ulaşacaktı. Bu vesileyle de Şampiyon Kulüpler Kupası'nı yeniden kazanabilmek adına önemli bir fırsat ele geçirmişti. Ancak ilk denemede henüz ikinci turda Grasshoppers'a elenilmesi büyük bir fiyaskoydu. İkinci denemedeyse yarı finale kadar gidilmesine karşın bu turda Hamburg'a teslim olunuyordu. 1980-81 sezonundaysa Limerick, Honved, Spartak Moskova ve Inter'i eleyen Real Madrid, bir kez daha finale gelmişti fakat Liverpool ile oynanan finalde gülen taraf, Alan Kennedy'den gelen golle İngiliz temsilcisiydi.

Çifte UEFA Kupası tesellisi

Bundan sonraysa Real Madrid beş yıl süresince Kupa 1'den ayrı kaldı. Bu süre zarfında ilk olarak 1983 yılında Kupa Galipleri Kupası'nda final oynayan Beyaz Şimşekler, genç teknik adam Alex Ferguson tarafından çalıştırılan İskoç ekibi Aberdeen'e uzatmalarda 2-1 kaybetmekten kurtulamadı. 1984-85 sezonundaysa UEFA Kupası'nda mücadele eden Real Madrid; Admira Wacker, Rijeka, Anderlecht, Tottenham ve Inter'i eleyerek geldiği finalde Macar ekibi Videoton'u devirerek kupanın sahibi oluyordu. Avrupa'da 19 yıl sonra bir kupa gelmişti belki ama Kupa 1 hasreti de henüz dinmiş değildi. Ertesi sezon yine UEFA Kupası'nda mücadele eden Real Madrid, bu kez de AEK, Chernomorets, Mönchengladbach, Neuchatel ve Inter'i devirerek final vizesi almıştı. İspanyol ekibi özellikle Mönchengladbach eşleşmesinde, ilk maçı 5-1 kaybetmesine karşın rövanşı 4-0 alıp tur atlayarak inanılması güç bir başarıya imza atmıştı. Finaldeyse bir başka Alman ekibi Köln ile oynayan Real Madrid, 5-1 ve 0-2'lik skorlarla kupaya üst üste ikinci kez uzanmıştı. 1986'dan itibaren Real Madrid, beş yıldır şampiyon olamadığı La Liga'ya yeniden ağırlığını koyarken bu kez beş yıllık bir şampiyonluk serisini başlatacaktı. Buna mukabil, Şampiyon Kulüpler Kupası'nda da yeniden iddialı olmaya çalışan İspanyol temsilcisi, ilk üç denemesinde yarı finalde pes edecekti. Bu turda sırasıyla Bayern Münih, PSV Eindhoven ve Milan'a elenen Real Madrid, özellikle en son Milan karşısında uğradığı 5-0'lık yenilgiyle prestij açısından da büyük bir yara almıştı.

Günden güne gerileyen bir manzara

Kura şanssızlığı sonucu 1989-90 sezonunda Milan'la bu kez ikinci turda eşleşen Real Madrid, rakibine bir kez daha elenmekten kurtulamayacaktı. Bir sonraki sezondaysa çeyrek finalde Spartak Moskova engeline takılıyorlardı. 1990'larla birlikte La Liga'ya Johan Cruyff'un Barcelona'sı ağırlığını koyacak ve dört sene üst üste şampiyon olacaktı. Real Madrid de bu dönemde haliyle Kupa 2 ve Kupa 3'te mücadele etmek zorunda kaldı. UEFA Kupası'nda 1992'de yarı finalde Torino'ya elenirlerken, ertesi yıl da çeyrek finalde Paris St. Germain'e takıldılar. Bir sonraki sezon bu kez Kupa Galipleri Kupası'nın çeyrek finalinde yine Paris St. Germain tarafından biletleri kesilirken, 1994-95 sezonu UEFA Kupası'ndaysa tarihi bir fiyasko yaşayarak üçüncü turda Danimarka'nın Odense takımı tarafından kupanın dışına itiliyorlardı.

1994-95 sezonunda Barcelona'nın dört yıllık şampiyonluk serisine noktayı koyan Real Madrid, böylece bir sonraki sezon Şampiyonlar Ligi formatına geçilmesinin ardından ilk kez Kupa 1'de yer alma hakkını elde etmişti. Fakat 1995-96 sezonu Beyaz Şimşekler adına hiç de hatırlanmak istenecek cinsten değildi. Şampiyonlar Ligi'ne çeyrek finalde Juventus engeline takılınması sonucunda veda edilmişti fakat daha da kötüsü, takım ligi altıncı sırada bitirmiş ve neredeyse 20 yıl aradan sonra ilk kez Avrupa kupalarının dışında kalmıştı. Bu vesileyle 1996-97 sezonunu yeniden yapılanmayla geçiren Real Madrid; Davor Suker, Predrag Mijatovic, Roberto Carlos, Cristian Panucci, Clarance Seedorf ve Bodo Illgner gibi birçok önemli oyuncuyu renklerine bağlamıştı. Neticede beklenen şampiyonluk sezon sonunda geliyor ve Avrupa şampiyonluğu hasreti 32 yıla yaklaşmakta olan Madrid ekibi bir kez daha Şampiyonlar Ligi'ne katılma fırsatını yakalıyordu.

Hasret sona eriyor

Real Madrid, Şampiyonlar Ligi'ndeki ikinci sezonunda ilk turda Porto, Olympiakos ve Rosenborg ile birlikte yer aldığı gruptan lider olarak çıkıyor, ardından da çeyrek finalde Bayer Leverkusen engelini aşıyordu.
Yarı finalde Real Madrid'in rakibi, kupanın son şampiyonu Dortmund'du belki ama Beyaz Şimşekler bu eşleşmeden de 2-0 ve 0-0'lık skorlarla üstün ayrılan taraf olarak finaldeki yerlerini ayırtıyordu. Böylece Real Madrid, 17 yıl aradan sonra Kupa 1'de finale çıkmıştı ve amaç da 32 yıllık şampiyonluk hasretine son vermekti.
Juventus ile oynanan final maçında Real Madrid'i özlediğine kavuşturan, 66. dakikada gelen tek golü sahibi Mijatovic oluyordu. 32 senedir süren bekleyiş, nihayet sona ermişti. Elbette bu kadar uzun süre boyunca bu noktaya yeniden gelebilmenin hayalini kurmak, Real Madrid yönetimini bir daha bu kadar beklememek adına da daha tedbirli ve hırslı bir hale getirmişti.
Nitekim Real Madrid, bir sonraki sene Şampiyonlar Ligi'ne çeyrek finalde Dinamo Kiev'e elenerek veda ettiyse de, 1999-2000 sezonuyla birlikte yeniden zirveye kurulmayı başaracaktı. Bu kez çeyrek finalde son şampiyon Manchester United'ı, yarı finalde de Bayern Münih'i deviren Real, finaldeyse Valencia ile karşı karşıya gelmişti. Morientes, McManaman ve Raul imzalı gollerle de rakibini 3-0'lık net bir skorla mağlup ederek son üç senede ikinci, toplamda da sekizinci kez Avrupa'nın en büyüğü oluyorlardı.
2000-2001 sezonu, Real Madrid'in unvanını koruyamadığı bir başka sezon olarak kayıtlara geçerken Beyaz Şimşekler yarı finalde Bayern Münih'e teslim oluyordu. Ancak 2001-2002 sezonunda işler bir kez daha Real Madrid'in istediği gibi gidecekti. Bu kez de çeyrek finalde Bayern Münih ve yarı finalde Barcelona gibi takımları eleyerek finale gelmişler ve sezonun sürpriz ekibi Bayer Leverkusen'e rakip olmuşlardı. Real Madrid, finalde Raul ile erken bir gol bulmasına karşın çok geçmeden Leverkusen bu gole Lucio ile karşılık verecekti. Ancak ilk yarı bitmek üzereyken Zidane'ın jenerikleri süsleyecek müthiş volesiyle birlikte İspanyol ekibi bir kez daha öne geçecek ve maçı da bu skorla kazanarak Kupa 1'deki dokuzuncu zaferini elde edecekti.
1956'dan 1966'ya kadar 11 sezonda altı kez Avrupa'nın zirvesine çıkan fakat sonrasında 32 yıl boyunca adeta bir tür kış uykusuna yatan Real Madrid, 1998-2002 aralığında yeniden müthiş bir çıkışa imza atmıştı. Raul, Hierro ve Roberto Carlos üç zaferde de kadroda yer alan yıldızlardı. Ayrıca Zidane, Figo, Morientes ve Casillas gibi isimler de beş sezondaki üç şampiyonluğun bir veya ikisinde katkısı olan diğer büyük yıldızlardı.

İkinci Fetret Devri

Fakat bundan sonra bir müddet boyunca Real Madrid daha fazla yıldız transferinin büyüsüne kapılacak ve bu da takımı oluşturacak olan o bütüncül yapının bozulmasına yol açacaktı. Ronaldo, Beckham, Owen gibi yıldızlar ilk bakışta göze hoş geliyordu belki ama Real Madrid, Avrupa'da, 32 senelik olmasa da yeni bir duraklama devrine girmek üzereydi. 2003'te yarı finalde Juventus'a, 2004'te de çeyrek finalde Monaco'ya elenen İspanyol devi, bundan sonraysa altı sezon boyunca hep ikinci turda Şampiyonlar Ligi'ne mendil sallayacaktı. Bu periyotta elendikleri takımlarsa Juventus, Arsenal, Bayern Münih, Roma, Liverpool ve Lyon'du.
Real Madrid açısından bu gidişatı daha da acı verici bir hale getirense, aynı yıllarda Barcelona'nın hem La Liga'da hem de Şampiyonlar Ligi'nde fırtınalar estirmeye başlamış olmasıydı. Katalan ekibi 2006, 2009 ve 2011'de üç Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu yaşarken, La Liga'da da 2005-2011 arasındaki yedi sezondan beşini zirvede tamamlayacaktı.
2010'da Inter'i Şampiyonlar Ligi şampiyonluğuna taşıyan Jose Mourinho, bu başarının henüz dumanı tüterken Real Madrid'in yeni teknik direktörü oluyordu. Amaç belliydi; altı sezondur ikinci turdan öteye gidilemeyen Şampiyonlar Ligi'nde yeniden zirveye çıkmak ve Barcelona'nın hükümranlığına son vermek! Fakat Mourinho'nun görev yaptığı üç sezonun üçünde de Real Madrid yarı finalde tıkanıp kaldı. Sırasıyla Barcelona, Bayern Münih ve Borussia Dortmund'a elendiler.

Dörtte üçle gelen diriliş

Real Madrid'in 12 yıllık bu ikinci fetret döneminden çıkmasıysa 2013-14 sezonuna denk geldi. Takım, her ne kadar La Liga'da Atletico Madrid ve Barcelona'nın gerisinde, üçüncü sırada kaldıysa da Şampiyonlar Ligi'nde Schalke, Borussia Dortmund ve Bayern Münih'i eleyerek geldiği finalde o sezon La Liga'yı şampiyon bitiren ezeli rakibi Atletico Madrid'i uzatmalarda 4-1 yenerek bu kupadaki 10. zaferini elde etti. Atletico, maçın ilk yarısında Godin ile öne geçmiş olsa da Real Madrid, çoğu kişinin kupayı artık kaybettiklerini düşündüğü bir esnada, 90+3'te Sergio Ramos ile golü bulmuş ve maçı uzatmalara taşımıştı. Yarım saatlik ekstra süre içerisinde de Bale, Marcelo ve Ronaldo ağları havalandırarak skoru belirlemişti.
Her ne kadar 2014-15 sezonunda Real Madrid unvanını korumayı başaramayıp yarı finalde Juventus'a elendiyse de bundan sonra gelecek olan iki sezonda Şampiyonlar Ligi'nde tam bir hâkimiyet kuracaktı. İlk olarak 2015-16 sezonunda ilk turda Shakhtar, Malmö ve Paris St. Germain'in bulunduğu gruptan 16 puanla lider çıkan Beyaz Şimşekler, sonrasında da Roma, Wolfsburg ve Manchester City'yi eleyerek finaldeki yerini ayırtmış ve bu süreçte sadece Wolfsburg deplasmanında kaybetmişti. Finalde, iki yıl önce olduğu gibi bir kez daha Atletico Madrid ile kozlarını paylaşan Real Madrid, bu sefer Sergio Ramos ile öne geçmiş fakat bitime 11 dakika kala Carrasco, Atletico Madrid'e beraberliği getirmişti. Sonrasında başka gol olmayınca da iş penaltılara kadar gitmiş ve burada rakibine 5-3'lük üstünlük sağlayan Real, 11. kez Avrupa'nın en büyük kupasını kucaklamıştı.
Geride kalan 2016-17 sezonunda da Real Madrid'in hızının kesilmediğini gördük. Şampiyonlar Ligi'nde ilk turda Borussia Dortmund, Sporting ve Legia Varşova ile mücadele eden İspanyol devi, sonrasında sırayla Napoli, Bayern Münih ve Atletico Madrid'i kupanın dışına itti; finalde de iki yıl evvel kendilerini eleyen Juventus'un rakibi oldu. Juventus önünde 20. dakikada Ronaldo'nun golüyle öne geçen Real Madrid, 27'deyse Mandzukic'in harikulade röveşata golüne engel olamayınca karşılaşmanın ilk yarısı 1-1 sona ermişti. Ancak 61'de Casemiro'nun uzaktan şutuyla kilidi kıran Real, üç dakika sonrasında Ronaldo'nun bir kez daha ağları sarsmasıyla iyice rahatlamış, son dakikada Asensio'nun attığı golse maçın skorunu belirlemişti: 4-1.
Böylece Real Madrid, 12. Avrupa şampiyonluğuna ulaşarak bu alanda rakipleriyle arasındaki farkı biraz daha açtığı gibi, Şampiyonlar Ligi formatına geçildikten sonra bu kupayı üst üste iki kez kazanan ilk takım olma gururunu da yaşıyordu.
1956-1966 aralığında altı kez Avrupa'nın zirvesine çıktığı dönem hiç kuşkusuz Real Madrid tarihinin altın dönemiydi. Hatta başka herhangi bir takımın da böylesine başarılı bir dönemi yoktu. Üç Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu elde ettikleri son dört sezon ise herhalde kulüp tarihinin en parlak ikinci dönemi olarak gösterilebilir. Aslında tek oyuncu jenerasyonuna odaklanmayıp biraz daha geniş bir aralığa, son 18 sezona bakacak olursak, bu sefer 1956-66 aralığındaki başarılara dahi yaklaşan bir performansla da karşılaşıyoruz. Zira altın çağında 11 sezonda altı Avrupa şampiyonluğu yakalamış olan Real Madrid, son 18 sezonda da yine altı kez Avrupa'nın zirvesine çıkmayı başarmış durumda. Üstelik önümüzdeki birkaç sezon içerisinde kupa koleksiyonlarına eklemede bulunurlarsa tarihlerinin en iyi 20 veya 25 yıllık dilimini de yakalamış olacaklar. Sonuçta 11'de altı, 18'de altıya kıyasla daha yüksek bir orana sahip olsa da o 11 sezon sonrasında 32 yıllık da bir boşluk mevcut ve şu anki 18 yıllık dilimdeki altı şampiyonluğa yapılacak her ekleme, Real Madrid'in kendi kendisiyle yaptığı yarış içerisinde attığı çok ama çok büyük adımlar olacak.

Rakipler belli oldu

Hindistan'da 6-28 Ekim tarihlerinde düzenlenecek FIFA U17 Dünya Kupası'na katılacak Millî Takımımızın rakipleri belli oldu. Gençlerimiz B Grubu'nda Güney Amerika'dan Paraguay, Afrika'dan Mali ve Okyanusya'dan Yeni Zelanda ile eşleşti.

U17 Millî Takımımızın da yer alacağı 6-28 Ekim 2017 tarihleri arasında Hindistan'da düzenlenecek 2017 FIFA U17 Dünya Kupası Finalleri'nin kura çekimi yapıldı.
Turnuvaya ev sahipliği yapacak Hindistan'ın Mumbai şehrindeki Sahara Star Hotel'de düzenlenen kura çekimi sonunda U17 Millî Takımımız, B Grubu'nda Paraguay, Mali ve Yeni Zelanda ile eşleşti.
Kura çekiminde, aynı konfederasyonda yer alan ülkeler birbirleriyle eşleştirilmedi.
Kura çekimine, U17 Millî Takımımızın Teknik Direktörü Mehmet Hacıoğlu da katıldı. 2017 FIFA U17 Dünya Kupası kuralarını ise eski Nijeryalı futbolcu Nwankwo Kanu, Arjantinli oyuncu Esteban Cambiasso, Hindistan A Millî Takımı kaptanı Sunil Chhetri ve Rio'da düzenlenen 2016 Yaz Olimpiyatları'nda badminton dalında gümüş madalya kazanarak bu seviyede madalya kazanan ilk Hintli kadın sporcu olan Pusarla Venkata Sindhu çekti.

Maçlarımız Navi Mumbai'de

U17 Millî Takımımız, 2017 FIFA U17 Dünya Kupası B Grubu'ndaki maçlarını Navi Mumbai şehrindeki Dr. DY Patil Stadyumu'nda oynayacak. Gençlerimiz 6 Ekim'de Yeni Zelanda, 9 Ekim'de Mali ve 12 Ekim'de de Paraguay ile karşı karşıya gelecek.
2017 FIFA U17 Dünya Kupası Finalleri'nde mücadele edecek 24 takım, kura çekiminde 4'erli olarak 6 gruba ayrıldı. Gruplarda ilk iki sırayı alacak takımlar ile en iyi dört üçüncü, Son 16 Turu'na yükselecek. Turnuvadaki eşleşmeler, bu turdan itibaren ise tek maçlı eliminasyon sistemine göre oynanacak.
U17 Millî Takımımız, Mayıs ayında Hırvatistan'da düzenlenen 2017 U17 Avrupa Şampiyonası Finalleri'nde yarı final oynama başarısı göstererek, 2017 FIFA U17 Dünya Kupası Finalleri'ne UEFA'yı temsilen katılacak 5 ülkeden biri olmuştu.
Şampiyonada, Avrupa Futbol Federasyonları Birliği (UEFA) ve Asya Futbol Konfederasyonu'ndan (AFC) 5'er, Güney Amerika Futbol Konfederasyonu (CONMEBOL), Kuzey, Orta Amerika ve Karayipler Futbol Konfederasyonu (CONCACAF) ve Afrika Futbol Konfederasyonu'ndan (CAF) 4'er, Okyanusya Futbol Konfederasyonu'ndan (OFC) ise 2 ülke mücadele edecek.
2017 FIFA U17 Dünya Kupası'na Hindistan'ın Yeni Delhi, Navi Mumbai, Goa, Koçi, Guwahati ve Kalküta şehirleri ev sahipliği yapacak.

Şampiyona, aynı zamanda Hindistan'ın tarihinde ev sahipliği yapacağı ilk FIFA organizasyonu olma özelliğini de taşıyor. Final karşılaşması ise Kalküta'da oynanacak.

Hacıoğlu: "Hedeflerimize ulaşmak istiyoruz"

U17 Millî Takımımızın Teknik Direktörü Mehmet Hacıoğlu, kura çekiminin ardından açıklamalar yaptı. Mayıs ayında düzenlenen U17 UEFA Avrupa Şampiyonası'na oranla, U17 FIFA Dünya Kupası'nda çok daha uygun bir grupta yer aldığımızı belirten Hacıoğlu, "Ancak, oynamadan kazanılan hiçbir maçın olmadığının da farkındayız. Bu yüzden Avrupa Şampiyonası'nda olduğu gibi aynı ciddiyetle oynayıp, yeni hedeflerimize adım adım ulaşmak istiyoruz. Bu doğrultuda da öncelikle gruptan son 16 Turu'na yükselmek, ondan sonra da yeni hedeflerimize kilitlenerek, turnuvada adım adım ilerlemeyi amaçlıyoruz" ifadelerini kullandı.

MAÇ TAKVİMİ

FIFA U-17 Dünya Kupası Hindistan 2017

	6 Ekim Cuma	7 Ekim Cumartesi	8 Ekim Pazar	9 Ekim Pazartesi	10 Ekim Salı	11 Ekim Çarşamba	12 Ekim Perşembe	13 Ekim Cuma	14 Ekim Cumartesi	15 Ekim Pazar	16 Ekim Pazartesi	17 Ekim Salı	18 Ekim Çarşamba	19 Ekim Perşembe	20 Ekim Cuma	21 Ekim Cumartesi	22 Ekim Pazar	23 Ekim Pazartesi	24 Ekim Salı	25 Ekim Çarşamba	26 Ekim Perşembe	27 Ekim Cuma	28 Ekim Cumartesi
Yeni Delhi Jawaharlal Nehru Stadyumu	01 | 14.30 Kolombiya Gana 02 | 17.30 Hindistan ABD			13 | 14.30 Gana ABD 14 | 17.30 Hindistan Kolombiya			27 | 14.30 Mali Y. Zelanda 25 | 17.30 Gana Hindistan			Boş günler	37 | 14.30 2A 2C 38 | 17.30 1B 3A/C/D			Boş günler			Boş günler				Boş günler	
Navi Mumbai Dr. DY Patil Stadyumu	03 | 14.30 Y. Zelanda Türkiye 04 | 17.30 Paraguay Mali			15 | 14.30 Türkiye Mali 16 | 17.30 Paraguay Y. Zelanda			08 | 14.30 Türkiye Paraguay 26 | 17.30 ABD Kolombiya						42 | 14.30 1A 3C/D/E							50 | 17.30 48 Galibi 47 Galibi			
Goa Pandit Jawaharlal Nehru Stadyumu		05 | 14.30 Almanya Kosta Rika 06 | 17.30 İran Gine			17 | 14.30 Kosta Rika Gine 18 | 17.30 İran Almanya			29 | 14.30 Kosta Rika İran 31 | 17.30 Nijer Brezilya					39 | 14.30 1C 3A/B/F 43 | 17.30 2B 2F			45 | 17.30 38 Galibi 41 Galibi							
Kochi Jawaharlal Nehru International Stadyumu		07 | 14.30 Brezilya İspanya 08 | 17.30 K. Kore Nijer			19 | 14.30 İspanya Nijer 20 | 17.30 K. Kore Brezilya			30 | 14.30 Gine Almanya 32 | 17.30 İspanya K. Kore						44 | 17.30 1D 3B/E/F					47 | 14.30 40 Galibi 39 Galibi					
Guwahati Indira Gandhi Athletic Stadyumu			09 | 14.30 Y.Kaledonya Fransa 10 | 17.30 Honduras Japonya			21 | 14.30 Fransa Japonya 22 | 17.30 Honduras Y.Kaledonya			33 | 14.30 Fransa Honduras 35 | 17.30 Meksika Şili			40 | 14.30 1E 2D				48 | 14.30 43 Galibi 42 Galibi				49 | 14.30 46 Galibi 45 Galibi			
Kalküta Vivekananda Yuba Bharati Krirangan Stadyumu			11 | 14.30 Şili İngiltere 12 | 17.30 Irak Meksika			23 | 14.30 İngiltere Meksika 24 | 17.30 Irak Şili			34 | 14.30 Japonya Y.Kaledonya 36 | 17.30 İngiltere Irak			31 | 17.30 1F 2E				46 | 17.30 37 Galibi 44 Galibi						51 | 14.30 49 Mağlubu 50 Mağlubu 52 | 17.30 49 Galibi 50 Galibi	

A Grubu	B Grubu	C Grubu	D Grubu	E Grubu	F Grubu
Hindistan	Paraguay	İran	K. Kore	Honduras	Irak
ABD	Mali	Gine	Nijer	Japonya	Meksika
Kolombiya	Y. Zelanda	Almanya	Brezilya	Y.Kaledonya	Şili
Gana	Türkiye	Kosta Rika	İspanya	Fransa	İngiltere

İsmail Gökçek

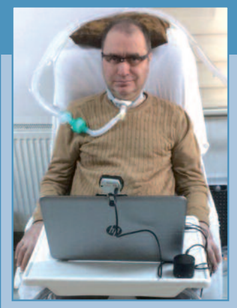

Cennet annelerin ayakları altındadır

"Acaba gerçekten öyle mi?" diye sormak geliyor içimden. Daha başka sorular da var aklımda.

Örneğin, "Kim sevmez, kim annesinin dünyadaki meleği olduğuna inanmaz?"

Hayatları boyunca yavrularını her türlü tehlikeye karşı korur kollar anneler.

Peki, bu mübarek insanlara neden stadyumlarda koro halinde küfür ediliyor, bunu anlamakta zorluk çekiyorum.

Kimse kendi annesine küfür edilmesini istemezken, neden başkasının annesine küfreder? Kendi annesini değerli görüp başkasınınkini değersiz mi görmektedir?

Gayet iyi biliyorlar ki başka bir zaman aynen onların küfür ettikleri gibi, başkaları da onların annelerine küfür edecektir.

Peki, bunu bile bile neden küfredersiniz?

Hiç mi sevmezsiniz annenizi?

Tribünlerdeki bu sözlü şiddeti nasıl ortadan kaldırabiliriz?

Tribünlerdeki sözlü şiddetin son bulması neye fayda sağlar?

Tribünlerdeki küfrü önlemenin yolu, polisiye tedbirlerin yanında herkesin empati yapmasını gerektiriyor.

İnsan birinin annesine, bacısına küfretmeden önce kendi eşine, kız kardeşine, annesine aynı şey yapılsa ne hisseder?

Hep söylemiyor muyuz, aileleri nasıl tribünlere çekebiliriz, seyirci sayısını nasıl çoğaltabiliriz diye. İşte seyirciyi stadyumlara çekmenin yollarından biri de bu. Eğer empati yapmayarak sözlü şiddet uygulayanlar olursa, sağduyulu, küfür etmeyenler tarafından protesto edilerek küfür edenlerin seslerini bastırmakla başlayabiliriz işe.

Bugün pek çok şehrimizde yeni, modern stadyumlar yapıldı. Rahat maç seyretmek için fiziki şartlar oluşturuldu ama bunlar seyirciyi stadyumlara çekmek için tek başına yeterli değil.

Sporda şiddetin önlenmesi için çıkarılan 6222 numaralı yasanın etkin uygulanması sağlanmalıdır.

Bu konuda futbolun tüm bileşenlerine iş düşmektedir. Öncelikle yöneticiler, taraftarları galeyana getirecek söylemlerden kaçınmalıdır.

Gazetelerde yorum yazan, televizyonlarda yorum yapan spor yazarlarının, sırf reyting uğruna yangına körükle gitmemeleri gerekiyor.

Benim de çok yeni olarak içinde bulunduğum spor basını tabiî ki eleştirecek, varsa yapılan yanlışları ve eksikleri kendi pencerelerinden aktaracak.

Fakat maalesef bazı spor yazarları, takip ettikleri takım yazarlığının da dışına çıkarak kendilerini amigo yazarlığa dönüştürmüş durumda.

Dolayısıyla bunların kullandığı üslup sadece takımlarının menfaatini gözeten, Türk futbolu yara almış almamış, umursamayan bir tavrı ortaya çıkarmaktadır.

Basının üzerinde önemle durmamızın nedeni şudur... Hafta boyu ortamı alevlendirecek yazılar ve yönetici demeçleri taraftarı çok germekte, tribünlere pimi çekilmiş el bombası gibi bırakılmakta ve dolayısıyla olay yaşanması kaçınılmaz olmaktadır. El bombasının pimini çekenler, sorumsuz yönetici ve sorumsuz spor yazarlarıdır benim gözümde

Seyirciyi stadyumlara çekmenin diğer bir yolu da takımlarının başlarındaki teknik direktörlerdir. Nasıl mı? Takımlarına oynattıkları oyunla elbette.

Sahneye konulan oyunun kalitesi seyircinin zevk aldığı düzeydeyse, o seyirci bir sonraki hafta yine maça gelir. Ortaya konulan oyundan memnun değilse, o zaman skoru sorgulamakla işe başlar. Şiddet, küfür gibi diğer etkenleri de göz önüne aldığında maçlara gelmekten vazgeçer.

Teknik direktörlerin de iyi oyun ortaya koymaları yeterli değil. Onların da ortamı germemeleri gerekiyor. Hakları mutlaka hakem hatalarıyla yenilmiş olabilir.

Bu hatalarda kasıt aramadan, insanî bir hata olarak değerlendirip ona göre demeç vermeleri gerekiyor. Tabiî buna yöneticiler de dâhil edilmeli.

Bu bakış açısı ortamı germek yerine yumuşatacaktır.

Burada futbolumuzun marka değerini korumak ve yükseltmek için teknik direktörlerle birlikte hakemlerimize de çok iş düşüyor. Kendilerini güncellemeleri, modern futbolun gerektirdiği şekilde maç yönetmeleri, oyunun hızını kesmeden, oyun kuralları içinde ikili mücadelelere müsaade etmeleri, en ufak bir şarjda kendini yere atan futbolculara prim vermeyerek oyunu soğutmalarına fırsat tanımamaları, mümkün olduğunca az hata yapmaya, hatta hiç hata yapmamaya çalışmaları gerekiyor.

Dört büyük camianın maçlarında hata yapmaktan korkmadan maç yönetmeleri, futbolun marka değerini yükseltecektir. Burada hakemlerimizin en büyük destekçisi onların tüm maçlara güvenle çıkmalarını sağlayacak olan Merkez Hakem Kurulu'dur. Yani işin özü hakem, dört büyük takımın maçlarında yaptığı hata ile diğer on dört takımın maçlarında yaptığı aynı hataya iki farklı ceza verilmeyeceğini bilecek ki, maçlara daha rahat çıkabilsin. Baskı altında olmadan maç yöneteceği için daha az hatayla maçı bitirmesini sağlayacağı aşikârdır.

Baskı derken söylemek istediğim, hakemlerin gelecek kaygısı duymadan maçlara çıkacak olmasıdır. Seyirci baskısından etkilenenler zaten hakemlik yapmasın!

Bu organizasyonun sahibi olan Futbol Federasyonumuza bundan önce olduğu gibi çok iş düşüyor.

Çeşitli baskılara karşı koyarak, Türk futbolunun gelişmesi ve marka değerinin artırılması için doğru adımlar atmalıdır.

Futbolun tüm paydaşlarının derdi kendi güncel çıkarları değil de futbolumuzu geliştirmek, dünyada zirveye taşımak olursa, o zaman tribünlerde ne şiddet kalır ne de küfür.

Otuz yıl önce olduğu gibi taraftarlar tribünlerde yan yana maçları seyreder. Futbolun bir oyun olduğu, mağlubiyetin de galibiyet kadar doğal olduğu bilinciyle, birbirimize hakaret ve küfür etmeden kızdırabileceğimiz tatlı bir rekabetin yaşandığı, futbolun ayrıştırıcı değil birleştirici olgusunun öne çıktığı, tribünlerin dolu olduğu günleri görmek dileğiyle...

Sağlıkla kalın...

Mustafa Koç

Avrupa için futbol zamanı

Bu yazı sürekli çılgın transfer haberleriyle güne başlayarak geçirdik. Takımlar, yeni sezon için hazırlık yaparken bir taraftan da takviyelerle güçlerine güç kattı. Serie A'da Milan'la başlayan kıpırdanma Roma ile devam ediyor. Efsanenin belki de bu sezon geri dönüşünü izliyor olacağız.

Premier Lig

Rekabet tavan yapacak

Geçtiğimiz sezonun şampiyonu Chelsea, transfer döneminin ilk bölümünü sessiz geçirmesine rağmen Temmuz ayının sonlarına doğru bombaları bir bir patlattı. Özellikle Antonio Conte'nin, sezonun sona ermesiyle açıkladığı Diego Costa ile devam etmeme kararından sonra Mavililerin yapacağı forvet transferi merakla bekleniyordu. Sonunda ise beklenen haber geldi ve 65 milyon euro karşılığında Real Madrid'in genç santrforu Alvaro Morata, Chelsea'ye transfer oldu. Daha Diego Costa'yı takımdan göndememiş olsalar da forvet hattı şimdiden İspanyol forvete teslim edildi.
Bir diğer önemli hamle de orta sahaya yapıldı. Geçtiğimiz sezon Monaco formasıyla harika işlere imza atan Tiemoue Bakayoko, 40 milyon euro bedelle Londra temsilcisine imza attı. Bunun yanı sıra defans hattına da Romalı Antonio Rüdiger takviyesi yapılarak üç bölge de güçlendirilmiş oldu. Geçtiğimiz sezon ligin başında bocalansa da teknik direktör Conte'nin yaptığı taktiksel değişiklikle mavililer bambaşka bir kimliğe bürünmüş ve uzun süren yenilmezlik serileri elde etmişti. Sahadaki kuvvetli oyun da sezon sonunda takıma şampiyonluğu getirdi. Conte, Juventus ve İtalya Millî Takımı'nda da uyguladığı bu sistemden bu sezon da vazgeçmeyecektir. Zaten transfer hamlelerinin de bu düşünceyle yapıldığı net bir biçimde görülüyor.
Arjantinli teknik adam Mauricio Pochettino yönetiminde geçtiğimiz sezon harika işler çıkaran Tottenham Hotspur, bu transfer dönemini sessiz geçiriyor. Kiralıktan dönen oyuncuları dışında henüz transfer gerçekleştirmeyen Londra temsilcisi önemli bir oyuncusunu da kaybetti. Kyle Walker, 51 milyon euro bedelle Manchester City'ye transfer oldu. Bu, takım için önemli kayıplardan biri. Bunun yanı sıra geçtiğimiz sezon Schalke'de kiralık oynayan Nabil Bentaleb ve Roma'da yine kiralık olarak forma giyen Federico Fazio yine bu takımlara satıldı. Pochettino, geçtiğimiz sezon ayağa kaldırdığı takımıyla bu sezon kaldığı yerden devam etmek isteyecektir ancak özellikle Avrupa arenasında başarı isteniyorsa takıma muhakkak takviye yapılması gerekiyor. Zira geçtiğimiz sezon Tottenham bu konuda biraz zorlandı. Ayrıca Ada'daki yoğun futbol takvimi ve Şampiyonlar Ligi göz önüne alındığında, yine üst sıralara oynayan yarışmacı bir takım için transferde geç kalınmış olabilir.
Geçtiğimiz sezon lige iyi başlayan ancak devamında dalgalı bir performans sergileyen Manchester City, transfer döneminde takıma önemli takviyeler yaptı. Sözleşmesi biten Pablo Zabelata ile nikâh tazelenmedi ve yerine Tottenham'dan Kyle Walker transfer edilerek bu boşluk önemli bir oyuncuyla doldurulmuş oldu. Ancak Walker'a ödenen 51 milyon euro tartışmalara yol açtı. Manchester City savunma hattına sadece Walker'ı eklemekle kalmadı, Monaco'dan Benjamin Mendy 58 milyon euroya City'nin yolunu tutarken Real Madridli Danilo da kadroya eklenen son isim oldu.
Teknik direktör Pep Guardiola'nın geçen sezon çalışmayacağını söylediği Joe Hart, Torino'ya kiralanmıştı. İngiliz kaleci bu sezon da West Ham United'a kiralandı.
Willy Caballero ile de yollar ayrıldı. Kaleci pozisyonunda bir türlü istediği verimi alamayan Guardiola, Bravo'nun yanına Benfica'dan 40 milyon euroya Ederson'u transfer etti. Geçtiğimiz sezon kalede büyük hatalar yapan ve sürekli eleştirilen Brovo, yeni sezonda büyük ihtimalle eldivenleri Ederson'a teslim edecek. Geçtiğimiz yıl harika bir sezon geçiren Bernardo Silva da bu transfer döneminde City'ye katılan bir diğer Monacolu oldu. Portekizli kanat oyuncusu hücum hattında Guardiola'nın en büyük kozlarından biri olacak. Manchester City taraftarı artık ligin yanı sıra Şampiyonlar Ligi'nde de başarı bekliyor.
Liverpool da transfer dönemini sakin geçiren ekiplerden. Takımın emektar futbolcularından Lucas Leiva'yı Lazio'ya satan Kırmızılar, ihtiyaç duydukları bölgelere yaptıkları üç transferle yeni sezona hazırlanıyor. Geçtiğimiz sezon Roma'da yine eski günlerini hatırlatan bir performans sergileyen Mohamed Salah, 42 milyonluk bir bedelle transfer edildi. Hull City'nin genç sol bek oyuncusu Andrew Robertson'u da kadrosuna katan Jürgen Klopp, Chelsea'nin gelecek vadeden forveti Dominic Solanke'yi de bedelsiz olarak kadrosuna kattı. Taraftarın tüm sevgisini ve desteğini arka-

sına alan Klopp, geçtiğimiz sezonki alışma evresinden sonra bu sezon ortaya ciddi bir şeyler koymaya çalışacaktır. Hırsı ve başarıya aç yapısının yanı sıra onu Premier Lig'e getiren, Dortmund'da oynattığı oyun, bu sezon onu daha da yukarıya taşıyabilecek mi göreceğiz.
Geçtiğimiz sezonu büyük bir stres altında tamamlayan Arsene Wenger, sezonu Federasyon Kupası ile tamamlasa da tüm sezonu "Wenger istifa!" tezahüratlarıyla geçirdi. Eli sıkılığıyla bilinen ve kaybettiği onca yıldıza rağmen her sezona büyük transferler yerine potansiyelli oyuncuları kadroya katarak başlayan Fransız teknik adam bu yaz kesenin ağzını biraz da olsa açtı. Son iki yaz transfer dönemimin gözdesi Alexandre Lacazette, 53 milyon euro karşılığında Lyon'dan transfer edilerek, sonunda taraftarın istediği o büyük atılım yapılmış oldu. Lig şampiyonluğundan uzak geçen yıllara rağmen Wenger her sene takımı Şampiyonlar Ligi'ne taşıyacak dereceyi elde etmeyi başarıyordu ancak geçen sezon bu da olmadı. Taraftarın tepkisini de en çok bu konu çekti. Ligi beşinci sırada bitiren Topçular, bu sezon UEFA Avrupa Ligi'nde mücadele edecek.
Jose Mourinho yönetimindeki Manchester United da takıma iki önemli takviye yaparak sezona hazırlanıyor. Ibrahimovic'in sakatlanmasından sonra gündeme gelen forvet sıkıntısına Everton'dan Romelu Lukaku transfer edilerek çare bulundu. Chelsea'de görev yaparken takımdan gönderdiği Belçikalı yıldızla tekrar bir araya gelen Mourinho, ondan bu sezon çok şey beklediğini dile getirdi. Öte yandan Benfica'nın genç stoperi Victor Lindelöf de takıma katılan diğer önemli isim olarak dikkat çekti. Eksiklerin daha tam olarak giderilmediğini ve özellikle orta sahaya transfer istediğini sık

Wayne Rooney

sık dile getiren Mourinho, takımın kaptanlarından Wayne Rooney'ye de veda etti. Eski takımı Everton'a dönen yıldız futbolcu, takımın hücum hattı için önemli bir alternatifti ancak Mourinho o boşluğu doldurmak için de yönetime baskı yapıyor. UEFA Avrupa Ligi ve Lig Kupası şampiyonluğu ile ilk sezonunu tamamlayan Portekizli teknik adam bu sezon takımı tekrar Şampiyonlar Ligi'ne döndürmeyi başardı. Özlediği arenaya tekrar dönen Kırmızı Şeytanlar için bu sezon hem Ada'da hem de Avrupa arenasında bir şeyler kazanma yılı olabilir. Bu da takıma ve Mourinho'ya büyük baskı yükleyecektir ve onu sezon boyunca büyük ihtimal çok daha hırçın göreceğiz.
Bu yazın en hareketli takımlarından biri de Everton'dı. Mavililer, Lukaku'yu kaybetti ancak yaptıkları önemli transfer hamlelerıyle uzun süredir hayalini kurdukları ilk dört için mücadele edecek güce de kavuştu.
Ajax'ın 10 numaralı futbolcusu Davy Klaassen'i transfer eden Hollandalı teknik adam Roland Koeman, Burnly'nin genç stoperi Michael Keane'i de renklerine bağladı. Ancak en önemlisi, Wayne Rooney tekrar yuvaya geri döndü.
West Ham United, Manchester City'nin iki önemli futbolcusu Zabelata ve Joe Hart'ı kadrosuna katarak hâlihazırda iyi olan kadrosunu takviye ederek sezona hazırlandı. Tüm bunların yanı sıra Newcastle United bir yıllık aradan sonra Premier Lig'e geri döndü. İspanyol teknik adam Rafa Benitez de tekrar büyüklerin arasına katıldı. Bu da ligin bu sezon çok daha heyecanlı ve çekişmeli geçeceğine dair etkenlerden biri olarak dikkat çekiyor.

Büyükler sessiz

Gererd Deulofeu

Geçtiğimiz sezonu çifte kupayla tamamlayan Real Madrid, Zidane yönetiminde keyifli zamanlar geçiriyor. Bir önceki sezonu Şampiyonlar Ligi ile tamamladıktan sonra sadece Juventus'tan Morata'yı geri alarak transferi kapatan Real Madrid, geçtiğimiz sezon hem ligi kazandı hem de art arda ikinci kez Şampiyonlar Ligi kupasını müzesine götürmeyi başardı. Geçen yaz gibi bu yaz da transfer dönemini sakin geçirmeyi tercih eden Zidane, kadrosuna iki genç yeteneği katarak sezona giriş yapmayı planlıyor. Ezeli rakip Atletico Madrid'in, gelecek vadeden sol beki Theo Hernandez'i 30 milyon euro karşılığında kadrosuna katan eflatun-beyazlılar, Real Betis'ten orta saha oyuncusu Dani Ceballos'u da renklerine bağladı. Real Madrid'i, Real Madrid yapan dillere destan transfer politikası da Zidane'ın gelmesiyle birlikte yerle bir olmuş durumda. Dünyanın en iyi ve pahalı oyuncularına değeri ne olursa olsun gözünü kırpmadan para harcayan kulüp başkanı Florentino Perez de bu duruma ayak uydurmuş görünüyor.
Tüm bunların yanı sıra takımdan dört önemli oyuncu da ayrıldı. Yıllarca Real Madrid formasını terleten ve kaptanlık da yapmış olan tecrübeli defans oyuncusu Pepe, Beşiktaş'a transfer olurken, Alvaro Morata Ada'nın yolunu tuttu. Büyük umutlarla transfer edilmesine hatta bu yüzden Di Maria'dan vazgeçilmesine rağmen bir türlü bekleneni veremeyen James Rodriguez de Bayern Münih'e kiralanarak takımdan gönderildi. Savunma hattından Danilo da Manchester City'nin yolunu tuttu.
Geçtiğimiz sezonu hayal kırıklığıyla tamamlayan Barcelona ise sezona teknik direktör değişikliğiyle başladı. Luis Enrique'nin görevden ayrılmasıyla yerine daha önce Valencia ve en son olarak da Athetic Bilbao'da görev yapan Ernsto Valverde getirildi. Athletic Bilbao'ya görev yaptığı süre boyunca, eldeki kısıtlı imkânlara rağmen heyecan verici bir futbol oynatmayı başaran Valverde, bunu Barcelona'da da başarırsa, bir şeyler kazanması hiç kuşkusuz zor olmayacaktır.
Dani Alves'in ayrılmasından sonra sağ bek pozisyonunda bir türlü aradığını bulamayan takıma, takviye Benfica'dan geldi. 30 milyon euroya Nelson Semedo transfer edilerek bu bölgedeki sorun giderilmeye çalışıldı. Hücum hattına takviye de yine tanıdık bir isimle çözüldü. Barcelona'da yetişen ve Everton'da forma giyen Gerard Deulofeu, takıma

tekrar kazandırıldı. Ancak tüm yaz boyunca Katalanların asıl transfer hedefi Paris Saint-Germain'de forma giyen İtalyan futbolcu Marco Veratti'ydi. Xavi'nin ayrılması, Iniesta'nın yaşlanması o bölgeye transfer yapılmasını gerektiriyordu ve bu açığı da İtalyan orta saha oyuncusuyla gidermeyi planlıyorlar. Ancak Fransızlar henüz ikna olmuş değil. Eğer bu transfer gerçekleşmezse, sezonun ortasından bu yana konuşulan Arda'nın takımdan ayrılacağı dedikoduları da son bulabilir. Bunun yanı sıra Paris Sain-Germain de Barcelona'dan Neymar'ı koparmayı planlıyor. Sözleşmesinde 222 milyon euro serbest kalma maddesini devreye sokmayı planlayan Fransızlar bu çılgın rakamı ödeyecek mi bilmiyoruz ancak gerçekleşirse üzerine yıllarca konuşulacak bir olaya imza atmış olacaklar. Barcelona'nın oyunu üzerine önümüzdeki sezon çok büyük değişiklikler olacağını öngöremeyiz ancak mevcut oyunun karakterinde ufak değişiklikler olacaktır. Valverde'nin, Bilbao'da sahada uyguladığı hızlı oyun ve mükemmel geçişleri Barcelona'ya

Enes Ünal

da adapte edeceğini öngörebiliriz. Geçtiğimiz sezonu ligde üçüncü sırada tamamlayan Atletico Madrid'de teknik Direktör Diego Simone'nin takımdan ayrılacağı çok konuşulmuştu. Ancak Arjantinli teknik adam, takımına bağlılığını bu sezon da gösterdi. Takımdan çok önemli oyuncular ayrılmazken, Atletico'nun emektarı Tiago futbolu bırakarak kulübe veda eden ilk isim oldu. Genç sol bek Theo Hernandez Real Madrid'e, Oliver Torres de Porto'ya satıldı. Atletico Madrid yaşadığı transfer yasağı nedeniyle Ocak ayına kadar kadrosuna futbolcu katamamasının sıkıntısını yaşıyor. Alexandre Lacazette ile anlaşmasına karşın transfer yasağı nedeniyle futbolcu Arsenal'e kaptırıldı. Elde kadroyu koruyan Simone, Sevilla'dan kanat oyuncusu Vitolo'yu Ocak ayında kadrosuna katacak. Vitolo bu dönemi ise Las Palmas'ta kiralık olarak geçirecek. Barcelona ve Real Madrid'in şaşalı kadrolarına direnerek daha önce şampiyon olmayı başarmış, iki defa da Şampiyonlar Ligi'nde finale ulaşmış Atletico Madrid, bu sezon da Diego Simone yönetiminde büyük takımlara problem yaratmaya devam edecektir. Ancak o başarıları tekrar etmek artık biraz daha zor görünüyor. Akılcı transfer hamleleriyle son yıllarda dikkatleri üzerine çeken Sevilla, bu yaz sattığı oyunculardan 80 milyon euroya yakın bir parayı kasasına koymayı başardı. Takımın önemli oyuncularından Vitolo, Atletico Madrid'e giderken, takımın ön liberosu Vicente Iborra da Leicester City'nin yolunu tuttu. Geçtiğimiz sezonlarda bir türlü istenilen performansı veremeyen Konoplayanka, Schalke'ye transfer oldu. Sağ bek Mariano da Galatasaray'ın kanayan yarasını kapatmak için Süper Lig'e geldi. Bu kayıplara rağmen Sevilla da boş durmadı ve Serie A'nın dikkat çeken forvetlerinden Luis Muriel'i Sampdoria'dan transfer etti.

Luis Muriel

Daha önce Inter'e sattığı Ever Benega tekrar takıma kazandırıldı. O gittikten sonra orta sahada hissedilen eksiklik de tekrar doldurulmuş oldu. Ayrıca iki sürpriz transfer de takıma katıldı. Meksika'nın Tigres takımından ön libero Guido Pizarro kadroya dahil edilirken, Mariano'nun gidişiyle sağ bekte yaşanan boşluk da Lille'de başarılı performansıyla dikkat çeken Sebastien Corchia ile doldurulduğu. Sevilla ile birlikte ligin üst sıralarını zorlayan Villarreal de az ve öz transferle yeni sezona girmeye hazırlanıyor. Ancak yeni sezon onlar kadar bizi de heyecanlandırmış durumda. İki sezon önce Manchester City'ye transfer olan ve kiralandığı son iki takımında ciddi performanslar sergileyen Enes Ünal, 14 milyon euro bonservis bedeliyle Villerreal'e transfer oldu. Enes bu sezon La Liga'yı ve Villarreal'i takip etmemiz için ayrı bir neden de ortaya koymuş oldu. Bunun yanı sıra Villarreal, önemli bir oyuncuya da veda etmek durumunda kaldı. Takımın başarılı savunma oyuncusu Mateo Musacchio, 18 milyon euro bedelle Milan'a transfer oldu. Sporting'den Rúben Semedo transfer edilerek Arjantinlinin bıraktığı boşluk dolduruldu.

Bundesliga

Bayern'in rakipleri artıyor

Niklas Süle

Sebastian Rudy

Corentin Tolisso

Bundesliga'da Bayern Münih her zaman olduğu gibi bu sezona da favori olarak başlıyor. Hâlihazırda sahip olduğu harika kadroya takviyeler yapan Bayern'de hedef bir türlü gelmeyen Şampiyonlar Ligi. Geçtiğimiz sezon Carlo Ancelotti'yle bu hedefine ulaşamayan Bayern, bu sezon bu hedefi gerçekleştirmek için tüm gücünü harcayacaktır. Zira Pep Guardiola'dan sonra göreve gelen Ancelotti'den en büyük beklenti de bu. Bu uğurda da ilk transfer geçtiğimiz sezon Lyon'da harika işler ortaya koyan Corentin Tolisso oldu. Fransız futbolcu 41 milyon euro bedelle transfer edilerek orta saha daha da güçlendirilmiş oldu. Ligin parlayan yıldızlarını o sezon sonunda elde etmesiyle bilinen Bayern, ayrıca geçen sezon Hoffenheim ile yıldızları parlayan Niklas Süle ve Sebastian Rudy'yi de kadrosuna kattı. Werder Bremen'in sol kanat oyuncusu Serge Gnabry, Ribery'ye alternatif olarak ekibe dâhil edilirken daha önce Juventus'tan kiralanan Kingsley Coman da bonservisiyle birlikte alındı. Tüm bunlarla beraber sezon bitimiyle iki büyük oyuncu takıma ve futbola veda etti. 33 yaşındaki kaptan Philipp Lahm ve 35 yaşındaki Xabi Alonso futbolu bıraktı.
Geçtiğimiz sezon lige yeni çıkan Leipzig, müthiş bir sürprize imza atarak ligi ikinci sırada bitirmeyi başarmıştı. Hem de bunu uzun süre ligin zirvesinde yer alarak yaptılar ve Bundesliga'ya yükseldikleri ilk sene Şampiyonlar Ligi'ne direkt katılma hakkı elde ettiler. Genç ve potansiyelli futbolculara yatırım yaparak ve onları geliştirerek bu başarıyı elde eden Leipzig, transfer döneminde

de takımı, genç ve potansiyelli oyuncularla takviye ederek yeni sezona hazırlandı. Paris Saint-Germain'den Jean-Kevin Augustin ve Galatasaray'dan Bruma en dikkat çekici transferleri olarak kayda geçti. Geçtiğimiz sezonun üstüne ne koyacakları merak konusu, ancak müthiş bir başarı hikâyesine sahip takımın, asıl Şampiyonlar Ligi'nde ortaya koyacağı performans merakla bekleniyor olacak.

Bayern'in hegemonyasını son kıran takım olan Borussia Dortmund ise tekrar eski günlerine dönmeye çalışıyor. Jürgen Klopp'tan sonra göreve gelen Thomas Tuchel, takımı ayağa kaldırmayı bilse de bir üst seviyeye taşımayı başaramadı ve Haziran'da görevinden ayrıldı. Yerine ise geçtiğimiz sezon Ajax'la UEFA Avrupa Ligi'nde finale kadar ulaşmayı başaran Peter Bosz getirildi. Bosz, Ajax'ta genç oyuncularla harika bir takım yaratmayı başarmış ve oynattığı futbolla herkesin beğenisini kazanmıştı. Borussia Dortmund da kadrosunda genç ve potansiyelli oyuncuları barındıran bir kulüp olduğu için takımın kimyası ile teknik direktörün kimyasının birbirini tutacağını öngörebiliriz. Geçtiğimiz yaz takıma dâhil edilen tecrübeli futbolcuların da varlığı Hollandalı teknik adama yardım edecektir. Ancak en büyük tehdit Pierre-Emerick Aubameyang'ın büyük takımların kıskacında olması. Paris Saint-Germain ve Milan'ın kıskacında olan Aubameyang, takımın en önemli silahlarının başında geliyor. Onu takımda tutmaları bir üst seviyeye tekrar çıkmaları için çok önemli.

Tüm bunların yanı sıra transfer döneminde boş durmayan Dortmund takıma genç oyuncuları da dâhil etmeyi ihmâl etmedi. Freiburg'dan Maximilian Philipp 20 milyon euroya takıma katılırken, Borussia Mönchengladbach'tan genç orta saha oyuncusu Mahmoud Dahoud da alındı. Bayern Leverkusen'de forma giyen millî futbolcumuz Ömer Toprak da Borussia Dortmund'a katılanlar arasında.

Dortmund bu transferleri yaparken iki önemli oyuncusu Matthias Ginter ve Sven Bender'i kaybetti. Matthias Ginter, Borussia Mönchengladbach'a giderken Sven Bender de Bayern Leverkusen'e transfer oldu.

Geçen sezonun dikkat çeken takımlarından Hoffenheim ise yaza iki önemli oyuncusunu Bayern'e kaptırarak başladı. Genç defans oyuncusu Niklas Süle ve ön libero Sebastian Rudy, Alman devinin yolunu tuttu. Ancak gidenlerin yerini doldurmayı da bildiler. West Ham'ın ön liberosu Havard Nordtveit 7 milyon euro bonservis bedeliyle takıma katılırken stoper bölgesine takviye için genç bir isim tercih edildi. Heracles'in 19 yaşındaki savunma oyuncusu Justin Hoogma, Niklas Süle'nin boşluğunu doldurmak için takıma katıldı.

Bruma

Ömer Toprak

Serie A

Milan'ın yeniden doğuşu

Leonardo Bonucci

Serie A'da yaz Milan'ın transfer çılgınlığıyla başladı. Yeni sahipleriyle birlikte tekrar eski günlerine dönmek için büyük paralar harcayan kırmızı-siyahlılar, takıma kattıkları isimlerle bu yaza damga vurmayı başardı. Özellikle Juventus'un sembol isimlerinden biri haline gelen Leonardo Bonucci'nin 42 milyon euroya transfer edilmesi uzun süre konuşuldu. Geçen sezon Şampiyonlar Ligi final maçı öncesi yaşandığı iddia edilen Bonucci-Dani Alves-Allegri arasındaki gerginliğin bu ayrılığa neden olduğu uzun süre konuşuldu. Böylelikle de uzun yıllardır Milan'da yaşanan kalite eksikliği harika bir oyuncuyla giderilmiş oldu. Villarreal'in tecrübeli defans oyuncusu Mateo Musacchio da Bonucci'nin partneri olarak takıma katıldı. Defansa bir diğer takviye de Wolfsburg'dan sol bek Ricardo Rodríguez alınarak yapıldı. Hücum hattı için ise Porto'dan Andre Silva ve Leverkusen'den millî futbolcumuz Hakan Çalhanoğlu transfer edilerek takımın çehresi büyük ölçüde değiştirildi. Lazio orta sahasının beyni olarak Seri A'de dikkat çekici performanslar sergileyen Arjantinli orta saha oyuncusu Lucas Biglia da Milan'a katılan önemli isimlerden biri olarak dikkat çekti. Ancak tüm bu transferlere rağmen Milanlı yöneticilerin iştahı azalmış değil. Borussia Dortmund'un yıldız forveti Pierre-Emerick Aubameyang'ı transfer etme çabaları henüz sonuç vermiş değil ancak bu transfer de gerçekleşirse Milan harika bir kadroyla yeni sezona başlamış olacak. Hâlihazırda da Vincenzo Montella'nın elinde ligde şampiyonluk yarışı verebilecek bir kadro bulunuyor ve Milan taraftarı uzun yıllar sonra ilk defa bir sezon başında bu kadar heyecan duyuyor. Bundaki en büyük etken de yıllarca takımda eksiliğini hissettikleri büyük oyuncu kontenjanının boş olması. Bu kontenjanı Bonucci fazlasıyla dolduracak görünüyor.

Son şampiyon Juventus ise önemli oyuncularını kaybettiği bir yaz dönemi geçirdi. Bonucci'nin Milan'a gitmesi üzerine geçtiğimiz yaz Bayern Münih'ten kiralanan Benatia'nın bonservisi alındı. Paris Seint-Germain'e giden Dani Alves'in yerine de Milan'dan Mattia De Sciglio transfer edilerek iki önemli boşluk doldurulmaya çalışıldı. Bir taraftan Buffon'a da alternatif yaratmaya çalışan Juventus, Arsenal'den Wojciech Szczesny'i transfer etti. Bir de takıma Boca Juniors'tan genç yetenek Rodrigo Bentancur takviyesi yapıldı. Her ne kadar takımın en önemli oyuncularından Bonucci gitmiş olsa da takımın bütünü koruyan siyah-beyazlılar bu sezon da ligin açık ara en önemli favorisi. Geçtiğimiz sezon Şampiyonlar Ligi finalinde ortaya konulan silik oyun taraftarı hayal kırıklığına uğratsa da bu sezon da en önemli hedeflerden biri ligin yanı sıra Devler Ligi'nde de tekrar finale ulaşabilmek olacaktır.

Inter, ezeli rakibi Milan'a oranla çok daha sakin bir yaz geçiriyor. Mourinho'nun ayrılmasından bu yana hayal kırıklıklarıyla dolu sezonlar geçiren Inter, Milan gibi bir türlü istenilen seviyeye çıkmayı başaramadı. Ezeli rakibi gibi

Hakan Çalhanoğlu

el değiştiren takım artık bambaşka bir stratejiyle yönetiliyor ancak onlar Milan gibi agresif bir transfer politikası gütmeden yeni sezona hazırlanıyor. Bu sezon kullanmayı düşünmediği futbolcularla yollarını ayıran lacivert-siyahlılar, takıma nokta takviyeler yaparak yeni sezona hazırlanıyor. Sampdoria'da iyi bir performans sergileyen stoper Milan Skriniar 23 milyon euroya takıma dâhil edildi. Sevilla'ya geri dönen Banega'nın yerine ise Fiorentina'nın tecrübeli orta saha oyuncusu Borja Valero transfer edildi. Ayrıca Torino'nun tecrübeli file bekçisi Daniele Padelli kadroya katılarak transfere nokta konuldu. Geçtiğimiz sezonu ikinci bitiren Roma önemli kayıplara rağmen yaptığı transferlerle kadrosunu güçlü tutmayı başardı. Sezonu Totti'nin emekliliğiyle tamamlayan başkent ekibi, Mohamed Salah, Antonio Rüdiger ve Leandro Paredes'i kaybetti ancak bu transferlerden kasasına yaklaşık 105 milyon euro koymayı başardı. Bu para da çok akılcı oyunculara harcanarak takıma takviyeler
yapıldı. Geçtiğimiz sezonu Hollanda'da şampiyon olarak tamamlayan Feyenoord'dun sağ beki Rick Karsdorp, Torino'nun sağ beki Bruno Peres transfer edilerek defansın sağı sağlama alındı. Chelsea'ye giden Rüdiger'in yeri ise Tottenham'dan Fazio, Inter'den Juan Jesus ve PSV'den Hector Moreno alınarak dolduruldu.
Sol bek ise Empoli'den Mario Rui ile takviye edildi. Orta sahaya, Sassuolo'nun genç yeteneği Lorenzo Pellegrini transfer edilirken bir transfer daha yapıldı ki bu bizi de çok heyecanlandırdı. Geçtiğimiz sezon Başakşehir'de harika bir performans sergileyen Cengiz Ünder, 13 milyon euro bonservis bedeliyle Roma'ya transfer oldu. Başkent ekibi son olarak ise daha önce Lazio forması da giyen

Manchester City'nin Sırp sol beki Aleksandar Kolarov'u kadrosuna kattı. Roma hâlihazırda lige ambargo koyan Juventus'a kafa tutabilecek iki takımdan biri olarak görünüyor. Milan yaptığı transferlerle kâğıt üzerinde bu ışığı verirken Roma ise hem geçen seneki performansı hem de takımı önemli ölçüde koruması ve gerekli takviyeleri yapmasıyla seneye çekişmeli geçeceği belli olan ligde bizlere önemli performanslar sergileyecek izlenimi veriyor. Maurizio Sarri yönetiminde özellikle son iki sezondur ligde ve Şampiyonlar Ligi'nde futbolseverlere güzel futbol seyrettiren Napoli, bu yaz takımı olduğu gibi korumayı başardı. Sahip olduğu harika orta saha ve hücum hattına rağmen defansif açıdan zaafı olan Napoli, bu sorunu da Torino'dan Nikola Maksimovic'i transfer ederek gidermeyi hedefledi. Ayrıca Dinamo Zagreb'den Marko Rog ve Bordeaux'dan Adam Ounas gibi iki genç oyuncuyla orta saha çeşitliliğini de artırdılar. Sarri'nin oyun anlayışı ile ligin önemli takımlarından biri haline tekrar gelen Napoli, önümüzdeki sezon daha heyecanlı bir Serie A izlememize neden olacak gibi görünüyor. Yapılan transferlerle taraftarların da tekrar heyecanlanması ve takımlara eski kalitenin de geliyor oluşu Serie A efsanesinin geri dönme ışığını bizlere verdi. Belki de bu sezon efsanenin yeniden geri dönüşüne tanıklık edeceğiz.

Nikola Maksimoviç

Ligue 1

PSG'den çılgın hamleler

Dani Alves

Üs üste dört sezona elde ettiği dört şampiyonlukla damga vuran Paris Saint-Germain, geçtiğimiz sezonu Monaco'nun arkasında tamamlayarak taraftarına hayal kırıklığı yaşatmıştı. Ancak bu yaz transfer döneminde yapmaya hazırlandıkları çılgınlıklarla hayal kırıklığını telafi etme amacındalar. Barcelona'dan serbest kalma bedeli 222 milyon euro olan Neymar'ı ve Arsenal'de aradığı mutluluğu bir türlü bulamayıp Şampiyonlar Ligi seviyesinde oynamak istediğini dile getiren Alexis Sanchez'i transfer hedefine alan başkent temsilcisi bu transferleri gerçekleştirebilecek mi merakla bekleniyor. Özellikle yıllardır yapılan yatırımlara rağmen Avrupa arenasında bir türlü gelmeyen başarı ve geçtiğimiz sezon Monaco'ya kaptırılan şampiyonluk, takım üzerindeki baskıyı da arttırmış durumda. Tüm bunlara rağmen Paris Saint-Germain, sol ve sağ bek pozisyonlarına da önemli takviyeler yaptı. Geçtiğimiz sezon Barcelona'dan Juventus'a geçen ve İtalya'da harika bir sezon geçiren Dani Alves, bedelsiz olarak transfer edildi ve bu pozisyon için önemli bir isim takıma kazandırıldı. Maxwell'in emekliye ayrılmasından sonra sol bek pozisyonunda yaşanan eksiklik de Real Sociedad'dan Yuri Berchiche transfer edilerek dolduruldu. Tüm bunların yanı sıra başkent temsilcisi, takımın en önemli oyuncularından Marco Veratti'yi de takımda tutmaya çalışıyor. Transfer döneminin başından bu yana Barcelona'nın ciddi markajında olan İtalyan futbolcunun ayrılması, orta sahaya da bir takviye yapılmasını gerektirebilir. Unai Emery için de bu sezon belki de karar sezonu olacak. Özellikle geçtiğimiz sezon Şampiyonlar Ligi'nde Barcelona maçında yaşanan hezimet, takımı ve taraftarı büyük bir yıkıma uğratmıştı. Bunun yanı sıra ligde de şampiyonluk yarışında geride kalan takım için bu sezon baskı daha da fazla olacaktır. Hele ki bu iki çılgın transfer gerçekleşirse İspanyol teknik adama büyük iş düşüyor olacak.
Geçtiğimiz sezonun şampiyonu Monaco ise şampiyon kadrodan birçok oyuncuyla vedalaşmak zorunda kaldı. Prenslik takımı, iki önemli oyuncusu Benjamin Mendy ve Bernardo Silva'yı toplam 108 milyon euroya Manchester City'ye, başarılı orta saha oyuncusu Tiemoue Bakayoko'yu da 34 milyon euroya Chelsea'ye sattı. Bunların yanı sıra Valere Germain, Abdou Diallo, Corentin Jean ve Nabil Dirar da takımdan ayrılan isimler oldu. Monaco bu isimlerin satışından kasasına top-

Youri Tielemans

lamda 174 milyon euro koymayı başardı. Geçtiğimiz sezon genç ve potansiyelli oyunculardan kurulu bir kadroyla ligde şampiyonluk ve Şampiyonlar Ligi'nde yarı finale ulaşma başarısı gösteren takıma olan bu ilgi de hiç kuşkusuz beklenmiyordu. Tüm bunların yanı sıra geçtiğimiz sezon boyunca attığı gollerle takımı taşıyan yıldız forvet oyuncusu Kylian Mbappe'nin de takımdan ayrılma ihtimali bulunuyor. Özellik Real Madrid'in transfer etmek için uğraş verdiği genç yıldız için Paris Saint-Germain'in de devrede olduğu dedikoduları sürekli konuşuluyor.
Tüm bunlara rağmen Monaco gidenlerin yerini doldurmakta geç kalmadı. Orta sahaya Anderlecht'ten Youri Tielemans ve Zulte Waregem'den Soualiho Meite transfer edilerek boşluk doldu-ruldu. Defansa da Hollanda şampiyonu Feyenoord'un stoperi Terence Kongolo transfer edilerek takviye yapıldı. Teknik direktör Leonardo Jardim'in genç ve potansiyelli oyuncuları geliştirmenin yanı sıra onlarla birlikte yarışmacı bir takım yaratma ve başarı elde etmesi artık iyice tescillenmiş durumdayken, Monaco taraftarının yeni sezona dair pek bir endişesi bulunmadığı bir gerçek. Ancak Mbappe'nin muhtemel bir ayrılışı takımın gelecek sezon ligde ve Avrupa arenasında neler yapabileceğine dair endişeleri de beraberinde getiriyor.
Geçtiğimiz sezonun sürprizlerinden biri de Nice'ti. Sezonun bir bölümünü ligin en tepesinde geçiren Nice, daha sonra düşüş yaşasa da ligi üçüncü sırada tamamlamayı başardı. Transfer sezonunu takımdan büyük kayıplar vermeden geçiren Nice takıma yaptığı üç nokta transferle yeni sezona hazırlandı. Caen'den Jean-Victor Makengo, Dijon'dan Pierre Lees Melou ve Valenciennes'den Adrien Tameze orta sahaya takviye olarak takıma katıldı. Geçtiğimiz

Marcelo

sezon oynattığı oyun ve lig sıralamasında elde ettiği başarı, gözlerin özellikle teknik direktör Lucien Favre'ye dönmesine neden olmuştu. Özellikle Borussia Dortmund'la adı anılan İsviçreli teknik adam takımda kaldı ve bu sezon da ondan ve takımdan geçtiğimiz sezonu tekrarlamaları bekleniyor olacak.
Geçtiğimiz sezonun Ligue 1 ve UEFA Avrupa Ligi'nde en dikkat çekici hücum performansını sergileyen takım Lyon'du. Bruno Genesio yönetiminde harika hücum performansları gösteren takım, ligi dördüncü bitirmesine rağmen UEFA Avrupa Ligi'nde yarı final oynamayı başarmış ve izleyenlere büyük keyif vermişti. Ancak takım sahip olduğu yetenekleri elinde tutmayı başaramadı. Takımın en önemli oyuncusu Alexandre Lacazette, 45 milyon euroya Arsenal'in yolunu tuttu. Orta sahanın her şeyi Corentin Tolisso ise 41 milyon euroya Bayern Münih'e transfer oldu. Yine geçen sezonun önemli aktörlerinden Maxime Gonalons Roma'ya, Valbuena ise Fenerbahçe'ye gitti. Lyon bu transferlerden kasasına 87.34 milyon euro koymayı başarırken gidenlerin yerini de doldurmayı ihmal etmedi. Özellikle geçtiğimiz sezon hücum hattındaki zenginliğe rağmen defansta büyük sıkıntılar yaşayan takım, bu bölgeye takviye yapmayı ilk hedefi olarak belirlemişti. Bunun için de Beşiktaş'ın başarılı defans oyuncusu Marcelo toplamda 7.5 milyon euro karşılığında transfer edildi. Le Havre'den Ferland Mendy ve Benfica'dan sol bek Marçal da defans hattına yapılan diğer takviyeler olarak kayda geçti. Forvet hattına Real Madrid'den Mariano Diaz transfer edilirken Chelsea'li kanat oyuncusu Bertrand Traore de takıma katıldı. Bu sezon Ligue 1'de teknik direktör savaşları da yaşanacağa benziyor. Nantes'ın göreve getirdiği Claudio Ranieri ve Lille'in başına geçen Marcelo Bielsa, lige ayrı bir hava katacak. Özellikle Bielsa'nın Marsilya'nın başındayken lige kattığı heyecan ve çılgınlıkları da düşünecek olursak, mükemmel bir kariyerle ve bir önceki Premier Lig şampiyonu unvanlıyla Ranieri'nin de bu havaya katkısı olacaktır.

TFF 1. Lig Fikstürü

TFF 1. Lig'de sezon, 11 Ağustos Cuma günü başlayacak. İlk yarısı 24 Aralık 2017 tarihinde tamamlanacak TFF 1. Lig'de ikinci yarı 12 Ocak 2018 tarihinden itibaren oynanacak. Normal sezon ise 6 Mayıs 2018 tarihinde yapılacak 34. hafta müsabakalarıyla bitecek.

1. Hafta
İstanbulspor–Eskişehirspor
Elazığspor–Altınordu
Adanaspor–Denizlispor
Ç. Rizespor–Manisaspor
Balıkesirspor–Adana Demir
Boluspor–Giresunspor
Gaziantepspor–Ümraniyespor
Samsunspor–Gazişehir GFG
Ankaragücü–BB Erzurumspor

2. Hafta
Adana Demir–Ç. Rizespor
Manisaspor–Samsunspor
Giresunspor–Adanaspor
Denizlispor–İstanbulspor
Gazişehir GFG–Gaziantepspor
BB Erzurumspor–Balıkesirspor
Ümraniyespor–Boluspor
Altınordu–Ankaragücü
Eskişehirspor–Elazığspor

3. Hafta
Eskişehirspor–Denizlispor
Balıkesirspor–Altınordu
Elazığspor–Ankaragücü
Gaziantepspor–Manisaspor
Samsunspor–Adana Demir
Adanaspor–Ümraniyespor
Boluspor–Gazişehir GFG
İstanbulspor–Giresunspor
Ç. Rizespor–BB Erzurumspor

4. Hafta
Altınordu–Ç. Rizespor
Gazişehir GFG–Adanaspor
Ümraniyespor–İstanbulspor
BB Erzurumspor–Samsunspor
Adana Demir–Gaziantepspor
Ankaragücü–Balıkesirspor
Manisaspor–Boluspor
Denizlispor–Elazığspor
Giresunspor–Eskişehirspor

5. Hafta
Samsunspor–Altınordu
Elazığspor–Balıkesirspor
Adanaspor–Manisaspor
Boluspor–Adana Demir
Ç. Rizespor–Ankaragücü
Denizlispor–Giresunspor
İstanbulspor–Gazişehir GFG
Eskişehirspor–Ümraniyespor
Gaziantepspor–BB Erzurumspor

6. Hafta
Balıkesirspor–Ç. Rizespor
Ankaragücü–Samsunspor
Manisaspor–İstanbulspor
Adana Demir–Adanaspor
Altınordu–Gaziantepspor
BB Erzurumspor–Boluspor
Ümraniyespor–Denizlispor
Gazişehir GFG–Eskişehirspor
Giresunspor–Elazığspor

7. Hafta
Boluspor–Altınordu
Eskişehirspor–Manisaspor
Gaziantepspor–Ankaragücü
Samsunspor–Balıkesirspor
İstanbulspor–Adana Demir
Elazığspor–Ç. Rizespor
Giresunspor–Ümraniyespor
Denizlispor–Gazişehir GFG
Adanaspor–BB Erzurumspor

8. Hafta
Gazişehir GFG–Giresunspor
Altınordu–Adanaspor
BB Erzurumspor–İstanbulspor
Ç. Rizespor–Samsunspor
Ankaragücü–Boluspor
Balıkesirspor–Gaziantepspor
Manisaspor–Denizlispor
Adana Demir–Eskişehirspor
Ümraniyespor–Elazığspor

9. Hafta
İstanbulspor–Altınordu
Giresunspor–Manisaspor
Boluspor–Balıkesirspor
Adanaspor–Ankaragücü
Elazığspor–Samsunspor
Denizlispor–Adana Demir
Gaziantepspor–Ç. Rizespor
Ümraniyespor–Gazişehir GFG
Eskişehirspor–BB Erzurumspor

10. Hafta
Manisaspor–Ümraniyespor
Adana Demir–Giresunspor
Ankaragücü–İstanbulspor
Balıkesirspor–Adanaspor
Ç. Rizespor–Boluspor
Samsunspor–Gaziantepspor
BB Erzurumspor–Denizlispor
Gazişehir GFG–Elazığspor
Altınordu–Eskişehirspor

11. Hafta
Denizlispor–Altınordu
Elazığspor–Gaziantepspor
Gazişehir GFG–Manisaspor
İstanbulspor–Balıkesirspor
Eskişehirspor–Ankaragücü
Ümraniyespor–Adana Demir
Boluspor–Samsunspor
Adanaspor–Ç. Rizespor
Giresunspor–BB Erzurumspor

12. Hafta
Adana Demir–Gazişehir GFG
BB Erzurumspor–Ümraniyespor
Altınordu–Giresunspor
Samsunspor–Adanaspor
Ç. Rizespor–İstanbulspor
Gaziantepspor–Boluspor
Ankaragücü–Denizlispor
Balıkesirspor–Eskişehirspor
Manisaspor–Elazığspor

13. Hafta
Ümraniyespor–Altınordu
Elazığspor–Boluspor
Giresunspor–Ankaragücü
Adanaspor–Gaziantepspor
Denizlispor–Balıkesirspor
Manisaspor–Adana Demir
İstanbulspor–Samsunspor
Eskişehirspor–Ç. Rizespor
Gazişehir GFG–BB Erzurumspor

14. Hafta
Balıkesirspor–Giresunspor
Ankaragücü–Ümraniyespor
Altınordu–Gazişehir GFG
Gaziantepspor–İstanbulspor
Boluspor–Adanaspor
BB Erzurumspor–Manisaspor
Ç. Rizespor–Denizlispor
Samsunspor–Eskişehirspor
Adana Demir–Elazığspor

15. Hafta
Adanaspor–Elazığspor
Manisaspor–Altınordu
Eskişehirspor–Gaziantepspor
İstanbulspor–Boluspor
Ümraniyespor–Balıkesirspor
BB Erzurumspor–Adana Demir
Denizlispor–Samsunspor
Gazişehir GFG–Ankaragücü
Giresunspor–Ç. Rizespor

16. Hafta
Samsunspor–Giresunspor
Adanaspor–İstanbulspor
Elazığspor–BB Erzurumspor
Ç. Rizespor–Ümraniyespor
Altınordu–Adana Demir
Ankaragücü–Manisaspor
Gaziantepspor–Denizlispor
Boluspor–Eskişehirspor
Balıkesirspor–Gazişehir GFG

17. Hafta
İstanbulspor–Elazığspor
BB Erzurumspor–Altınordu
Manisaspor–Balıkesirspor
Giresunspor–Gaziantepspor
Denizlispor–Boluspor
Adana Demir–Ankaragücü
Ümraniyespor–Samsunspor
Eskişehirspor–Adanaspor
Gazişehir GFG–Ç. Rizespor

18. Hafta
Manisaspor–Ç. Rizespor
Denizlispor–Adanaspor
Eskişehirspor–İstanbulspor
Gazişehir GFG–Samsunspor
BB Erzurumspor–Ankaragücü
Giresunspor–Boluspor
Adana Demir–Balıkesirspor
Ümraniyespor–Gaziantepspor
Altınordu–Elazığspor

19. Hafta
Elazığspor–Eskişehirspor
İstanbulspor–Denizlispor
Ankaragücü–Altınordu
Samsunspor–Manisaspor
Ç. Rizespor–Adana Demir
Adanaspor–Giresunspor
Boluspor–Ümraniyespor
Gaziantepspor–Gazişehir GFG
Balıkesirspor–BB Erzurumspor

20. Hafta
BB Erzurumspor–Ç. Rizespor
Adana Demir–Samsunspor
Giresunspor–İstanbulspor
Ümraniyespor–Adanaspor
Manisaspor–Gaziantepspor
Altınordu–Balıkesirspor
Gazişehir GFG–Boluspor
Denizlispor–Eskişehirspor
Ankaragücü–Elazığspor

21. Hafta
Elazığspor–Denizlispor
Ç. Rizespor–Altınordu
Boluspor–Manisaspor
Gaziantepspor–Adana Demir
Balıkesirspor–Ankaragücü
Eskişehirspor–Giresunspor
İstanbulspor–Ümraniyespor
Samsunspor–BB Erzurumspor
Adanaspor–Gazişehir GFG

22. Hafta
Ankaragücü–Ç. Rizespor
Altınordu–Samsunspor
Manisaspor–Adanaspor
Gazişehir GFG–İstanbulspor
BB Erzurumspor–Gaziantepspor
Adana Demir–Boluspor
Giresunspor–Denizlispor
Balıkesirspor–Elazığspor
Ümraniyespor–Eskişehirspor

23. Hafta
Gaziantepspor–Altınordu
Ç. Rizespor–Balıkesirspor
İstanbulspor–Manisaspor
Adanaspor–Adana Demir
Samsunspor–Ankaragücü
Elazığspor–Giresunspor
Denizlispor–Ümraniyespor
Eskişehirspor–Gazişehir GFG
Boluspor–BB Erzurumspor

24. Hafta
Ümraniyespor–Giresunspor
Balıkesirspor–Samsunspor
BB Erzurumspor–Adanaspor
Adana Demir–İstanbulspor
Ankaragücü–Gaziantepspor
Altınordu–Boluspor
Gazişehir GFG–Denizlispor
Manisaspor–Eskişehirspor
Ç. Rizespor–Elazığspor

25. Hafta
Adanaspor–Altınordu
Gaziantepspor–Balıkesirspor
Denizlispor–Manisaspor
Eskişehirspor–Adana Demir
Boluspor–Ankaragücü
Samsunspor–Ç. Rizespor
Giresunspor–Gazişehir GFG
Elazığspor–Ümraniyespor
İstanbulspor–BB Erzurumspor

26. Hafta
Gazişehir GFG–Ümraniyespor
Manisaspor–Giresunspor
Altınordu–İstanbulspor
Ankaragücü–Adanaspor
Ç. Rizespor–Gaziantepspor
Balıkesirspor–Boluspor
Adana Demir–Denizlispor
Samsunspor–Elazığspor
BB Erzurumspor–Eskişehirspor

27. Hafta
Eskişehirspor–Altınordu
Adanaspor–Balıkesirspor
Ümraniyespor–Manisaspor
İstanbulspor–Ankaragücü
Gaziantepspor–Samsunspor
Giresunspor–Adana Demir
Boluspor–Ç. Rizespor
Elazığspor–Gazişehir GFG
Denizlispor–BB Erzurumspor

28. Hafta
Manisaspor–Gazişehir GFG
Adana Demir–Ümraniyespor
BB Erzurumspor–Giresunspor
Ç. Rizespor–Adanaspor
Balıkesirspor–İstanbulspor
Samsunspor–Boluspor
Ankaragücü–Eskişehirspor
Altınordu–Denizlispor
Gaziantepspor–Elazığspor

29. Hafta
Giresunspor–Altınordu
Elazığspor–Manisaspor
Denizlispor–Ankaragücü
Boluspor–Gaziantepspor
Eskişehirspor–Balıkesirspor
Gazişehir GFG–Adana Demir
Adanaspor–Samsunspor
İstanbulspor–Ç. Rizespor
Ümraniyespor–BB Erzurumspor

30. Hafta
Ankaragücü–Giresunspor
BB Erzurumspor–Gazişehir GFG
Altınordu–Ümraniyespor
Samsunspor–İstanbulspor
Gaziantepspor–Adanaspor
Adana Demir–Manisaspor
Boluspor–Elazığspor
Balıkesirspor–Denizlispor
Ç. Rizespor–Eskişehirspor

31. Hafta
Gazişehir GFG–Altınordu
İstanbulspor–Gaziantepspor
Giresunspor–Balıkesirspor
Adanaspor–Boluspor
Elazığspor–Adana Demir
Eskişehirspor–Samsunspor
Ümraniyespor–Ankaragücü
Denizlispor–Ç. Rizespor
Manisaspor–BB Erzurumspor

32. Hafta
Adana Demir–BB Erzurumspor
Ç. Rizespor–Giresunspor
Balıkesirspor–Ümraniyespor
Ankaragücü–Gazişehir GFG
Elazığspor–Adanaspor
Boluspor–İstanbulspor
Altınordu–Manisaspor
Samsunspor–Denizlispor
Gaziantepspor–Eskişehirspor

33. Hafta
BB Erzurumspor–Elazığspor
Adana Demir–Altınordu
Denizlispor–Gaziantepspor
Manisaspor–Ankaragücü
Gazişehir GFG–Balıkesirspor
Eskişehirspor–Boluspor
İstanbulspor–Adanaspor
Giresunspor–Samsunspor
Ümraniyespor–Ç. Rizespor

34. Hafta
Gaziantepspor–Giresunspor
Altınordu–BB Erzurumspor
Ç. Rizespor–Gazişehir GFG
Samsunspor–Ümraniyespor
Ankaragücü–Adana Demir
Elazığspor–İstanbulspor
Balıkesirspor–Manisaspor
Boluspor–Denizlispor
Adanaspor–Eskişehirspor

TFF 2. Lig
Kırmızı Grup Fikstürü

TFF 2 ve 3. Liglerde sezon 26 Ağustos 2017 Cumartesi günü oynanacak müsabakalarla başlarken, ilk yarı maçları 17 Aralık 2017 Pazar günü tamamlanacak. Liglerde 20 Ocak 2018 Cumartesi günü ikinci yarı başlayacak ve normal sezonun son maçları 5 Mayıs 2018'de yapılacak. 2017–2018 sezonunda TFF 2. Lig, Beyaz ve Kırmızı Grup olarak iki gruba ayrılırken, iki grupta da 18 takım yer alıyor. Üç gruplu TFF 3. Lig'de bütün gruplar 18'er takımdan oluşuyor.

1. Hafta
Bucaspor–Keçiörengücü
Tuzlaspor–İnegölspor
Sivas Bel.–Sancaktepe Bel.
Tokatspor–A. Afyonspor
BB Bodrum–Sarıyer
Etimesgut Bel.–Eyüpspor
Mersin İY–Amed SF
Hatayspor–Kastamonu 1966
Menemen Bel.–Kocaeli Birlik

2. Hafta
Kocaeli Birlik–Etimesgut Bel.
Sancaktepe Bel.–Tuzlaspor
Sarıyer–Menemen Bel.
Keçiörengücü–Hatayspor
Kastamonu 1966–Tokatspor
Eyüpspor–Bucaspor
A. Afyonspor–Mersin İY
İnegölspor–BB Bodrum
Amed SF–Sivas Bel.

3. Hafta
Tokatspor–Keçiörengücü
Bucaspor–Hatayspor
Menemen Bel.–İnegölspor
BB Bodrum–Sancaktepe Bel.
Sivas Bel.–A. Afyonspor
Etimesgut Bel.–Sarıyer
Tuzlaspor–Amed SF
Eyüpspor–Kocaeli Birlik
Mersin İY–Kastamonu 1966

4. Hafta
Sarıyer–Eyüpspor
İnegölspor–Etimesgut Bel.
A. Afyonspor–Tuzlaspor
Sancaktepe Bel.–Menemen Bel.
Hatayspor–Tokatspor
Keçiörengücü–Mersin İY
Kocaeli Birlik–Bucaspor
Kastamonu 1966–Sivas Bel.
Amed SF–BB Bodrum

5. Hafta
Bucaspor–Tokatspor
Sivas Bel.–Keçiörengücü
Eyüpspor–İnegölspor
Etimesgut Bel.–Sancaktepe Bel.
Mersin İY–Hatayspor
BB Bodrum–A. Afyonspor
Kocaeli Birlik–Sarıyer
Menemen Bel.–Amed SF
Tuzlaspor–Kastamonu 1966

6. Hafta
İnegölspor–Kocaeli Birlik
Amed SF–Etimesgut Bel.
Sancaktepe Bel.–Eyüpspor
Keçiörengücü–Tuzlaspor
A. Afyonspor–Menemen Bel.
Sarıyer–Bucaspor
Tokatspor–Mersin İY
Kastamonu 1966–BB Bodrum
Hatayspor–Sivas Bel.

7. Hafta
Bucaspor–Mersin İY
BB Bodrum–Keçiörengücü
Sivas Bel.–Tokatspor
Tuzlaspor–Hatayspor
Sarıyer–İnegölspor
Kocaeli Birlik–Sancaktepe Bel.
Etimesgut Bel.–A. Afyonspor
Eyüpspor–Amed SF
Menemen Bel.–Kastamonu 1966

8. Hafta
Amed SF–Kocaeli Birlik
A. Afyonspor–Eyüpspor
Kastamonu 1966–Etimesgut Bel.
Tokatspor–Tuzlaspor
Sancaktepe Bel.–Sarıyer
Keçiörengücü–Menemen Bel.
İnegölspor–Bucaspor
Mersin İY–Sivas Bel.
Hatayspor–BB Bodrum

9. Hafta
Bucaspor–Sivas Bel.
Tuzlaspor–Mersin İY
BB Bodrum–Tokatspor
Etimesgut Bel.–Keçiörengücü
İnegölspor–Sancaktepe Bel.
Menemen Bel.–Hatayspor
Kocaeli Birlik–A. Afyonspor
Sarıyer–Amed SF
Eyüpspor–Kastamonu 1966

10. Hafta
Kastamonu 1966–Kocaeli Birlik
Hatayspor–Etimesgut Bel.
Sivas Bel.–Tuzlaspor
Keçiörengücü–Eyüpspor
A. Afyonspor–Sarıyer
Amed SF–İnegölspor
Tokatspor–Menemen Bel.
Sancaktepe Bel.–Bucaspor
Mersin İY–BB Bodrum

11. Hafta
BB Bodrum–Sivas Bel.
Menemen Bel.–Mersin İY
Kocaeli Birlik–Keçiörengücü
Etimesgut Bel.–Tokatspor
Eyüpspor–Hatayspor
Bucaspor–Tuzlaspor
İnegölspor–A. Afyonspor
Sancaktepe Bel.–Amed SF
Sarıyer–Kastamonu 1966

12. Hafta
Hatayspor–Kocaeli Birlik
Mersin İY–Etimesgut Bel.
Tokatspor–Eyüpspor
Keçiörengücü–Sarıyer
Kastamonu 1966–İnegölspor
Sivas Bel.–Menemen Bel.
A. Afyonspor–Sancaktepe Bel.
Amed SF–Bucaspor
Tuzlaspor–BB Bodrum

13. Hafta
Bucaspor–BB Bodrum
Etimesgut Bel.–Sivas Bel.
Kocaeli Birlik–Tokatspor
İnegölspor–Keçiörengücü
Sarıyer–Hatayspor
Eyüpspor–Mersin İY
Amed SF–A. Afyonspor
Menemen Bel.–Tuzlaspor
Sancaktepe Bel.–Kastamonu 1966

14. Hafta
Mersin İY–Kocaeli Birlik
Tuzlaspor–Etimesgut Bel.
Kastamonu 1966–Amed SF
Tokatspor–Sarıyer
Sivas Bel.–Eyüpspor
Hatayspor–İnegölspor
Keçiörengücü–Sancaktepe Bel.
BB Bodrum–Menemen Bel.
A. Afyonspor–Bucaspor

15. Hafta
Menemen Bel.–Bucaspor
Sarıyer–Mersin İY
İnegölspor–Tokatspor
Amed SF–Keçiörengücü
Sancaktepe Bel.–Hatayspor
Eyüpspor–Tuzlaspor
Kastamonu 1966–A. Afyonspor
Kocaeli Birlik–Sivas Bel.
Etimesgut Bel.–BB Bodrum

16. Hafta
Keçiörengücü–A. Afyonspor
BB Bodrum–Eyüpspor
Sivas Bel.–Sarıyer
Menemen Bel.–Etimesgut Bel.
Hatayspor–Amed SF
Tuzlaspor–Kocaeli Birlik
Bucaspor–Kastamonu 1966
Mersin İY–İnegölspor
Tokatspor–Sancaktepe Bel.

17. Hafta
Eyüpspor–Menemen Bel.
A. Afyonspor–Hatayspor
Kastamonu 1966–Keçiörengücü
Sancaktepe Bel.–Mersin İY
Etimesgut Bel.–Bucaspor
Amed SF–Tokatspor
Sarıyer–Tuzlaspor
Kocaeli Birlik–BB Bodrum
İnegölspor–Sivas Bel.

18. Hafta
Sancaktepe Bel.–Sivas Bel.
Sarıyer–BB Bodrum
İnegölspor–Tuzlaspor
Eyüpspor–Etimesgut Bel.
Keçiörengücü–Bucaspor
A. Afyonspor–Tokatspor
Kastamonu 1966–Hatayspor
Amed SF–Mersin İY
Kocaeli Birlik–Menemen Bel.

19. Hafta
Tuzlaspor–Sancaktepe Bel.
BB Bodrum–İnegölspor
Hatayspor–Keçiörengücü
Tokatspor–Kastamonu 1966
Etimesgut Bel.–Kocaeli Birlik
Sivas Bel.–Amed SF
Mersin İY–A. Afyonspor
Menemen Bel.–Sarıyer
Bucaspor–Eyüpspor

20. Hafta
Kocaeli Birlik–Eyüpspor
Amed SF–Tuzlaspor
Sarıyer–Etimesgut Bel.
Keçiörengücü–Tokatspor
Hatayspor–Bucaspor
Kastamonu 1966–Mersin İY
İnegölspor–Menemen Bel.
Sancaktepe Bel.–BB Bodrum
A. Afyonspor–Sivas Bel.

21. Hafta
Menemen Bel.–Sancaktepe Bel.
Etimesgut Bel.–İnegölspor
Tokatspor–Hatayspor
Mersin İY–Keçiörengücü
BB Bodrum–Amed SF
Bucaspor–Kocaeli Birlik
Sivas Bel.–Kastamonu 1966
Tuzlaspor–A. Afyonspor
Eyüpspor–Sarıyer

22. Hafta
İnegölspor–Eyüpspor
Kastamonu 1966–Tuzlaspor
Sancaktepe Bel.–Etimesgut Bel.
Hatayspor–Mersin İY
Tokatspor–Bucaspor
Amed SF–Menemen Bel.
A. Afyonspor–BB Bodrum
Keçiörengücü–Sivas Bel.
Sarıyer–Kocaeli Birlik

23. Hafta
Eyüpspor–Sancaktepe Bel.
Sivas Bel.–Hatayspor
Kocaeli Birlik–İnegölspor
Tuzlaspor–Keçiörengücü
Mersin İY–Tokatspor
Etimesgut Bel.–Amed SF
BB Bodrum–Kastamonu 1966
Bucaspor–Sarıyer
Menemen Bel.–A. Afyonspor

24. Hafta
İnegölspor–Sarıyer
Hatayspor–Tuzlaspor
Keçiörengücü–BB Bodrum
Sancaktepe Bel.–Kocaeli Birlik
Amed SF–Eyüpspor
A. Afyonspor–Etimesgut Bel.
Mersin İY–Bucaspor
Kastamonu 1966–Menemen Bel.
Tokatspor–Sivas Bel.

25. Hafta
Sarıyer–Sancaktepe Bel.
Bucaspor–İnegölspor
BB Bodrum–Hatayspor
Sivas Bel.–Mersin İY
Tuzlaspor–Tokatspor
Menemen Bel.–Keçiörengücü
Kocaeli Birlik–Amed SF
Etimesgut Bel.–Kastamonu 1966
Eyüpspor–A. Afyonspor

26. Hafta
Amed SF–Sarıyer
Kastamonu 1966–Eyüpspor
Mersin İY–Tuzlaspor
Tokatspor–BB Bodrum
A. Afyonspor–Kocaeli Birlik
Keçiörengücü–Etimesgut Bel.
Sivas Bel.–Bucaspor
Sancaktepe Bel.–İnegölspor
Hatayspor–Menemen Bel.

27. Hafta
Bucaspor–Sancaktepe Bel.
Etimesgut Bel.–Hatayspor
BB Bodrum–Mersin İY
Eyüpspor–Keçiörengücü
Menemen Bel.–Tokatspor
İnegölspor–Amed SF
Kocaeli Birlik–Kastamonu 1966
Sarıyer–A. Afyonspor
Tuzlaspor–Sivas Bel.

28. Hafta
Sivas Bel.–BB Bodrum
Hatayspor–Eyüpspor
Kastamonu 1966–Sarıyer
Keçiörengücü–Kocaeli Birlik
Tokatspor–Etimesgut Bel.
Tuzlaspor–Bucaspor
A. Afyonspor–İnegölspor
Mersin İY–Menemen Bel.
Amed SF–Sancaktepe Bel.

29. Hafta
Kocaeli Birlik–Hatayspor
Etimesgut Bel.–Mersin İY
Eyüpspor–Tokatspor
Sarıyer–Keçiörengücü
Bucaspor–Amed SF
İnegölspor–Kastamonu 1966
Sancaktepe Bel.–A. Afyonspor
BB Bodrum–Tuzlaspor
Menemen Bel.–Sivas Bel.

30. Hafta
Hatayspor–Sarıyer
Mersin İY–Eyüpspor
Tokatspor–Kocaeli Birlik
A. Afyonspor–Amed SF
Sivas Bel.–Etimesgut Bel.
BB Bodrum–Bucaspor
Keçiörengücü–İnegölspor
Tuzlaspor–Menemen Bel.
Kastamonu 1966–Sancaktepe Bel.

31. Hafta
İnegölspor–Hatayspor
Kocaeli Birlik–Mersin İY
Sancaktepe Bel.–Keçiörengücü
Sarıyer–Tokatspor
Amed SF–Kastamonu 1966
Etimesgut Bel.–Tuzlaspor
Bucaspor–A. Afyonspor
Eyüpspor–Sivas Bel.
Menemen Bel.–BB Bodrum

32. Hafta
Tuzlaspor–Eyüpspor
Mersin İY–Sarıyer
A. Afyonspor–Kastamonu 1966
Sivas Bel.–Kocaeli Birlik
BB Bodrum–Etimesgut Bel.
Keçiörengücü–Amed SF
Tokatspor–İnegölspor
Hatayspor–Sancaktepe Bel.
Bucaspor–Menemen Bel.

33. Hafta
Etimesgut Bel.–Menemen Bel.
Amed SF–Hatayspor
Sancaktepe Bel.–Tokatspor
A. Afyonspor–Keçiörengücü
İnegölspor–Mersin İY
Kastamonu 1966–Bucaspor
Kocaeli Birlik–Tuzlaspor
Eyüpspor–BB Bodrum
Sarıyer–Sivas Bel.

34. Hafta
Hatayspor–A. Afyonspor
Tuzlaspor–Sarıyer
Menemen Bel.–Eyüpspor
Tokatspor–Amed SF
Bucaspor–Etimesgut Bel.
BB Bodrum–Kocaeli Birlik
Keçiörengücü–Kastamonu 1966
Sivas Bel.–İnegölspor
Mersin İY–Sancaktepe Bel.

TFF 2. Lig
Beyaz Grup Fikstürü

1. Hafta
Nazilli Bel.-K. Maraşspor
Niğde Bel.-Şanlıurfaspor
Silivrispor-Bandırmaspor
F.Karagümrük-Gümüşhanespor
Fethiyespor-Hacettepe
Altay-Zonguldak Kömür
Sakaryaspor-Karşıyaka
K. A. Selçukspor-Pendikspor
Kırklarelispor-Bugsaş

2. Hafta
Zonguldak Kömür-F.Karagümrük
K. Maraşspor-Altay
Bugsaş-Sakaryaspor
Pendikspor-Fethiyespor
Şanlıurfaspor-Nazilli Bel.
Karşıyaka-Silivrispor
Hacettepe-Kırklarelispor
Gümüşhanespor-K. A. Selçukspor
Bandırmaspor-Niğde Bel.

3. Hafta
Altay-Şanlıurfaspor
F. Karagümrük-K. Maraşspor
Niğde Bel.-Nazilli Bel.
Fethiyespor-Gümüşhanespor
K.A.Selçukspor-Zonguldak Kömür
Sakaryaspor-Hacettepe
Kırklarelispor-Pendikspor
Bandırmaspor-Karşıyaka
Silivrispor-Bugsaş

4. Hafta
K. Maraşspor-K. A. Selçukspor
Şanlıurfaspor-F. Karagümrük
Pendikspor-Sakaryaspor
Nazilli Bel.-Altay
Bugsaş-Bandırmaspor
Gümüşhanespor-Kırklarelispor
Zonguldak Kömür-Fethiyespor
Hacettepe-Silivrispor
Karşıyaka-Niğde Bel.

5. Hafta
K. A. Selçukspor-Şanlıurfaspor
Fethiyespor-K. Maraşspor
F. Karagümrük-Nazilli Bel.
Sakaryaspor-Gümüşhanespor
Niğde Bel.-Altay
Bandırmaspor-Hacettepe
Kırklarelispor-Zonguldak Kömür
Silivrispor-Pendikspor
Karşıyaka-Bugsaş

6. Hafta
Nazilli Bel.-K. A. Selçukspor
Altay-F. Karagümrük
Hacettepe-Karşıyaka
Zonguldak Kömür-Sakaryaspor
Pendikspor-Bandırmaspor
Şanlıurfaspor-Fethiyespor
K. Maraşspor-Kırklarelispor
Gümüşhanespor-Silivrispor
Bugsaş-Niğde Bel.

7. Hafta
Sakaryaspor-K. Maraşspor
Kırklarelispor-Şanlıurfaspor
Fethiyespor-Nazilli Bel.
Bandırmaspor-Gümüşhanespor
K. A. Selçukspor-Altay
Silivrispor-Zonguldak Kömür
Bugsaş-Hacettepe
Niğde Bel.-F. Karagümrük
Karşıyaka-Pendikspor

8. Hafta
Pendikspor-Bugsaş
Gümüşhanespor-Karşıyaka
Şanlıurfaspor-Sakaryaspor
Zonguldak Kömür-Bandırmaspor
Altay-Fethiyespor
K. Maraşspor-Silivrispor
Nazilli Bel.-Kırklarelispor
Hacettepe-Niğde Bel.
F. Karagümrük-K. A. Selçukspor

9. Hafta
Niğde Bel.-K. A. Selçukspor
Silivrispor-Şanlıurfaspor
Bandırmaspor-K. Maraşspor
Sakaryaspor-Nazilli Bel.
Bugsaş-Gümüşhanespor
Kırklarelispor-Altay
Karşıyaka-Zonguldak Kömür
Fethiyespor-F. Karagümrük
Hacettepe-Pendikspor

10. Hafta
Zonguldak Kömür-Bugsaş
Gümüşhanespor-Hacettepe
Altay-Sakaryaspor
K. Maraşspor-Karşıyaka
Şanlıurfaspor-Bandırmaspor
K. A. Selçukspor-Fethiyespor
F. Karagümrük-Kırklarelispor
Nazilli Bel.-Silivrispor
Pendikspor-Niğde Bel.

11. Hafta
Karşıyaka-Şanlıurfaspor
Bugsaş-K. Maraşspor
Niğde Bel.-Fethiyespor
Bandırmaspor-Nazilli Bel.
Pendikspor-Gümüşhanespor
Silivrispor-Altay
Hacettepe-Zonguldak Kömür
Kırklarelispor-K. A. Selçukspor
Sakaryaspor-F. Karagümrük

12. Hafta
Nazilli Bel.-Karşıyaka
Zonguldak Kömür-Pendikspor
Şanlıurfaspor-Bugsaş
K. A. Selçukspor-Sakaryaspor
K. Maraşspor-Hacettepe
Altay-Bandırmaspor
F. Karagümrük-Silivrispor
Fethiyespor-Kırklarelispor
Gümüşhanespor-Niğde Bel.

13. Hafta
Niğde Bel.-Kırklarelispor
Pendikspor-K. Maraşspor
Hacettepe-Şanlıurfaspor
Bugsaş-Nazilli Bel.
Sakaryaspor-Fethiyespor
Karşıyaka-Altay
Gümüşhanespor-Zonguldak Kömür
Silivrispor-K. A. Selçukspor
Bandırmaspor-F. Karagümrük

14. Hafta
Şanlıurfaspor-Pendikspor
F. Karagümrük-Karşıyaka
Altay-Bugsaş
Nazilli Bel.-Hacettepe
Kırklarelispor-Sakaryaspor
K.Maraşspor-Gümüşhanespor
K.A.Selçukspor-Bandırmaspor
Fethiyespor-Silivrispor
Zonguldak Kömür-Niğde Bel.

15. Hafta
Sakaryaspor-Niğde Bel.
Silivrispor-Kırklarelispor
Gümüşhanespor-Şanlıurfaspor
Bandırmaspor-Fethiyespor
Pendikspor-Nazilli Bel.
Hacettepe-Altay
K.Maraşspor-Zonguldak Kömür
Karşıyaka-K. A. Selçukspor
Bugsaş-F. Karagümrük

16. Hafta
Fethiyespor-Karşıyaka
K. A. Selçukspor-Bugsaş
Altay-Pendikspor
Şanlıurfaspor-Zonguldak Kömür
F. Karagümrük-Hacettepe
Kırklarelispor-Bandırmaspor
Nazilli Bel.-Gümüşhanespor
Niğde Bel.-K. Maraşspor
Sakaryaspor-Silivrispor

17. Hafta
Karşıyaka-Kırklarelispor
K. Maraşspor-Şanlıurfaspor
Zonguldak Kömür-Nazilli Bel.
Bugsaş-Fethiyespor
Gümüşhanespor-Altay
Bandırmaspor-Sakaryaspor
Pendikspor-F. Karagümrük
Silivrispor-Niğde Bel.
Hacettepe-K. A. Selçukspor

18. Hafta
Pendikspor-K. A. Selçukspor
Şanlıurfaspor-Niğde Bel.
Gümüşhanespor-F.Karagümrük
Karşıyaka-Sakaryaspor
Zonguldak Kömür-Altay
Hacettepe-Fethiyespor
K. Maraşspor-Nazilli Bel.
Bugsaş-Kırklarelispor
Bandırmaspor-Silivrispor

19. Hafta
Altay-K. Maraşspor
Nazilli Bel.-Şanlıurfaspor
K.A.Selçukspor-Gümüşhanespor
Niğde Bel.-Bandırmaspor
Silivrispor-Karşıyaka
Kırklarelispor-Hacettepe
F.Karagümrük-Zonguldak Kömür
Fethiyespor-Pendikspor
Sakaryaspor-Bugsaş

20. Hafta
K. Maraşspor-F. Karagümrük
Şanlıurfaspor-Altay
Hacettepe-Sakaryaspor
Karşıyaka-Bandırmaspor
Gümüşhanespor-Fethiyespor
Bugsaş-Silivrispor
Pendikspor-Kırklarelispor
Nazilli Bel.-Niğde Bel.
Zonguldak Kömür-K.A.Selçukspor

21. Hafta
F. Karagümrük-Şanlıurfaspor
K. A. Selçukspor-K. Maraşspor
Altay-Nazilli Bel.
Kırklarelispor-Gümüşhanespor
Silivrispor-Hacettepe
Fethiyespor-Zonguldak Kömür
Niğde Bel.-Karşıyaka
Bandırmaspor-Bugsaş
Sakaryaspor-Pendikspor

22. Hafta
Şanlıurfaspor-K. A. Selçukspor
Nazilli Bel.-F. Karagümrük
Bugsaş-Karşıyaka
Gümüşhanespor-Sakaryaspor
Hacettepe-Bandırmaspor
K. Maraşspor-Fethiyespor
Zonguldak Kömür-Kırklarelispor
Pendikspor-Silivrispor
Altay-Niğde Bel.

23. Hafta
Kırklarelispor-K. Maraşspor
Fethiyespor-Şanlıurfaspor
Silivrispor-Gümüşhanespor
K. A. Selçukspor-Nazilli Bel.
F. Karagümrük-Altay
Sakaryaspor-Zonguldak Kömür
Karşıyaka-Hacettepe
Niğde Bel.-Bugsaş
Bandırmaspor-Pendikspor

24. Hafta
Hacettepe-Bugsaş
Pendikspor-Karşıyaka
K. Maraşspor-Sakaryaspor
Nazilli Bel.-Fethiyespor
Gümüşhanespor-Bandırmaspor
Şanlıurfaspor-Kırklarelispor
Zonguldak Kömür-Silivrispor
Altay-K. A. Selçukspor
F. Karagümrük-Niğde Bel.

25. Hafta
Sakaryaspor-Şanlıurfaspor
Silivrispor-K. Maraşspor
Karşıyaka-Gümüşhanespor
Kırklarelispor-Nazilli Bel.
Fethiyespor-Altay
Niğde Bel.-Hacettepe
Bandırmaspor-Zonguldak Kömür
K.A.Selçukspor-F.Karagümrük
Bugsaş-Pendikspor

26. Hafta
Gümüşhanespor-Bugsaş
Zonguldak Kömür-Karşıyaka
Pendikspor-Hacettepe
Nazilli Bel.-Sakaryaspor
K. Maraşspor-Bandırmaspor
F. Karagümrük-Fethiyespor
Şanlıurfaspor-Silivrispor
Altay-Kırklarelispor
K. A. Selçukspor-Niğde Bel.

27. Hafta
Karşıyaka-K. Maraşspor
Bandırmaspor-Şanlıurfaspor
Silivrispor-Nazilli Bel.
Hacettepe-Gümüşhanespor
Sakaryaspor-Altay
Bugsaş-Zonguldak Kömür
Kırklarelispor-F. Karagümrük
Fethiyespor-K. A. Selçukspor
Niğde Bel.-Pendikspor

28. Hafta
K. Maraşspor-Bugsaş
Gümüşhanespor-Pendikspor
Zonguldak Kömür-Hacettepe
F. Karagümrük-Sakaryaspor
Şanlıurfaspor-Karşıyaka
Nazilli Bel.-Bandırmaspor
K. A. Selçukspor-Kırklarelispor
Altay-Silivrispor
Fethiyespor-Niğde Bel.

29. Hafta
Sakaryaspor-K. A. Selçukspor
Bugsaş-Şanlıurfaspor
Hacettepe-K. Maraşspor
Niğde Bel.-Gümüşhanespor
Karşıyaka-Nazilli Bel.
Kırklarelispor-Fethiyespor
Bandırmaspor-Altay
Pendikspor-Zonguldak Kömür
Silivrispor-F. Karagümrük

30. Hafta
Altay-Karşıyaka
K. Maraşspor-Pendikspor
Nazilli Bel.-Bugsaş
Fethiyespor-Sakaryaspor
Şanlıurfaspor-Hacettepe
Zonguldak Kömür-Gümüşhanespor
F.Karagümrük-Bandırmaspor
K. A. Selçukspor-Silivrispor
Kırklarelispor-Niğde Bel.

31. Hafta
Bandırmaspor-K. A. Selçukspor
Sakaryaspor-Kırklarelispor
Gümüşhanespor-K. Maraşspor
Pendikspor-Şanlıurfaspor
Silivrispor-Fethiyespor
Hacettepe-Nazilli Bel.
Bugsaş-Altay
Niğde Bel.-Zonguldak Kömür
Karşıyaka-F. Karagümrük

32. Hafta
Nazilli Bel.-Pendikspor
F. Karagümrük-Bugsaş
Altay-Hacettepe
Niğde Bel.-Sakaryaspor
K. A. Selçukspor-Karşıyaka
Fethiyespor-Bandırmaspor
Şanlıurfaspor-Gümüşhanespor
Zonguldak Kömür-K.Maraşspor
Kırklarelispor-Silivrispor

33. Hafta
Bandırmaspor-Kırklarelispor
Zonguldak Kömür-Şanlıurfaspor
Gümüşhanespor-Nazilli Bel.
Karşıyaka-Fethiyespor
Pendikspor-Altay
Silivrispor-Sakaryaspor
Hacettepe-F. Karagümrük
Bugsaş-K. A. Selçukspor
K. Maraşspor-Niğde Bel.

34. Hafta
Kırklarelispor-Karşıyaka
Fethiyespor-Bugsaş
F. Karagümrük-Pendikspor
K. A. Selçukspor-Hacettepe
Nazilli Bel.-Zonguldak Kömür
Sakaryaspor-Bandırmaspor
Altay-Gümüşhanespor
Şanlıurfaspor-K. Maraşspor
Niğde Bel.-Silivrispor

TFF 3. Lig
1. Grup Fikstürü

1. Hafta
Bayrampaşa–Batman Petrol
Orhangazi Bel.–Bergama Bel.
Kemerspor 2003–Kozan Bel.
Erzin Bel.–Bayburt GÖİ
Yomraspor–Manisa BB
Düzcespor–H. E. Adıvarspor
Dardanelspor–Erbaaspor
Y. Altındağ Bel.–Ofspor
12 Bingöl Spor–Çatalcaspor

2. Hafta
Bergama Bel.–Erzin Bel.
Manisa BB–Kemerspor 2003
Kozan Bel.–Orhangazi Bel.
Erbaaspor–Y. Altındağ Bel.
Batman Petrol–Yomraspor
H.E. Adıvarspor–Dardanelspor
Bayburt GÖİ–Düzcespor
Çatalcaspor–Bayrampaşa
Ofspor–12 Bingöl Spor

3. Hafta
12 Bingöl Spor–Bayrampaşa
Kemerspor 2003–Batman Petrol
Düzcespor–Bergama Bel.
Dardanelspor–Bayburt GÖİ
Erzin Bel.–Kozan Bel.
Orhangazi Bel.–Manisa BB
Ofspor–Erbaaspor
Y. Altındağ Bel.–H. E. Adıvarspor
Yomraspor–Çatalcaspor

4. Hafta
Manisa BB–Erzin Bel.
Batman Petrol–Orhangazi Bel.
H. E. Adıvarspor–Ofspor
Çatalcaspor–Kemerspor 2003
Bayburt GÖİ–Y. Altındağ Bel.
Bayrampaşa–Yomraspor
Bergama Bel.–Dardanelspor
Kozan Bel.–Düzcespor
Erbaaspor–12 Bingöl Spor

5. Hafta
Y. Altındağ Bel.–Bergama Bel.
Dardanelspor–Kozan Bel.
Erzin Bel.–Batman Petrol
Kemerspor 2003–Bayrampaşa
Ofspor–Bayburt GÖİ
Düzcespor–Manisa BB
12 Bingöl Spor–Yomraspor
Erbaaspor–H. E. Adıvarspor
Orhangazi Bel.–Çatalcaspor

6. Hafta
Çatalcaspor–Erzin Bel.
Yomraspor–Kemerspor 2003
Bayrampaşa–Orhangazi Bel.
Kozan Bel.–Y. Altındağ Bel.
Bayburt GÖİ–Erbaaspor
Bergama Bel.–Ofspor
Manisa BB–Dardanelspor
Batman Petrol–Düzcespor
H. E. Adıvarspor–12 Bingöl Spor

7. Hafta
Erbaaspor–Bergama Bel.
Erzin Bel.–Bayrampaşa
Dardanelspor–Batman Petrol
Ofspor–Kozan Bel.
H. E. Adıvarspor–Bayburt GÖİ
Orhangazi Bel.–Yomraspor
Y. Altındağ Bel.–Manisa BB
12 Bingöl Spor–Kemerspor 2003
Düzcespor–Çatalcaspor

8. Hafta
Yomraspor–Erzin Bel.
Manisa BB–Ofspor
Kemerspor 2003–Orhangazi Bel.
Bergama Bel.–H. E. Adıvarspor
Batman Petrol–Y. Altındağ Bel.
Kozan Bel.–Erbaaspor
Çatalcaspor–Dardanelspor
Bayrampaşa–Düzcespor
Bayburt GÖİ–12 Bingöl Spor

9. Hafta
Y. Altındağ Bel.–Çatalcaspor
Bayburt GÖİ–Bergama Bel.
Ofspor–Batman Petrol
Dardanelspor–Bayrampaşa
H. E. Adıvarspor–Kozan Bel.
Düzcespor–Yomraspor
Erbaaspor–Manisa BB
12 Bingöl Spor–Orhangazi Bel.
Erzin Bel.–Kemerspor 2003

10. Hafta
Orhangazi Bel.–Erzin Bel.
Bayrampaşa–Y. Altındağ Bel.
Manisa BB–H. E. Adıvarspor
Batman Petrol–Erbaaspor
Çatalcaspor–Ofspor
Yomraspor–Dardanelspor
Kozan Bel.–Bayburt GÖİ
Kemerspor 2003–Düzcespor
Bergama Bel.–12 Bingöl Spor

11. Hafta
Erbaaspor–Çatalcaspor
Bergama Bel.–Kozan Bel.
Ofspor–Bayrampaşa
H. E. Adıvarspor–Batman Petrol
Y. Altındağ Bel.–Yomraspor
Bayburt GÖİ–Manisa BB
12 Bingöl Spor–Erzin Bel.
Dardanelspor–Kemerspor 2003
Düzcespor–Orhangazi Bel.

12. Hafta
Yomraspor–Ofspor
Kemerspor 2003–Y. Altındağ Bel.
Çatalcaspor–H. E. Adıvarspor
Bayrampaşa–Erbaaspor
Batman Petrol–Bayburt GÖİ
Orhangazi Bel.–Dardanelspor
Erzin Bel.–Düzcespor
Manisa BB–Bergama Bel.
Kozan Bel.–12 Bingöl Spor

13. Hafta
12 Bingöl Spor–Düzcespor
Bergama Bel.–Batman Petrol
H. E. Adıvarspor–Bayrampaşa
Erbaaspor–Yomraspor
Kozan Bel.–Manisa BB
Ofspor–Kemerspor 2003
Y. Altındağ Bel.–Orhangazi Bel.
Dardanelspor–Erzin Bel.
Bayburt GÖİ–Çatalcaspor

14. Hafta
Kemerspor 2003–Erbaaspor
Orhangazi Bel.–Ofspor
Erzin Bel.–Y. Altındağ Bel.
Yomraspor–H. E. Adıvarspor
Bayrampaşa–Bayburt GÖİ
Düzcespor–Dardanelspor
Batman Petrol–Kozan Bel.
Çatalcaspor–Bergama Bel.
Manisa BB–12 Bingöl Spor

15. Hafta
Dardanelspor–12 Bingöl Spor
Y. Altındağ Bel.–Düzcespor
Bergama Bel.–Bayrampaşa
Batman Petrol–Manisa BB
Bayburt GÖİ–Yomraspor
Kozan Bel.–Çatalcaspor
Erbaaspor–Orhangazi Bel.
Ofspor–Erzin Bel.
H.E. Adıvarspor–Kemerspor 2003

16. Hafta
Dardanelspor–Y. Altındağ Bel.
Orhangazi Bel.–H. E. Adıvarspor
Düzcespor–Ofspor
Erzin Bel.–Erbaaspor
Çatalcaspor–Manisa BB
Kemerspor 2003–Bayburt GÖİ
12 Bingöl Spor–Batman Petrol
Bayrampaşa–Kozan Bel.
Yomraspor–Bergama Bel.

17. Hafta
Manisa BB–Bayrampaşa
Erbaaspor–Düzcespor
Ofspor–Dardanelspor
Kozan Bel.–Yomraspor
Bayburt GÖİ–Orhangazi Bel.
Bergama Bel.–Kemerspor 2003
H. E. Adıvarspor–Erzin Bel.
Batman Petrol–Çatalcaspor
Y. Altındağ Bel.–12 Bingöl Spor

18. Hafta
Çatalcaspor–12 Bingöl Spor
Bayburt GÖİ–Erzin Bel.
Kozan Bel.–Kemerspor 2003
Bergama Bel.–Orhangazi Bel.
Ofspor–Y. Altındağ Bel.
Manisa BB–Yomraspor
Erbaaspor–Dardanelspor
H. E. Adıvarspor–Düzcespor
Batman Petrol–Bayrampaşa

19. Hafta
Yomraspor–Batman Petrol
Erzin Bel.–Bergama Bel.
Orhangazi Bel.–Kozan Bel.
Düzcespor–Bayburt GÖİ
Kemerspor 2003–Manisa BB
12 Bingöl Spor–Ofspor
Y. Altındağ Bel.–Erbaaspor
Dardanelspor–H. E. Adıvarspor
Bayrampaşa–Çatalcaspor

20. Hafta
Kozan Bel.–Erzin Bel.
Manisa BB–Orhangazi Bel.
Erbaaspor–Ofspor
Batman Petrol–Kemerspor 2003
H.E. Adıvarspor–Y. Altındağ Bel.
Çatalcaspor–Yomraspor
Bayburt GÖİ–Dardanelspor
Bergama Bel.–Düzcespor
Bayrampaşa–12 Bingöl Spor

21. Hafta
Dardanelspor–Bergama Bel.
Düzcespor–Kozan Bel.
Orhangazi Bel.–Batman Petrol
Yomraspor–Bayrampaşa
Y. Altındağ Bel.–Bayburt GÖİ
Erzin Bel.–Manisa BB
12 Bingöl Spor–Erbaaspor
Ofspor–H. E. Adıvarspor
Kemerspor 2003–Çatalcaspor

22. Hafta
Batman Petrol–Erzin Bel.
Bayrampaşa–Kemerspor 2003
Çatalcaspor–Orhangazi Bel.
Bergama Bel.–Y. Altındağ Bel.
Bayburt GÖİ–Ofspor
H. E. Adıvarspor–Erbaaspor
Kozan Bel.–Dardanelspor
Manisa BB–Düzcespor
Yomraspor–12 Bingöl Spor

23. Hafta
Ofspor–Bergama Bel.
Orhangazi Bel.–Bayrampaşa
Düzcespor–Batman Petrol
Y. Altındağ Bel.–Kozan Bel.
Dardanelspor–Manisa BB
Erbaaspor–Bayburt GÖİ
Kemerspor 2003–Yomraspor
12 Bingöl Spor–H. E. Adıvarspor
Erzin Bel.–Çatalcaspor

24. Hafta
Bayrampaşa–Erzin Bel.
Yomraspor–Orhangazi Bel.
Bayburt GÖİ–H. E. Adıvarspor
Kozan Bel.–Ofspor
Manisa BB–Y. Altındağ Bel.
Bergama Bel.–Erbaaspor
Batman Petrol–Dardanelspor
Çatalcaspor–Düzcespor
Kemerspor 2003–12 Bingöl Spor

25. Hafta
H. E. Adıvarspor–Bergama Bel.
Y. Altındağ Bel.–Batman Petrol
Düzcespor–Bayrampaşa
Erbaaspor–Kozan Bel.
Erzin Bel.–Yomraspor
12 Bingöl Spor–Bayburt GÖİ
Ofspor–Manisa BB
Orhangazi Bel.–Kemerspor 2003
Dardanelspor–Çatalcaspor

26. Hafta
Kemerspor 2003–Erzin Bel.
Kozan Bel.–H. E. Adıvarspor
Çatalcaspor–Y. Altındağ Bel.
Manisa BB–Erbaaspor
Batman Petrol–Ofspor
Bayrampaşa–Dardanelspor
Bergama Bel.–Bayburt GÖİ
Yomraspor–Düzcespor
Orhangazi Bel.–12 Bingöl Spor

27. Hafta
Bayburt GÖİ–Kozan Bel.
12 Bingöl Spor–Bergama Bel.
Y. Altındağ Bel.–Bayrampaşa
Erbaaspor–Batman Petrol
Dardanelspor–Yomraspor
H. E. Adıvarspor–Manisa BB
Ofspor–Çatalcaspor
Düzcespor–Kemerspor 2003
Erzin Bel.–Orhangazi Bel.

28. Hafta
Batman Petrol–H. E. Adıvarspor
Bayrampaşa–Ofspor
Yomraspor–Y. Altındağ Bel.
Çatalcaspor–Erbaaspor
Manisa BB–Bayburt GÖİ
Kemerspor 2003–Dardanelspor
Kozan Bel.–Bergama Bel.
Orhangazi Bel.–Düzcespor
Erzin Bel.–12 Bingöl Spor

29. Hafta
H. E. Adıvarspor–Çatalcaspor
Bayburt GÖİ–Batman Petrol
Erbaaspor–Bayrampaşa
12 Bingöl Spor–Kozan Bel.
Bergama Bel.–Manisa BB
Ofspor–Yomraspor
Dardanelspor–Orhangazi Bel.
Y. Altındağ Bel.–Kemerspor 2003
Düzcespor–Erzin Bel.

30. Hafta
Kemerspor 2003–Ofspor
Yomraspor–Erbaaspor
Bayrampaşa–H. E. Adıvarspor
Orhangazi Bel.–Y. Altındağ Bel.
Çatalcaspor–Bayburt GÖİ
Manisa BB–Kozan Bel.
Erzin Bel.–Dardanelspor
Batman Petrol–Bergama Bel.
Düzcespor–12 Bingöl Spor

31. Hafta
Bayburt GÖİ–Bayrampaşa
Kozan Bel.–Batman Petrol
Dardanelspor–Düzcespor
H. E. Adıvarspor–Yomraspor
12 Bingöl Spor–Manisa BB
Y. Altındağ Bel.–Erzin Bel.
Bergama Bel.–Çatalcaspor
Erbaaspor–Kemerspor 2003
Ofspor–Orhangazi Bel.

32. Hafta
Düzcespor–Y. Altındağ Bel.
Kemerspor 2003–H. E. Adıvarspor
Erzin Bel.–Ofspor
Orhangazi Bel.–Erbaaspor
Yomraspor–Bayburt GÖİ
12 Bingöl Spor–Dardanelspor
Çatalcaspor–Kozan Bel.
Manisa BB–Batman Petrol
Bayrampaşa–Bergama Bel.

33. Hafta
Kozan Bel.–Bayrampaşa
Ofspor–Düzcespor
Y. Altındağ Bel.–Dardanelspor
Bergama Bel.–Yomraspor
H.E. Adıvarspor–Orhangazi Bel.
Bayburt GÖİ–Kemerspor 2003
Manisa BB–Çatalcaspor
Erbaaspor–Erzin Bel.
Batman Petrol–12 Bingöl Spor

34. Hafta
Düzcespor–Erbaaspor
Dardanelspor–Ofspor
Erzin Bel.–H. E. Adıvarspor
12 Bingöl Spor–Y. Altındağ Bel.
Bayrampaşa–Manisa BB
Orhangazi Bel.–Bayburt GÖİ
Yomraspor–Kozan Bel.
Kemerspor 2003–Bergama Bel.
Çatalcaspor–Batman Petrol

TFF 3. Lig
2. Grup Fikstürü

1. Hafta
Van BB–Ankara Demir
K. Erokspor–Muğlaspor
1461 Trabzon–Kırıkhanspor
Tire 1922 Spor–A. 24Erzincan
K. Erciyesspor–Pazarspor
Turgutluspor–Yeşil Bursa
Diyarbekir Spor–A. Bağcılar
Gölcükspor–Y. Orduspor
Darıca GB–E. Velimeşe

2. Hafta
Yeşil Bursa–1461 Trabzon
Y. Orduspor–Tire 1922 Spor
A. 24Erzincan–Diyarbekir Spor
Pazarspor–Darıca GB
Muğlaspor–Gölcükspor
Kırıkhanspor–Van BB
E. Velimeşe–K. Erokspor
Ankara Demir–K. Erciyesspor
A. Bağcılar–Turgutluspor

3. Hafta
Tire 1922 Spor–Muğlaspor
Darıca GB–Ankara Demir
Van BB–K. Erciyesspor
Turgutluspor–A. 24Erzincan
K. Erokspor–Pazarspor
Kırıkhanspor–Yeşil Bursa
1461 Trabzon–A. Bağcılar
Diyarbekir Spor–Y. Orduspor
Gölcükspor–E. Velimeşe

4. Hafta
A. 24Erzincan–1461 Trabzon
E. Velimeşe–Tire 1922 Spor
Pazarspor–Gölcükspor
K. Erciyesspor–Darıca GB
Yeşil Bursa–Van BB
Muğlaspor–Diyarbekir Spor
A. Bağcılar–Kırıkhanspor
Y. Orduspor–Turgutluspor
Ankara Demir–K. Erokspor

5. Hafta
Turgutluspor–Muğlaspor
K. Erokspor–K. Erciyesspor
Gölcükspor–Ankara Demir
Kırıkhanspor–A. 24Erzincan
Van BB–Darıca GB
Tire 1922 Spor–Pazarspor
Yeşil Bursa–A. Bağcılar
1461 Trabzon–Y. Orduspor
Diyarbekir Spor–E. Velimeşe

6. Hafta
Muğlaspor–1461 Trabzon
Ankara Demir–Tire 1922 Spor
A. 24Erzincan–Yeşil Bursa
K. Erciyesspor–Gölcükspor
Pazarspor–Diyarbekir Spor
A. Bağcılar–Van BB
Y. Orduspor–Kırıkhanspor
Darıca GB–K. Erokspor
E. Velimeşe–Turgutluspor

7. Hafta
Diyarbekir Spor–Ankara Demir
Tire 1922 Spor–K. Erciyesspor
Kırıkhanspor–Muğlaspor
Van BB–K. Erokspor
A. Bağcılar–A. 24Erzincan
Gölcükspor–Darıca GB
Turgutluspor–Pazarspor
Yeşil Bursa–Y. Orduspor
1461 Trabzon–E. Velimeşe

8. Hafta
Darıca GB–Tire 1922 Spor
Y. Orduspor–A. Bağcılar
Muğlaspor–Yeşil Bursa
K. Erokspor–Gölcükspor
K. Erciyesspor–Diyarbekir Spor
A. 24Erzincan–Van BB
E. Velimeşe–Kırıkhanspor
Ankara Demir–Turgutluspor
Pazarspor–1461 Trabzon

9. Hafta
A. Bağcılar–Muğlaspor
Turgutluspor–K. Erciyesspor
1461 Trabzon–Ankara Demir
Tire 1922 Spor–K. Erokspor
Diyarbekir Spor–Darıca GB
Kırıkhanspor–Pazarspor
Van BB–Gölcükspor
Yeşil Bursa–E. Velimeşe
A. 24Erzincan–Y. Orduspor

10. Hafta
E. Velimeşe–A. Bağcılar
Gölcükspor–Tire 1922 Spor
Pazarspor–Yeşil Bursa
K. Erokspor–Diyarbekir Spor
Ankara Demir–Kırıkhanspor
Y. Orduspor–Van BB
Muğlaspor–A. 24Erzincan
Darıca GB–Turgutluspor
K. Erciyesspor–1461 Trabzon

11. Hafta
A. 24Erzincan–E. Velimeşe
Turgutluspor–K. Erokspor
Y. Orduspor–Muğlaspor
Yeşil Bursa–Ankara Demir
Kırıkhanspor–K. Erciyesspor
1461 Trabzon–Darıca GB
Diyarbekir Spor–Gölcükspor
A. Bağcılar–Pazarspor
Van BB–Tire 1922 Spor

12. Hafta
Ankara Demir–A. Bağcılar
E. Velimeşe–Y. Orduspor
K. Erciyesspor–Yeşil Bursa
Gölcükspor–Turgutluspor
Pazarspor–A. 24Erzincan
Tire 1922 Spor–Diyarbekir Spor
Muğlaspor–Van BB
Darıca GB–Kırıkhanspor
K. Erokspor–1461 Trabzon

13. Hafta
Kırıkhanspor–K. Erokspor
A. Bağcılar–K. Erciyesspor
A. 24Erzincan–Ankara Demir
Y. Orduspor–Pazarspor
1461 Trabzon–Gölcükspor
Yeşil Bursa–Darıca GB
Van BB–Diyarbekir Spor
Muğlaspor–E. Velimeşe
Turgutluspor–Tire 1922 Spor

14. Hafta
K. Erokspor–Yeşil Bursa
Darıca GB–A. Bağcılar
Ankara Demir–Y. Orduspor
Diyarbekir Spor–Turgutluspor
Pazarspor–Muğlaspor
Gölcükspor–Kırıkhanspor
K. Erciyesspor–A. 24Erzincan
E. Velimeşe–Van BB
Tire 1922 Spor–1461 Trabzon

15. Hafta
Pazarspor–E. Velimeşe
Turgutluspor–Van BB
A. Bağcılar–K. Erokspor
Muğlaspor–Ankara Demir
Y. Orduspor–K. Erciyesspor
Kırıkhanspor–Tire 1922 Spor
1461 Trabzon–Diyarbekir Spor
A. 24Erzincan–Darıca GB
Yeşil Bursa–Gölcükspor

16. Hafta
Tire 1922 Spor–Yeşil Bursa
Van BB–Pazarspor
Gölcükspor–A. Bağcılar
Ankara Demir–E. Velimeşe
Darıca GB–Y. Orduspor
K. Erciyesspor–Muğlaspor
Diyarbekir Spor–Kırıkhanspor
K. Erokspor–A. 24Erzincan
Turgutluspor–1461 Trabzon

17. Hafta
1461 Trabzon–Van BB
Y. Orduspor–K. Erokspor
E. Velimeşe–K. Erciyesspor
Pazarspor–Ankara Demir
Kırıkhanspor–Turgutluspor
A. Bağcılar–Tire 1922 Spor
A. 24Erzincan–Gölcükspor
Yeşil Bursa–Diyarbekir Spor
Muğlaspor–Darıca GB

18. Hafta
E. Velimeşe–Darıca GB
Y. Orduspor–Gölcükspor
A. 24Erzincan–Tire 1922 Spor
Yeşil Bursa–Turgutluspor
Pazarspor–K. Erciyesspor
Muğlaspor–K. Erokspor
Ankara Demir–Van BB
A. Bağcılar–Diyarbekir Spor
Kırıkhanspor–1461 Trabzon

19. Hafta
Diyarbekir Spor–A. 24Erzincan
Van BB–Kırıkhanspor
K. Erciyesspor–Ankara Demir
Gölcükspor–Muğlaspor
Turgutluspor–A. Bağcılar
K. Erokspor–E. Velimeşe
Tire 1922 Spor–Y. Orduspor
Darıca GB–Pazarspor
1461 Trabzon–Yeşil Bursa

20. Hafta
E. Velimeşe–Gölcükspor
Ankara Demir–Darıca GB
Muğlaspor–Tire 1922 Spor
A. 24Erzincan–Turgutluspor
K. Erciyesspor–Van BB
Pazarspor–K. Erokspor
Y. Orduspor–Diyarbekir Spor
Yeşil Bursa–Kırıkhanspor
A. Bağcılar–1461 Trabzon

21. Hafta
1461 Trabzon–A. 24Erzincan
Diyarbekir Spor–Muğlaspor
K. Erokspor–Ankara Demir
Darıca GB–K. Erciyesspor
Van BB–Yeşil Bursa
Kırıkhanspor–A. Bağcılar
Turgutluspor–Y. Orduspor
Tire 1922 Spor–E. Velimeşe
Gölcükspor–Pazarspor

22. Hafta
A. Bağcılar–Yeşil Bursa
Ankara Demir–Gölcükspor
Pazarspor–Tire 1922 Spor
Muğlaspor–Turgutluspor
K. Erciyesspor–K. Erokspor
E. Velimeşe–Diyarbekir Spor
Darıca GB–Van BB
A. 24Erzincan–Kırıkhanspor
Y. Orduspor–1461 Trabzon

23. Hafta
Yeşil Bursa–A. 24Erzincan
1461 Trabzon–Muğlaspor
Gölcükspor–K. Erciyesspor
Tire 1922 Spor–Ankara Demir
Van BB–A. Bağcılar
Turgutluspor–E. Velimeşe
Kırıkhanspor–Y. Orduspor
K. Erokspor–Darıca GB
Diyarbekir Spor–Pazarspor

24. Hafta
Y. Orduspor–Yeşil Bursa
Darıca GB–Gölcükspor
A. 24Erzincan–A. Bağcılar
K. Erciyesspor–Tire 1922 Spor
Pazarspor–Turgutluspor
Ankara Demir–Diyarbekir Spor
K. Erokspor–Van BB
Muğlaspor–Kırıkhanspor
E. Velimeşe–1461 Trabzon

25. Hafta
Gölcükspor–K. Erokspor
Van BB–A. 24Erzincan
Yeşil Bursa–Muğlaspor
Turgutluspor–Ankara Demir
Diyarbekir Spor–K. Erciyesspor
A. Bağcılar–Y. Orduspor
Kırıkhanspor–E. Velimeşe
1461 Trabzon–Pazarspor
Tire 1922 Spor–Darıca GB

26. Hafta
Darıca GB–Diyarbekir Spor
E. Velimeşe–Yeşil Bursa
Muğlaspor–A. Bağcılar
K. Erokspor–Tire 1922 Spor
K. Erciyesspor–Turgutluspor
Y. Orduspor–A. 24Erzincan
Gölcükspor–Van BB
Pazarspor–Kırıkhanspor
Ankara Demir–1461 Trabzon

27. Hafta
Diyarbekir Spor–K. Erokspor
A. 24Erzincan–Muğlaspor
1461 Trabzon–K. Erciyesspor
Kırıkhanspor–Ankara Demir
A. Bağcılar–E. Velimeşe
Van BB–Y. Orduspor
Yeşil Bursa–Pazarspor
Turgutluspor–Darıca GB
Tire 1922 Spor–Gölcükspor

28. Hafta
Gölcükspor–Diyarbekir Spor
Ankara Demir–Yeşil Bursa
Muğlaspor–Y. Orduspor
Pazarspor–A. Bağcılar
K. Erokspor–Turgutluspor
K. Erciyesspor–Kırıkhanspor
Tire 1922 Spor–Van BB
E. Velimeşe–A. 24Erzincan
Darıca GB–1461 Trabzon

29. Hafta
1461 Trabzon–K. Erokspor
A. Bağcılar–Ankara Demir
Van BB–Muğlaspor
Yeşil Bursa–K. Erciyesspor
Y. Orduspor–E. Velimeşe
Diyarbekir Spor–Tire 1922 Spor
A. 24Erzincan–Pazarspor
Kırıkhanspor–Darıca GB
Turgutluspor–Gölcükspor

30. Hafta
Darıca GB–Yeşil Bursa
K. Erciyesspor–A. Bağcılar
Pazarspor–Y. Orduspor
E. Velimeşe–Muğlaspor
Tire 1922 Spor–Turgutluspor
K. Erokspor–Kırıkhanspor
Diyarbekir Spor–Van BB
Ankara Demir–A. 24Erzincan
Gölcükspor–1461 Trabzon

31. Hafta
Turgutluspor–Diyarbekir Spor
Yeşil Bursa–K. Erokspor
A. 24Erzincan–K. Erciyesspor
Y. Orduspor–Ankara Demir
Van BB–E. Velimeşe
1461 Trabzon–Tire 1922 Spor
Muğlaspor–Pazarspor
Kırıkhanspor–Gölcükspor
A. Bağcılar–Darıca GB

32. Hafta
E. Velimeşe–Pazarspor
Gölcükspor–Yeşil Bursa
K. Erokspor–A. Bağcılar
K. Erciyesspor–Y. Orduspor
Ankara Demir–Muğlaspor
Van BB–Turgutluspor
Tire 1922 Spor–Kırıkhanspor
Darıca GB–A. 24Erzincan
Diyarbekir Spor–1461 Trabzon

33. Hafta
Pazarspor–Van BB
A. 24Erzincan–K. Erokspor
1461 Trabzon–Turgutluspor
E. Velimeşe–Ankara Demir
Muğlaspor–K. Erciyesspor
Yeşil Bursa–Tire 1922 Spor
Y. Orduspor–Darıca GB
Kırıkhanspor–Diyarbekir Spor
A. Bağcılar–Gölcükspor

34. Hafta
Ankara Demir–Pazarspor
Diyarbekir Spor–Yeşil Bursa
Tire 1922 Spor–A. Bağcılar
K. Erokspor–Y. Orduspor
K. Erciyesspor–E. Velimeşe
Darıca GB–Muğlaspor
Turgutluspor–Kırıkhanspor
Gölcükspor–A. 24Erzincan
Van BB–1461 Trabzon

TFF 3. Lig
3. Grup Fikstürü

1. Hafta
U. Uşakspor–Tarsus İY
Sultanbeyli Bel.–Kocaelispor
Ş. Karaköprü Bel.–Aydınspor 1923
Tekirdağspor–Arsinspor
Osmaniyespor–Düzyurtspor
B. Tepecik–Çorum Bel.
A. Adliyespor–Payasspor
Kızılcabölükspor–Cizrespor
Karacabey Birlik–Elaziz Bel.

2. Hafta
Kocaelispor–U. Uşakspor
Arsinspor–Ş. Karaköprü Bel.
Düzyurtspor–Kızılcabölükspor
Cizrespor–Karacabey Birlik
Aydınspor 1923–Osmaniyespor
Elaziz Bel.–B. Tepecik
Çorum Bel.–A. Adliye
Payasspor–Sultanbeyli Bel.
Tarsus İY–Tekirdağspor

3. Hafta
Ş. Karaköprü Bel.–Tarsus İY
Tekirdağspor–Kocaelispor
Aydınspor 1923–Arsinspor
Karacabey Birlik–Düzyurtspor
Sultanbeyli Bel.–Çorum Bel.
Osmaniyespor–Kızılcabölükspor
U. Uşakspor–Payasspor
B. Tepecik–Cizrespor
A. Adliyespor–Elaziz Bel.

4. Hafta
Kocaelispor–Ş. Karaköprü Bel.
Çorum Bel.–U. Uşakspor
Kızılcabölükspor–Karacabey Birlik
Arsinspor–Osmaniyespor
Düzyurtspor–B. Tepecik
Cizrespor–A. Adliye
Elaziz Bel.–Sultanbeyli Bel.
Tarsus İY–Aydınspor 1923
Payasspor–Tekirdağspor

5. Hafta
Arsinspor–Tarsus İY
Aydınspor 1923–Kocaelispor
A. Adliyespor–Düzyurtspor
Osmaniyespor–Karacabey Birlik
Tekirdağspor–Çorum Bel.
Sultanbeyli Bel.–Cizrespor
Ş. Karaköprü Bel.–Payasspor
B. Tepecik–Kızılcabölükspor
U. Uşakspor–Elaziz Bel.

6. Hafta
Çorum Bel.–Ş. Karaköprü Bel.
Cizrespor–U. Uşakspor
Karacabey Birlik–B. Tepecik
Kızılcabölükspor–A. Adliye
Tarsus İY–Osmaniyespor
Düzyurtspor–Sultanbeyli Bel.
Kocaelispor–Arsinspor
Payasspor–Aydınspor 1923
Elaziz Bel.–Tekirdağspor

7. Hafta
Tarsus İY–Kocaelispor
U. Uşakspor–Düzyurtspor
Osmaniyespor–B. Tepecik
Sultanbeyli Bel.–Kızılcabölükspor
A. Adliyespor–Karacabey Birlik
Aydınspor 1923–Çorum Bel.
Tekirdağspor–Cizrespor
Arsinspor–Payasspor
Ş. Karaköprü Bel.–Elaziz Bel.

8. Hafta
Kızılcabölükspor–U. Uşakspor
Cizrespor–Ş. Karaköprü Bel.
Kocaelispor–Osmaniyespor
B. Tepecik–A. Adliye
Çorum Bel.–Arsinspor
Karacabey Birlik–Sultanbeyli Bel.
Elaziz Bel.–Aydınspor 1923
Payasspor–Tarsus İY
Düzyurtspor–Tekirdağspor

9. Hafta
Osmaniyespor–A. Adliye
Ş. Karaköprü Bel.–Düzyurtspor
Kocaelispor–Payasspor
U. Uşakspor–Karacabey Birlik
Tarsus İY–Çorum Bel.
Sultanbeyli Bel.–B. Tepecik
Tekirdağspor–Kızılcabölükspor
Aydınspor 1923–Cizrespor
Arsinspor–Elaziz Bel.

10. Hafta
Payasspor–Osmaniyespor
Kızılcabölükspor–Ş. Karaköprü Bel.
B. Tepecik–U. Uşakspor
A. Adliyespor–Sultanbeyli Bel.
Cizrespor–Arsinspor
Elaziz Bel.–Tarsus İY
Karacabey Birlik–Tekirdağspor
Çorum Bel.–Kocaelispor
Düzyurtspor–Aydınspor 1923

11. Hafta
Osmaniyespor–Sultanbeyli Bel.
Arsinspor–Düzyurtspor
U. Uşakspor–A. Adliye
Tarsus İY–Cizrespor
Aydınspor 1923–Kızılcabölükspor
Payasspor–Çorum Bel.
Tekirdağspor–B. Tepecik
Ş. Karaköprü Bel.–Karacabey Birlik
Kocaelispor–Elaziz Bel.

12. Hafta
Çorum Bel.–Osmaniyespor
Elaziz Bel.–Payasspor
Sultanbeyli Bel.–U. Uşakspor
B. Tepecik–Ş. Karaköprü Bel.
Kızılcabölükspor–Arsinspor
Karacabey Birlik–Aydınspor 1923
Cizrespor–Kocaelispor
A. Adliyespor–Tekirdağspor
Düzyurtspor–Tarsus İY

13. Hafta
Tekirdağspor–Sultanbeyli Bel.
Ş. Karaköprü Bel.–A. Adliye
Kocaelispor–Düzyurtspor
Osmaniyespor–U. Uşakspor
Payasspor–Cizrespor
Arsinspor–Karacabey Birlik
Tarsus İY–Kızılcabölükspor
Aydınspor 1923–B. Tepecik
Çorum Bel.–Elaziz Bel.

14. Hafta
Cizrespor–Çorum Bel.
Elaziz Bel.–Osmaniyespor
Sultanbeyli Bel.–Ş. Karaköprü Bel.
Düzyurtspor–Payasspor
B. Tepecik–Arsinspor
Karacabey Birlik–Tarsus İY
U. Uşakspor–Tekirdağspor
Kızılcabölükspor–Kocaelispor
A. Adliyespor–Aydınspor 1923

15. Hafta
Aydınspor 1923–Sultanbeyli Bel.
Çorum Bel.–Düzyurtspor
Arsinspor–A. Adliye
Tekirdağspor–Osmaniyespor
Ş. Karaköprü Bel.–U. Uşakspor
Payasspor–Kızılcabölükspor
Kocaelispor–Karacabey Birlik
Tarsus İY–B. Tepecik
Cizrespor–Elaziz Bel.

16. Hafta
Düzyurtspor–Elaziz Bel.
Osmaniyespor–Cizrespor
Kızılcabölükspor–Çorum Bel.
Karacabey Birlik–Payasspor
Tekirdağspor–Ş. Karaköprü Bel.
Sultanbeyli Bel.–Arsinspor
U. Uşakspor–Aydınspor 1923
B. Tepecik–Kocaelispor
A. Adliyespor–Tarsus İY

17. Hafta
Aydınspor 1923–Tekirdağspor
Tarsus İY–Sultanbeyli Bel.
Kocaelispor–A. Adliye
Cizrespor–Düzyurtspor
Elaziz Bel.–Kızılcabölükspor
Arsinspor–U. Uşakspor
Ş. Karaköprü Bel.–Osmaniyespor
Payasspor–B. Tepecik
Çorum Bel.–Karacabey Birlik

18. Hafta
Çorum Bel.–B. Tepecik
Düzyurtspor–Osmaniyespor
Elaziz Bel.–Karacabey Birlik
Tarsus İY–U. Uşakspor
Cizrespor–Kızılcabölükspor
Aydınspor 1923–Ş. Karaköprü Bel.
Payasspor–A. Adliye
Kocaelispor–Sultanbeyli Bel.
Arsinspor–Tekirdağspor

19. Hafta
Tekirdağspor–Tarsus İY
U. Uşakspor–Kocaelispor
Osmaniyespor–Aydınspor 1923
Ş. Karaköprü Bel.–Arsinspor
Kızılcabölükspor–Düzyurtspor
Sultanbeyli Bel.–Payasspor
A. Adliyespor–Çorum Bel.
Karacabey Birlik–Cizrespor
B. Tepecik–Elaziz Bel.

20. Hafta
Kızılcabölükspor–Osmaniyespor
Cizrespor–B. Tepecik
Düzyurtspor–Karacabey Birlik
Tarsus İY–Ş. Karaköprü Bel.
Payasspor–U. Uşakspor
Elaziz Bel.–A. Adliye
Çorum Bel.–Sultanbeyli Bel.
Arsinspor–Aydınspor 1923
Kocaelispor–Tekirdağspor

21. Hafta
Aydınspor 1923–Tarsus İY
Ş. Karaköprü Bel.–Kocaelispor
Osmaniyespor–Arsinspor
B. Tepecik–Düzyurtspor
Karacabey Birlik–Kızılcabölükspor
Tekirdağspor–Payasspor
U. Uşakspor–Çorum Bel.
A. Adliyespor–Cizrespor
Sultanbeyli Bel.–Elaziz Bel.

22. Hafta
Karacabey Birlik–Osmaniyespor
Kızılcabölükspor–B. Tepecik
Payasspor–Ş. Karaköprü Bel.
Elaziz Bel.–U. Uşakspor
Düzyurtspor–A. Adliye
Tarsus İY–Arsinspor
Cizrespor–Sultanbeyli Bel.
Kocaelispor–Aydınspor 1923
Çorum Bel.–Tekirdağspor

23. Hafta
Osmaniyespor–Tarsus İY
Arsinspor–Kocaelispor
Sultanbeyli Bel.–Düzyurtspor
U. Uşakspor–Cizrespor
Aydınspor 1923–Payasspor
A. Adliyespor–Kızılcabölükspor
B. Tepecik–Karacabey Birlik
Ş. Karaköprü Bel.–Çorum Bel.
Tekirdağspor–Elaziz Bel.

24. Hafta
B. Tepecik–Osmaniyespor
Düzyurtspor–U. Uşakspor
Elaziz Bel.–Ş. Karaköprü Bel.
Karacabey Birlik–A. Adliye
Kızılcabölükspor–Sultanbeyli Bel.
Payasspor–Arsinspor
Çorum Bel.–Aydınspor 1923
Kocaelispor–Tarsus İY
Cizrespor–Tekirdağspor

25. Hafta
Osmaniyespor–Kocaelispor
Tekirdağspor–Düzyurtspor
Ş. Karaköprü Bel.–Cizrespor
U. Uşakspor–Kızılcabölükspor
Tarsus İY–Payasspor
Arsinspor–Çorum Bel.
Sultanbeyli Bel.–Karacabey Birlik
A. Adliyespor–B. Tepecik
Aydınspor 1923–Elaziz Bel.

26. Hafta
A. Adliyespor–Osmaniyespor
Karacabey Birlik–U. Uşakspor
Düzyurtspor–Ş. Karaköprü Bel.
Elaziz Bel.–Arsinspor
B. Tepecik–Sultanbeyli Bel.
Cizrespor–Aydınspor 1923
Payasspor–Kocaelispor
Kızılcabölükspor–Tekirdağspor
Çorum Bel.–Tarsus İY

27. Hafta
Aydınspor 1923–Düzyurtspor
Arsinspor–Cizrespor
Osmaniyespor–Payasspor
Sultanbeyli Bel.–A. Adliye
Kocaelispor–Çorum Bel.
Tekirdağspor–Karacabey Birlik
Ş. Karaköprü Bel.–Kızılcabölükspor
U. Uşakspor–B. Tepecik
Tarsus İY–Elaziz Bel.

28. Hafta
Sultanbeyli Bel.–Osmaniyespor
Çorum Bel.–Payasspor
A. Adliyespor–U. Uşakspor
Karacabey Birlik–Ş. Karaköprü Bel.
Düzyurtspor–Arsinspor
Cizrespor–Tarsus İY
B. Tepecik–Tekirdağspor
Elaziz Bel.–Kocaelispor
Kızılcabölükspor–Aydınspor 1923

29. Hafta
Tarsus İY–Düzyurtspor
U. Uşakspor–Sultanbeyli Bel.
Tekirdağspor–A. Adliye
Kocaelispor–Cizrespor
Osmaniyespor–Çorum Bel.
Ş. Karaköprü Bel.–B. Tepecik
Aydınspor 1923–Karacabey Birlik
Arsinspor–Kızılcabölükspor
Payasspor–Elaziz Bel.

30. Hafta
U. Uşakspor–Osmaniyespor
Elaziz Bel.–Çorum Bel.
A. Adliyespor–Ş. Karaköprü Bel.
Cizrespor–Payasspor
Karacabey Birlik–Arsinspor
B. Tepecik–Aydınspor 1923
Kızılcabölükspor–Tarsus İY
Düzyurtspor–Kocaelispor
Sultanbeyli Bel.–Tekirdağspor

31. Hafta
Ş. Karaköprü Bel.–Sultanbeyli Bel.
Payasspor–Düzyurtspor
Aydınspor 1923–A. Adliye
Tekirdağspor–U. Uşakspor
Kocaelispor–Kızılcabölükspor
Arsinspor–B. Tepecik
Tarsus İY–Karacabey Birlik
Çorum Bel.–Cizrespor
Osmaniyespor–Elaziz Bel.

32. Hafta
Düzyurtspor–Çorum Bel.
Elaziz Bel.–Cizrespor
U. Uşakspor–Ş. Karaköprü Bel.
Kızılcabölükspor–Payasspor
A. Adliyespor–Arsinspor
Osmaniyespor–Tekirdağspor
B. Tepecik–Tarsus İY
Karacabey Birlik–Kocaelispor
Sultanbeyli Bel.–Aydınspor 1923

33. Hafta
Ş. Karaköprü Bel.–Tekirdağspor
Arsinspor–Sultanbeyli Bel.
Elaziz Bel.–Düzyurtspor
Tarsus İY–A. Adliye
Çorum Bel.–Kızılcabölükspor
Aydınspor 1923–U. Uşakspor
Payasspor–Karacabey Birlik
Cizrespor–Osmaniyespor
Kocaelispor–B. Tepecik

34. Hafta
Karacabey Birlik–Çorum Bel.
Düzyurtspor–Cizrespor
Osmaniyespor–Ş. Karaköprü Bel.
B. Tepecik–Payasspor
U. Uşakspor–Arsinspor
Sultanbeyli Bel.–Tarsus İY
Tekirdağspor–Aydınspor 1923
A. Adliyespor–Kocaelispor
Kızılcabölükspor–Elaziz Bel.

İbrahim Koçyiğit

97 ruhu geri döndü

Türkiye İşitme Engelliler Erkek Futbol Millî Takımı, Samsun'da düzenlenen 23. Yaz İşitme Engelliler Olimpiyat Oyunları'nda altın madalya kazandı. Bu, dünya ve Avrupa şampiyonu Türkiye'nin, 1997'den beri bu branştaki ilk olimpiyat şampiyonluğu oldu.

97 ülkeden 3 binin üzerinde sporcu, 18-30 Temmuz tarihleri arasında 23. Yaz İşitme Engelliler Olimpiyat Oyunları'nda (Deaflympics 2017) mücadele etmek için Samsun'da buluştu. 21 branşta verilen mücadelede Türkiye, erkek futbolunda 1997'de olduğu gibi kürsünün en üst basamağına çıktı. Samsun'daki organizasyonda, erkek futbolunda Türkiye'nin yanı sıra Almanya, Arjantin, Brezilya, Britanya, Fransa, İran, İtalya, Japonya, Kore, Mısır, Rusya ve Suudi Arabistan mücadele etti. Teknik direktör Ali Metin yönetimindeki Türkiye, turnuva öncesi, yaş ortalaması 23.4 olan dünya şampiyonu genç kadrosuyla iddialıydı. TFF 2. Lig takımlarıyla başa baş oynayacak seviyeye gelen Türkiye, A Grubu'nda Mısır, Suudi Arabistan ve Venezuela'yla eşleşti. İlk maçta Suudi Arabistan'la karşılaşan millîler, mutlak

TFF'den tebrik

Türkiye Futbol Federasyonu, "Türkiye Futbol Oynuyor" projesi kapsamında destek verdiği İşitme Engelliler Spor Federasyonu bünyesinde bulunan İşitme Engelliler Erkek Millî Takımı'nın İşitme Engelliler Olimpiyatları finalinde şampiyon olmasını yazılı bir mesajla kutladı. Mesajda, "2015 Avrupa ve 2016 dünya şampiyonluğunu olimpiyat şampiyonluğu ile taçlandırıp, Türkiye'nin gurur kaynağı olan İşitme Engelliler Erkek Millî Takımı'nı gönülden kutlar, spor tarihimize geçen bu önemli başarının mimarlarına yürekten teşekkür ederiz" denildi.

favori olarak çıktıkları maça tutuk başladı. Hakan Kurt'un 61'inci dakikada attığı golle suskunluğunu bozan Türkiye, 82'de Mobarki'nin golüyle sarsıldı. Ancak oyuna ikinci yarıda giren Hüseyin Er, 84 ve 90+2'nci dakikalarda attığı gollerle 3-1'lik galibiyeti getirdi.

Türkiye'nin ikinci maçtaki rakibi, geçen yıl Dünya Şampiyonası'nda sertlik dozu yüksek bir maç yaptığı Mısır'dı. O maçın tansiyonu buradaki maça da daha ilk düdükle birlikte yansıdı. Türkiye'nin 2'nci, Mısır'ın 16'ncı dakikada 10 kişi kaldığı mücadelede üç puan, Murat Şimşek'in 40'ıncı dakikada attığı gol sayesinde Türkiye'nin oldu. Türkiye bu sonuçla grubunu birinci bitirmeyi de garantiledi.

Ay-yıldızlı ekip bu rahatlıkla çıktığı son grup maçında Venezuela karşısında 12'nci dakikada Fırat Kaya'nın golüyle perdeyi açtı; futbol hayatını Almanya'da Markdorf kulübünde duyanlarla birlikte sürdüren Eşref Metin Su, 52 ve 90'ncı dakikada attığı gollerle 3-0'lık galibiyeti ilân etti.

B Grubu'nda, Nijerya'nın turnuvaya gelmekten vazgeçmesi nedeniyle Almanya, Fransa ve İran üçer puanı ceplerine koydu. İran'ı tek golle geçtikten sonra Fransa ile golsüz berabere kalan Almanya, 7 puanla grup birincisi oldu. İran ise Almanya yenilgisini tek gollü Fransa galibiyetiyle telafi etti ve 6 puan topladığı grubu ikinci tamamladı.

C Grubu'nda İtalya, 1-1'lik Arjantin ve Ukrayna beraberliklerinin ardından son maçında Japonya'yı 3-2 mağlup etti ve grubu birinci sırada bitirdi. Ukrayna ise Japonya yenilgisi ve İtalya beraberliğinin ardından Arjantin'i üç golle geçti ve turnuvada önce genel averaja bakıldığı için, kendisi gibi 4 puan toplayan Japonya'nın önünde grup ikincisi oldu.

D Grubu'nda Rusya, Güney Kore'yi 3-0, Büyük Britanya'yı 1-0, Brezilya'yı ise 5-1 yenerek, Türkiye gibi kayıpsız yola devam etti. Büyük Britanya, Rusya yenilgisini Güney Kore ve Brezilya galibiyetleriyle telafi edince çeyrek finale yükselen diğer takım oldu.

Türkiye oynadıkça açıldı

Gruptan kayıpsız çıkan Türkiye, çeyrek finalde İran'la eşleşti. 39'uncu dakikada İmamettin Sünmez'in golüyle öne geçen ay-yıldızlı ekip, Eşref Metin Su'nun 81, 87 ve 88'inci dakikalarda attığı gollerle yaptığı hat-trick sayesinde sahadan 4-0 galip ayrıldı.

Türkiye'nin yarı finaldeki rakibini belirleyen maçta İtalya ve Büyük Britanya 120 dakika boyunca birbirlerine gol atmayı başaramayınca penaltı atışlarına geçildi. Penaltılarda rakibine 5-4'lük üstünlük kuran İtalya, adını son dört takım arasına yazdırmayı başardı.

Penaltılara giden bir başka çeyrek final eşleşmesi de Rusya ile Ukrayna'yı buluşturdu. 120 dakikası golsüz biten maçta 5-4'lük penaltı atışlarıyla gülen Ukrayna, yarı finale yükseldi. Son çeyrek final mücadelesindeyse Mısır, Almanya karşısında henüz 5'inci dakikada geriye düşmesine rağmen önce 28'de Yassein ile skora denge getirdi, ardından da bitime dört dakika kala Elbana'nın penaltıdan attığı golle son dört takım arasına kaldı.

Yarı finalde İtalya'yla eşleşen Türkiye, çeyrek finalde olduğu kadar rahattı. 39'uncu dakikada Orhan Aydeniz'in golüyle öne geçen kırmızı-beyazlı ekip, 69'da Hüseyin Er'le farkı ikiye çıkardı. Gol krallığına emin adımlarla ilerleyen Eşref Metin Su 81'de attığı golle İtalya ağlarını

da havalandırırken, Murat Şimşek bitime beş dakika kala Türkiye'nin 4-0'lık galibiyetini ilân etti. Diğer yarı final buluşmasında ise Ukrayna, Mısır'ı Bayev'in 41'inci dakikada attığı golle 1-0 mağlup etti. Mısır'ın son dakikada gelişen atağında hakemin penaltıyı vermemesi üzerine de mücadele bu skorla sona erdi.
İran'ı 4-2 yenen Rusya yedinci sırayı alırken, Büyük Britanya'yı 4-1'lik skorla geçen Almanya da Deaflympics'i beşinci tamamladı. Bronz madalya mücadelesinde ise İtalya karşısında henüz 9'uncu dakikada Khalifa'nın golüyle öne geçen Mısır, 22'de Terranova'nın golüne engel olamadı. Ancak bitime iki dakika kala sahneye çıkan Yassein, Mısır'ı üçüncülüğe taşımayı başardı.

Ersin altın madalyayı getirdi

Şampiyonu belirleyecek mücadelede, Türkiye ile Ukrayna, 30 Temmuz Pazar saat 16.00'da Canik 19 Mayıs Stadyumu'nda karşı karşıya geldi. Futbol direktörü Ali Metin bu maça orta sahaya bir ekstra oyuncu yerleştirerek başladı. Bu taktik değişiklik Ukrayna'nın etkili olmasını engellese de ilk yarı Türkiye de hücumda çoğalmakta zorlandı ve takımlar soyunma odasına golsüz beraberlikle gitti.
Karşılaşmanın 70'inci dakikasında Fırat Kaya ile Hakan Kurt'u oyuna alan ve ekstra oyuncusunu hücuma kaydıran Türkiye, bunun meyvesini yükselen tempo ve bulunan pozisyonlarla almaya başladı. Ne var ki millîler kalan 20 dakikada da 30 dakikalık iki uzatma devresinde de yakaladığı pozisyonları gole çeviremeyince maç penaltılara gitti.
Turnuva boyunca sadece bir gol yiyen kalecimiz Ersin Mert, Ukrayna'nın ilk iki penaltısını kurtarmaya çok yaklaştı ama topun

TÜRKİYE'NİN KADROLARI

ERKEKLER
Futbol Direktörü: Ali Metin
Futbolcular: Mustafa Acar, Mahmut Aktaş, Tolga Alkan, Orhan Aydeniz, Soner Balcı, Serhat Başaran, Ali Dalkıran, Hüseyin Er, Hakan Erol, İbrahim Güzel, Seyit Karaca, Fırat Kaya, Melih Kirişçi, Hakan Kurt, Ersin Mert, Janbert Özeşer, Yunus Şahin, Mustafa Şaşmaz, Mehmet Sert, Murat Şimşek, Eşref Metin Su.

KADINLAR
Teknik Direktör: Nihan Su
Futbolcular: Kardelen Duran, Bahar Yalçın, Berfin Demir, Berna Çekiç, Büşra Doğruyol, Perihan Derya Dedeoğlu, Dilara Tecimer, Elif Ömür, Fatma Kavlak, Fatma Çapaklı, Müslime Develi, Rabia Erdoğmuş, Rabia Şahin, Raziye Yeşilyurt, Sümeyye Merdivan, Yaren Su, Özlem Aktaş, Yasemin Dönmez, Esra Salahein, Gurbet Yiğiter, Ayşegül Arı, Emine Türk, Şadiye Dellal, İrem Fatma Kara.

filelerle buluşmasına engel olamadı. Mehmet Sert ikinci penaltımızı kaçırdı. Son ikişer penaltı atışına geride giren Türkiye'de, Ersin sahneye çıktı ve art arda iki penaltı kurtardı. Fırat Kaya ve Murat Şimşek de üzerlerine düşeni yapıp penaltılarını gole çevirince, atışları 4-3 kazanan Türkiye, altın madalyaya uzandı.
Futbol direktörü Ali Metin, maçın ardından yaptığı açıklamada, "En büyük gururumuzu yaşıyoruz. Artık bundan sonraki hedefimiz işitme engellilerde sistemimizi biraz daha oturtmak ve genç çocuklara yönelip bir altyapı sistemi kurmak istiyoruz" diye konuştu.
Bu zafer sayesinde 1997'den sonra bir kez daha Deaflympics Şampiyonu olan Türkiye, dört sene sonra Los Angeles ya da Dubai'de düzenlenecek oyunlarda unvan korumaya çalışacak.

Kadınlar beşinci oldu

Türkiye İşitme Engelliler Kadın Futbol Millî Takımı, altı ekibin mücadele ettiği Deaflympics Samsun 2017'yi beşinci tamamladı. Oyunlardan sadece beş ay önce düzenlenen Türkiye Futsal Şampiyonası'nda kendini gösteren futbolculardan kurulu olan ekip, öncelikli hedefi olan olimpiyat tecrübesini yaşamış oldu.
Tüm takımların aynı grupta yer aldığı kadın futbolunda, ilk maçında Brezilya karşısına çıkan Türkiye, 16'ncı dakikada Wons'un golüyle geri düşmesine rağmen 29'da Berfin Demir ile skora denge getirdi. Ne var ki Wons 37'de takımını bir kez daha önce geçirdi. İkinci yarıda iki ekip arasındaki tecrübe ve kondisyon farkı kendini iyice gösterince, Brezilya, Gonçalves'in 79 ve 84'üncü dakikalarda attığı gollerle sahadan 4-1 galip ayrıldı.
Millîlerimiz ikinci maçlarında grubun zayıf ekibi Çin karşısında Ayşegül Arı'nın üç, Raziye Yeşilyurt ve Özlem Aktaş'ın da birer golüyle 5-0 galip gelip moral kazandı. Türkiye, daha sonra grubu lider bitirecek olan Polonya karşısına bu moralle çıktı ve rakibiyle başa baş bir oyun sergiledi. Ancak Siwek'in 41'inci dakikada attığı gole engel olamayan millîler, sahadan puansız ayrıldı.
Bir sonraki rakip olan Büyük Britanya karşısında da Raziye Yeşilyurt'un henüz ikinci dakikada attığı golle umutlanan millîler, Emine Türk'ün bir dakika sonra kendi kalesini havalandırmasıyla yıkıldı.
O'Brien, Toal ve Malin'e de engel olamayan ay-yıldızlı ekip, sahadan 4-1 yenik ayrıldı.
Türkiye artık gruptan çıkabilmek için, son maçında, favorilerden Rusya'yı mağlup etmek zorundaydı. Ne var ki Rusya, Nikitina ve Gagarina'nın ikişer golüyle sahadan 4-0 galip ayrılınca, Türkiye madalya şansını kaybetti. Millîler için teselli, beşincilik maçında Çin karşısında Berfin Demir'in üç, Sümeyye Merdivan, Elif Ömür ve Özlem Aktaş'ın birer golüyle alınan 6-0'lık galibiyetle gelen Deaflympics beşinciliği oldu.
Grubu üçüncü ve dördüncü sırada bitiren Brezilya ile Büyük Britanya, bronz madalya için karşı karşıya geldi. 28'de yanlışlıkla kendi ağlarını havalandıran Brezilyalı Wons, iki dakika sonra bu kez topu doğru kaleye gönderdi ve skora denge getirdi. Brezilyalı golcü, bitime bir dakika kala bir kez daha sahneye çıktı ve Brezilya'nın 2-1'lik galibiyetle olimpiyat üçüncüsü olmasını sağladı.
Deaflympics Samsun 2017'de kadın futbolunda final mücadelesi ise Rusya ile Polonya'yı buluşturdu. Rusya'nın 19'uncu dakikada Gagarina ile bulduğu gole, Polonya 27'de Siwek'in penaltı vuruşuyla karşılık verdi. Bu golden üç dakika sonra bu kez Rusya penaltı kazandı ve topun başına geçen Gagarina, takımını bir kez daha öne geçirdi. 53'te Kaczmarczyk ile yeniden beraberliği yakalayan Polonya, maçı uzatmalara taşıdı. Uzatma dakikalarında gol gelmeyince penaltı atışlarına geçildi. Penaltı atışlarında rakibine 6-4'lük üstünlük kuran Rusya, kadın futbolunda kürsünün en üst basamağına çıkmayı başardı.

ŞAŞIRTMAK DOĞASINDA VAR

YENİ
HYPERVENOM

TFF'den Bakan Osman Aşkın Bak'a ziyaret

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Yıldırım Demirören ve beraberindeki Yönetim Kurulu üyeleri, göreve başlaması nedeniyle Gençlik ve Spor Bakanı Osman Aşkın Bak'a nezaket ziyaretinde bulundu. Bakan Osman Aşkın Bak'ın makamında gerçekleşen ziyarete, Başkan Yıldırım Demirören'in yanı sıra Başkanvekilleri Servet Yardımcı, Ali Dürüst, İbrahim Usta, Yönetim ve İcra Kurulu Üyeleri Cengiz Zülfikaroğlu, Ali Düşmez, Yönetim Kurulu Üyeleri Alaattin Aykaç, Mustafa Çağlar, Arif Koşar, Yönetim Kurulu yedek üyesi Fuat Guguloğlu, TFF Genel Sekreteri Kadir Kardaş katıldı. Başkan Demirören, "Hayırlı olsun" dileklerini ilettiği Bakan Osman Aşkın Bak'a üzerinde ismi yazılı 53 numaralı Millî Takım forması hediye etti. Ziyarette Spor Genel Müdürü Mehmet Baykan ve Spor Toto Teşkilatı Başkanı Mehmet Muharrem Kasapoğlu da hazır bulundu.

Ukrayna Büyükelçisi Riva'da

Ukrayna'nın Ankara Büyükelçisi Andrii Sybiha, UEFA Yönetim Kurulu Üyesi ve TFF 1. Başkanvekili Servet Yardımcı'ya nezaket ziyaretinde bulundu. TFF'nin Beykoz-Riva'da bulunan idari merkezinde gerçekleşen ve TFF Genel Sekreteri Kadir Kardaş'ın da katıldığı ziyarette Sybiha, Servet Yardımcı'yı UEFA Yönetim Kurulu üyeliğine seçilmesi nedeniyle tebrik etti. Türk ve Ukrayna futbolu ile iki ülke arasındaki iş birliğinin gündeme geldiği görüşme sonunda Servet Yardımcı ile Sybiha karşılıklı hediye takdiminde bulundu.

Kulüplerden Başkan Demirören'e ziyaret

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Yıldırım Demirören, bazı kulüp başkan ve yöneticileriyle bir araya geldi. TFF'nin Beykoz-Riva'daki idari merkezinde gerçekleşen nezaket ziyaretlerinde Başkanvekilleri Nihat Özdemir, Hüsnü Güreli, Ali Dürüst, Yönetim ve İcra Kurulu Üyeleri Cengiz Zülfikaroğlu, Ali Düşmez, Yönetim Kurulu Üyeleri Erhan Kamışlı, Mustafa Çağlar ve Alaattin Aykaç ile Genel Sekreter Kadir Kardaş da yer aldı.
Süper Lig'in yeni takımı Evkur Yeni Malatyaspor Başkanı Adil Gevrek, bu sezon 1. Lig'e yükselen ekiplerden İstanbulspor Başkanı Ecmel Faik Sarıalioğlu, MKE Ankaragücü Başkanı Mehmet Yiğiner ve Büyükşehir Belediye Erzurumspor Başkanı Dilaver Yılmaz, Başkan Yıldırım Demirören'i ziyaret etti.
2. Lig kulüplerinden Tokatspor Başkanı Bahri Çabuk; Nazilli Belediyespor Başkanı Erdoğan Eker, Nazilli Belediye Başkanı Haluk Alıcık ve yöneticileri; bu sezon 2. Lig'de mücadele edecek olan Sancaktepe Belediyespor Başkanı Mehmet Genç, Sancaktepe Belediyesi Başkanı ve kulübün onursal başkanı İsmail Erdem de TFF Başkanı Demirören ve TFF Yönetim Kurulu üyeleriyle ayrı ayrı bir araya geldi. Ziyaretlerde karşılıklı forma ve hediye takdiminde bulunuldu, hatıra fotoğrafı çektirildi.

Hasan Doğan'ı saygı ve rahmetle anıyoruz

Türkiye Futbol Federasyonu olarak merhum başkanımız Hasan Doğan'ı ölümünün 9. yılında saygı ve rahmetle anıyoruz. 14 Şubat 2008'de TFF Başkanı seçilen Hasan Doğan'ı 5 Temmuz 2008'de geçirdiği kalp krizi sonucu ebediyete uğurlamıştık. Türk futboluna verdiği değerli katkılardan ötürü her zaman şükranla andığımız merhum Hasan Doğan'ın adı, Türkiye Futbol Federasyonu tarihinin en önemli projeleri arasında yer alan ve 4 Temmuz 2014'te açılışı yapılan Riva'daki Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'nde yaşıyor. Bilindiği üzere, Spor Toto Süper Lig'de 2015-2016 sezonu da Hasan Doğan adına oynanmıştı.

Millî Takımlardan İlyas Tüfekçi'ye ziyaret

Millî Takımlar bünyesinde görev yapan antrenörler, uzun süredir tedavi gören eski millî futbolcu ve Millî Takımlarda antrenörlük yapan İlyas Tüfekçi'ye moral ziyaretinde bulundu. İlyas Tüfekçi, evinde gerçekleşen ziyaretten çok mutlu olduğunu belirterek arkadaşlarına teşekkür etti.

Mete Kalkavan'ın baba acısı

Süper Lig hakemlerimizden Mete Kalkavan'ın babası, 24. Dönem Samsun Milletvekili Ahmet İhsan Kalkavan hayatını kaybetti. 24 Temmuz Pazartesi günü öğle namazını müteakip Samsun Büyük Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Samsun Asri Mezarlığı'nda toprağa verilen Ahmet İhsan Kalkavan'a Allah'tan rahmet; ailesi ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

Emine Yazıcıoğlu'nun babası vefat etti

TFF Tahkim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Emine Yazıcıoğlu'nun babası Saffetin Yazıcıoğlu hayatını kaybetti. Cenazesi Yozgat şehrinin Yerköy İlçesi Sekili Beldesi Camii'nde 17 Ağustos günü ikindi namazını müteakip kılınan cenaze namazının ardından toprağa verildi. Merhum Saffetin Yazıcıoğlu'na Allah'tan rahmet, ailesi ve tüm sevenlerine başsağlığı dileriz.

Hakemlere Fiziksel Hazırlık Kampı

Merkez Hakem Kurulu'nun ilk kez düzenlediği ve 9 gün süren Süper Lig Hakemleri Yeni Sezona Fiziksel Hazırlık Kampı, Hasan Doğan Millî Takımlar Kamp ve Eğitim Tesisleri'nde gerçekleştirildi. Hakem Fitness Koçu Doç. Dr. Alexander Goncharov, Fiziksel Gelişim Uzman Yardımcısı Dr. Tuba Kızılet ve ekibi nezaretinde gerçekleştirilen ilk saha çalışmasını Merkez Hakem Kurulu Başkanı Yusuf Namoğlu ile Merkez Hakem Kurulu Üyesi Serdar Tatlı yerinde takip etti.

UEFA Pro Lisans Kursu'nun ilk etabı yapıldı

Türkiye Futbol Federasyonu Futbol Gelişim Direktörlüğü tarafından düzenlenen UEFA Pro Lisans Kursu'nun ilk etabı yapıldı. Erzurum SWAY Otel'de gerçekleştirilen ve 16 Temmuz'da sona eren kursta; Ömer Kaner, Dr. Atilla Yüce, Osman Öngen, Prof. Dr. Bülent Bayraktar, Prof. Dr. Niyazi Eniseler, Doç. Dr. Mehmet Özçağlayan, Yard. Doç. Dr. Faruk Turgay, Yard. Doç. Dr. İlker Yücesir, Dr. Erden Or, Dr. Anıl Işık, Uzman Psk. İbrahim Eke, Çağatay Şahan ve Murat Ilgaz'ın verdikleri eğitimlerin yanı sıra Özkan Sümer ve Fatih Kuşçu da misafir konuşmacı olarak kursiyerlerle buluştu.

Kursa katılan kursiyerler ise şunlardı: Adil Turhan, Ali Asım Balkaya, Aykan Atik, Cem Bağcı, Cevdet Göç, Fahrettin Sayhan, Fehmi Alpay Özalan, Ferruh Özgün, Galip Gündoğdu, Gökhan Bölükbaşı, Hasan Gökhan Şaş, Hüseyin Eroğlu, İsa Turan, Kaya Tevfik Saygılı, Mesut Dilsöz, Murat Gürkan Zora, Mustafa Alper Avcı, Mustafa Özer, Orhan Atik, Saffet Akbaş, Serkan Emre Sefa, Tahir Karapınar, Tahsin Tam ve Yusuf Şimşek.

Cengiz Günaydın yeniden başkan seçildi

2. ve 3. Lig Kulüpler Birliği'nin Olağan Genel Kurulu'nda Fatih Karagümrük Kulübü Başkanı Cengiz Günaydın, başkanlığa yeniden seçildi. Türkiye Futbol Federasyonu, yaptığı yazılı açıklamayla Cengiz Günaydın ve Yönetim Kurulu'nu tebrik edip başarılarının devamını diledi.

Spor Eğitmeni Futbol Sertifika Programı saha çalışmaları tamamlandı

Milli Eğitim Bakanlığı Hayat Boyu Öğrenme Genel Müdürlüğü ve Türkiye Futbol Federasyonu arasında sağlanan işbirliği çerçevesinde spor eğitmenlerine yönelik düzenlenen HESEFSP'nin (Halk Eğitim Spor Eğitmeni Futbol Sertifika Programı) saha çalışmaları tamamlandı. Nisan ve Mayıs aylarında alınan başvurular çerçevesinde antrenörlere ve beden eğitimi öğretmenlerin, yaş gruplarına yönelik temel futbol eğitimi ücretsiz verildi.

TÜFAD Genel Merkezi ve İl Başkanlıklarının desteği ile TFF Antrenör Eğitimcileri tarafından aktarılan saha uygulamaları, yaş gruplarına ve içeriklerine göre güncellenen çocuk futbolu eğitimlerini içeriyordu. 45 merkezde gerçekleştirilen eğitimlere 3161 antrenör ve beden eğitimi öğretmeni katıldı.

Pratik eğitimleri tamamlanan çocuk futboluna özgü çalışmaların teorik eğitimleri uzaktan eğitim yöntemiyle katılımcılara ulaştırılacak.

Teorik eğitimleri tamamlayacak kursiyerler Halk Eğitim Spor Eğitmeni Futbol 1. ve 2. Kademe Sertifikalarını almaya hak kazanarak önümüzdeki dönemlerde Millî Eğitim Bakanlığı Hayat Boyu Öğrenme Genel Müdürlüğü üzerinden Halk Eğitim Futbol Kursu açma yetkisine sahip olacak.

Bravo kızlar

Necla Güngör Kırağası'nın teknik direktörlüğünü yaptığı U17 Kız Millî Takımımız, Letonya'da düzenlenen UEFA Gelişim Turnuvası'nda şampiyon oldu. Türkiye ve Letonya'nın yanı sıra Faroe Adaları'nın da katıldığı turnuvanın ilk maçında kızlarımızın rakibi ev sahibi Letonya'ydı. Kızlarımız, 22. dakikada Ece Tekmen, 48. dakikada Büşra Kuru, 49 ve 52. dakikalarda Melike Öztürk, 65. dakikada Dilara Lüpges, 74. dakikada Birgül Sadıkoğlu ve 77. dakikada Cansu Nur Kaya'nın attığı gollerle rakibini 7-0 mağlup etti. İkinci maçında Faroe Adaları ile karşılaşan kızlarımız, adeta imkânsızı başardığı bu karşılaşmadan da 4-3'lük galibiyetle ayrılarak turnuvayı şampiyonlukla tamamladı. Oyunun başlarında yediği gollerle 3-0 geriye düşen U17 Kız Millî Takımımız, 24 ve 63. dakikalarda Birgül Sadıkoğlu, 43. dakikada Benan Altıntaş ile 67. dakikada Şehriban Dulek'in attığı gollerle 4-3 kazanmayı başardı. Ece Tekmen maçın oyuncusu olurken, turnuvanın en başarılı teknik direktörü de Necla Güngör Kırağası seçildi. U17 Kız Millî Takımımızın kadrosunda yer alan oyuncuların kulüpleri ve mevkileri ise öyle: Sude Nur Sözüdoğru (Horozkent - Kaleci), Bedriye Cam (Şanlıurfa Gençlik - Kaleci), Aze Sude Sayan (Dudullu - Defans), Didem Dülber (Fomget Gençlik - Defans), Ferda İpek Çevik (Dudullu - Defans), Havane Dilbe (Horozkent - Defans), Büşra Kuru (FC Speyer 09 - Defans), İlayda Ekmekci (Fomget Gençlik - Defans), Şehriban Dülek (Pendik Çamlık - Orta Saha), Rabiya İsgi (Horozkent - Orta Saha), Altun Sancar (Fatih Vatan - Orta Saha), Leyla İlter (Kocaeli Harb-İş - Orta Saha), Cansu Nur Kaya (Pendik Çamlık - Orta Saha), Dilara Anna Aleyna Lüpges (Borussia Mönchengladbach - Orta Saha), Benan Altıntaş (Fomget Gençlik - Orta Saha), Selin Türkoğlu (Kdz. Ereğli Belediye - Orta Saha), İrem Eren (Beşiktaş - Orta Saha), Melike Öztürk (İncirliova Belediyespor - Forvet), Ece Tekmen (Kocaeli Harb-İş - Forvet), Birgül Sadıkoğlu (Bozüyük Halk Eğitim - Forvet).

SPOR TOTO'DAN
TÜRKİYE'YE DESTEK.

Spor kulüplerimize
2 Milyar 632 Milyon ₺

Halkımıza
26 Milyar 633 Milyon ₺

Ülkemize 2.541 adet
yeni spor tesisi

Vergiler yoluyla hazinemize
15 Milyar 480 Miyon ₺

SPORTOTO
TEŞKİLAT BAŞKANLIĞI
www.sportoto.gov.tr

U16 Şampiyonu Samsun Kadıköyspor

Kastamonu'da yapılan 2016-2017 sezonu U16 Türkiye Şampiyonası'nda, bu sezon U14 Türkiye Şampiyonası birincisi de olan Samsun Kadıköyspor şampiyon oldu. Şampiyonaya 73 ilden 1455 takım katıldı. Yerel liglerden ise 110 takım Türkiye Şampiyonası vizesi aldı. 1. ve 2. Kademe maçlarının ardından Bağlarbaşıspor (İstanbul), Kadıköyspor (Samsun), Karakartallarspor (Konya) ve TSE Arabayatağıspor (Bursa) finallere katıldı. Kastamonu Gazi Stadı'nda Kadıköyspor ile Karakartallarspor arasında oynanan final müsabakasının normal süresi 0-0 eşitlikle sonuçlandı. Penaltı atışları sonunda rakibine 4-3 üstünlük sağlayan Samsun Kadıköyspor, sezonu şampiyon bitirdi. TSE Arabayatağıspor'u 2-0 yenen Bağlarbaşıspor ise Türkiye üçüncüsü unvanını aldı. Dereceye giren takımlara kupa ve madalyalarını TFF Genel Sekreter Yardımcısı Adnan Ersan, Kastamonu Gençlik Hizmetleri ve Spor İl Müdür Vekili Engin Kaya, TASKK Genel Başkan Yardımcısı Şener Aydın, AFDK Başkanı Tacar Çağlar, TFF Samsun Bölge Müdürü İbrahim Güven, Kastamonu ASKF Başkanı Adem Keloğlu ile Kastamonu Futbol İl Temsilcisi Serdar Akın Badioğlu verdi.

U13'te zafer Altınordu'nun

Düzce'de oynanan 2016-2017 sezonu U13 Türkiye Şampiyonası finallerinde Altınordu şampiyon oldu. Türkiye genelinde 1613 takımın katıldığı U13 yerel liglerinde mücadele eden takımlar arasında illerinde başarılı olan 65 ilden 114 takımın katılımıyla 10 Haziran 2017 tarihinde başlatılan şampiyonanın birinci ve ikinci kademe müsabakaları sonunda Altınordu, Beşiktaş, Bursaspor ve Osmanlıspor final oynamaya hak kazanmıştı. Final müsabakaları 10-11 Temmuz 2017 tarihlerinde oynandı. İlk gün oynanan yarı final müsabakalarının galipleri olan Altınordu ve Osmanlıspor takımlarının oynadığı final maçını 1-0 kazanan Altınordu, U13 Türkiye Şampiyonu, Bursaspor'u 4-1 yenen Beşiktaş da Türkiye üçüncüsü oldu. Dereceye giren takımlara kupa ve madalyalarını TFF Yönetim ve İcra Kurulu Üyesi Ali Düşmez, TFF Genel Sekreter Yardımcısı Adnan Ersan, Düzce Gençlik Hizmetleri ve Spor İl Müdürü Feyzullah Derece, Düzce ASKF Başkanı Erdoğan Bıyık, TFF Sakarya Bölge Müdürü Ferruh Sezgin ve Düzce Futbol İl Temsilcisi Gökhan Karadağ verdi.

Plaj Futbolu Milli Takımı B Ligi Finalleri'ne yükseldi

Plaj Futbolu Milli Takımımız, Avrupa Plaj Futbolu B Ligi Elemeleri'ndeki rakiplerini yenerek finallere yükseldi. Üç takımın yer aldığı grup maçları Rusya'nın başkenti Moskova'da oynandı. Teknik direktörlüğünü Emrah Aykurt'un yaptığı Plaj Futbolu Millî Takımımız, ilk maçında, Kazakistan'ı 5-3 mağlup etti. Millî Takımımızın gollerini Cem Keskin (2), Barış Terzioğlu, Semih Türkmen ve Erkan Anzaflıoğlu kaydetti. Kazakistan'ın golleri ise Kvyatkovskiy, Tyulpa ve Perevyortov'dan geldi.
Plaj Futbolu Millî Takımımız, ikinci maçında ise Moldova'yı 3-1 mağlup etti. Bu maçtaki gollerimizi Barış Terzioğlu, Seyit Ahmet Süer ve Cem Keskin kaydetti.
Bu sonucun ardından Plaj Futbolu Millî Takımımız, Moldova ve Kazakistan ile yer aldığı eleme grubunu iki maçta iki galibiyetle lider tamamlayarak, Avrupa Plaj Futbolu B Ligi Finalleri'ne yükseldi.
Avrupa Plaj Futbolu B Ligi Finalleri, 14-17 Eylül 2017 tarihleri arasında İtalya'nın Terracina kentinde düzenlenecek. Finallerde şampiyon olacak ülke, gelecek sene Avrupa Plaj Futbolu A Ligi'nde mücadele etmeye hak kazanacak. Plaj Futbolu MillîTakımımızın, B Ligi Finalleri'ndeki rakipleri ise önümüzdeki günlerde belli olacak.

15 Temmuz'u unutmadık!

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Yıldırım Demirören, 15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Günü nedeniyle bir mesaj yayınladı. Başkan Demirören'in "15 Temmuz'u unutmadık, unutmayacağız. Demokrasinin yanındayız" vurgusunda bulunduğu mesajı şöyle:

"Bundan tam bir yıl önce, bir demokrasi zaferi, tarihte görülmemiş bir kahramanlık öyküsü yazıldı... Öyle bir öykü ki, tankın önüne bedenini atanların yazdığı, yüce Türk milletinin ikinci kurtuluş savaşıydı...

Ülkeyi bölmek, parçalamak, yok etmek isteyen içeride ve dışarıdaki hain emellere, bir toplum canı pahasına unutulmaz bir ders verdi...

15 Temmuz, 250 demokrasi şehidi, onlarca yaralı ve bombalanan Türkiye Büyük Millet Meclisi felaketin eşiğinden dönen bu toplumun onur nişanı olarak tarih sayfalarında yerini aldı. Dik duruşuyla ülkeyi karanlıkların eşiğinden çıkartıp aydınlık bir Türkiye Cumhuriyeti'nin mevcudiyetini sağlayan Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ı dünyaya örnek cesareti için de kutlamak gerekir.

Şehitlerin kanıyla yazılan bu destanı Türk futbol ailesi olarak unutmadık, unutmayacağız...

Demokrasinin hep yanında durduk, yanında duracağız...

Bu vesile ile bir kez daha tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyor, şükran ve saygıyla anıyorum. Gazilerimize sağlıklı uzun ömürler diliyorum."

Kadınlar 3. Ligi'nde Fomget Gençlik şampiyon

Kadınlar 3.Ligi'nde Play Off 3. Tur maçları sonunda Fomget Gençlik ve Spor, Alg Spor, Alpler Gençlik ve Spor ve Sivas Gazi Lisesi önümüzdeki sezon Kadınlar 2. Ligi'nde mücadele etme hakkı kazanmıştı. Kadınlar 3.Ligi'nde sezonun şampiyonunu belirleyecek play off finalinde ise Fomget Gençlik ve Spor ile Alg Spor karşılaştı. Kayseri'de oynanan maçta Alg Spor'u 4-0 mağlup eden Fomget Gençlik ve Spor şampiyon oldu.

Plajda ikinci olduk

Plaj Futbolu Milli Takımımız, Belarus'ta katıldığı dörtlü hazırlık turnuvasında ikinci oldu.

Ev sahibi Belarus'un yanı sıra Azerbaycan ve Litvanya'nın da yer aldığı turnuvada teknik direktörlüğünü Emrah Akyurt'un üstlendiği Plaj Futbolu Millî Takımımız, ilk maçında Azerbaycan'ı Barış Terzioğlu ve Volkan Yeşilırmak'ın golleriyle 2-1 yendi. Azerbaycan'ın tek golünü ise Ramil Ermaliyev kaydetti. Plaj Futbolu Millî Takımımızın ikinci maçtaki rakibi, ilk günde Litvanya'ya 11-2'lik skorla büyük fark atan ev sahibi Belarus'tu. Belarus, millîlerimizi de Vadzim Bokach ve Dzianis Samsonov'un golleriyle 2-1 mağlup etti. Takımımızın tek golünü ise İsmail Kerem Sinç kaydetti. Diğer maçta da Azerbaycan, Litvanya'ya 7-3'lük skorla üstünlük sağladı. Son gün maçlarında Litvanya karşısına çıkan Plaj Futbolu Millî Takımımız, Barış Terzioğlu (3), Semih Türkmen (2), Yasin Bağcı ve Sinan Üzen'in golleriyle kumdan 7-4 galip ayrıldı. Litvanya'nın golleri ise Bartosevic, Makutunovicius, Vitkauskas ve Meskins'ten geldi.

Üç maçta iki galibiyetle 6 puan toplayan Millî Takımımızın ikinci olduğu turnuvada, Azerbaycan'ı da 4-3 yenerek üçte üç yapan Belarus şampiyonluğu kazandı. Diğer yandan, Plaj Futbolu Millî Takımımızın forvetlerinden Barış Terzioğlu, turnuvanın en değerli oyuncusu seçildi. Barış Terzioğlu, turnuvada oynadığı 3 maçta 4 gol kaydetmişti.

Plaj Futbolu Millî Takımımızın kadrosunda şu oyuncular yer aldı: Mehmet Aşlamacı, Yağızhan Görgülü, Seyit Ahmet Süer, İsmail Kerem Sinç (Alanyaspor), Volkan Yeşilırmak, Semih Türkmen, Erkan Anzaflıoğlu, Barış Terzioğlu (Seferihisar Citta Slow), İsmail Turhan, Yasin Bağcı (Manavgat Belediyesi), Sinan Üzen (Ercişspor), Emrah Şenol (Özel İdare Spor).

Puan Durumu

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P
Belarus	3	3	0	0	17	6	9
Türkiye	3	2	0	1	10	7	6
Azerbaycan	3	1	0	2	11	9	3
Litvanya	3	0	0	3	9	25	0

50 yıldır birlikte olmak,
aynı dili konuşabilmektir.

Coca-Cola

Türkiye'de 50 YIL